

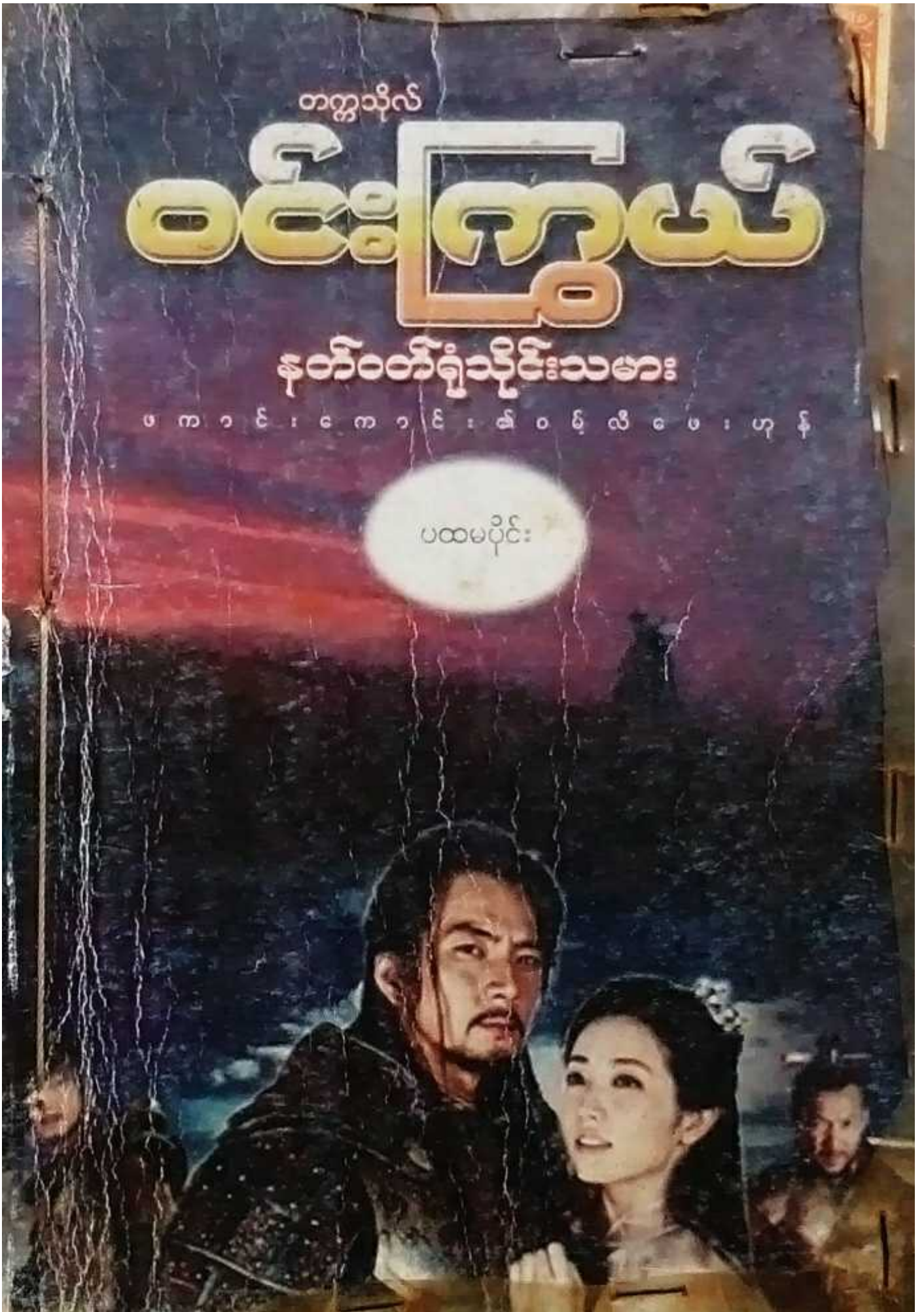
တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

နတ်ဝတ်ရုံသိုင်းသမား

ပ က ဝ င် : င က ဝ င် : ခ ဝ င် လိ ဝ မ : ဟ န

ပထမပိုင်း

စာတူဆိုင်ပင်းကြွယ်

နတ်ဝတ်ရုံဆိုင်းသမား

ပထမပိုင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၁၇၀၅၀၉
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၇၁၀၅၀၉
၂၀၀၉ - ခုနှစ်

ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး-၁၀၀/-ကျပ်။

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ
ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့် (စန္ဒကူး-ပုံနှိပ်တိုက်)
၅ (H) နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်မိုး (မုံရွေး-ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀) ၄၅-လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အခန်း(၁)

ဆိတ်ငြိမ်သော ည။
လကွေးကွေးလေးက ကောင်းကင်တွင် သာနေသည်။
ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ ရောက်လုလုအချိန်။
နတ်ရဲသုံးဖော် ဘုံကျောင်းသည် ညဉ့်ယံတွင် ငြိမ်သက်စွာ
ရှိနေသည်။
နတ်ရဲသုံးဖော် ဘုံကျောင်း၏ တစ်ခုသောအခန်းတွင်မူ မီးရောင်
လင်းလက်၍ နေသည်။
ထိုအခန်းမှာ ကျန်းယွင်တီ ဓေတ္တတည်းခိုနေထိုင်ရာအခန်း
ဖြစ်သည်။
ကျန်းယွင်တီမှာ အသက် (၁၇)နှစ်ခန့် ရှိသည်။

စာတတ် ပေတတ် လူငယ်လေးတစ်ယောက်။

အထက်တန်း၊ စာပေပညာရပ်များ ဆက်လက်သင်ကြားခွင့် ရရေးအတွက် စာမေးပွဲ ခြေဆိုရန် ဝိကင်း နေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိ နေခြင်းပင်။

အေးအေးဆေးဆေး စာရေး စာဖတ် ပြုနိုင်ရန်အတွက် ကျန်း ယွင်တီသည် လူစည်ကားရာ တည်းခိုရိပ်သာများတွင် တည်းခိုခြင်း မပြုဘဲ လူသူကင်းရှင်းသည့် နတ်ရဲသုံးဖော် ဘုံကျောင်းတွင် တည်းခို နေထိုင်ခဲ့သည်။

နတ်ရဲသုံးဖော်ဘုံကျောင်းမှာ တစ်ချိန်က လူစည်ကားခဲ့သည့် ဘုံကျောင်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုမူ ဟောင်းနွမ်းကာ လူသွား လူလာ နည်းပါး၍နေလေပြီ။

ဘုံကျောင်းဝယ် ယိကျမ်းအမည်ရှိ အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက် သာ ကျောင်းစောင့်အဖြစ် ရှိနေသည်။

ကျန်းယွင်တီက အဘွားအို ယိကျမ်းထံတွင်ခွင့်ပန်ကာ တည်း ခိုနေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန်းယွင်တီသည် သိုင်းပညာကိုလည်း ဝါသနာပါသည်။

သိုင်းပညာများကို လေ့ကျင့်သင်ယူခဲ့ရာ အခြေခံ သိုင်းပညာ ရပ်များကို အတော်ပင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တတ်ကျွမ်းထားသည်။

အအဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရပ်များကိုကား မတတ်ကျွမ်းသေး ပေ။ အခွင့်အခါသင့်လျှင် အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာများ သင်ယူရန် ကျန်းယွင်တီ စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။

စာမေးပွဲပြုဆိုရန်အတွက် ညဉ့်နက်သည်အထိ ထိုင်၍ စာကျက် နေသော ကျန်းယွင်တီ၏ နားထဲတွင် ထူးခြားသော အသံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။

အသံမှာ ဘုံကျောင်း၏ ညာဘက်ရှိ အိမ်ကြီးဆီမှာ ပေါ်ထွက် လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန်းယွင်တီသည် စာဖတ်နေရာမှ ချက်ချင်းထကာ ပြေးလာ ခဲ့သည်။

အိမ်ကြီး၏ ဝင်းတံခါးမှာ ပိတ်ထားသည်။

ကျန်းယွင်တီက ပိတ်နေသော တံခါးကို အလွယ်တကူပင် ကျော်၍ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဝင်းတံခါးမှာ ပိတ်နေသော်လည်း အိမ်တံခါးမှာမူ ပွင့်နေသည်

ကို ကျန်းယွင်တီ တွေ့ရသည်။

၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ကျန်းယွင်တီသည် ပွင့်နေသော တံခါးရှိရာသို့ ဆက်၍
လျှောက်လာခဲ့သည်။

အိမ်တံခါးဝနားရှိ ဖိနပ်ချွတ်နေရာဝယ် အနီရောင် ဖိနပ်လေး
တစ်ရုံ ရှိနေသည်။

ငယ်ရွယ်သော မိန်းမပျိုများ စီးလေ့ စီးထရှိသော ကတ္တီပါ
ဖိနပ်ဖြစ်သည်။

အနီရောင်အောက်ခံဝယ် အဝါရောင်နှင့် အဖြူရောင် ပန်းဖွင့်
ပန်းခက်များကို ပိုးကြီးများဖြင့် ပုံဖော်ထားသည်။

ကျန်းယွင်တီသည် ကတ္တီပါ ဖိနပ်အနီလေးကို တစ်ချက်
အကဲခတ်ကြည့်ပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်ကြီးမှာ အတော်ကြီးသည်။

အိမ်ထဲတွင် အခန်းပေါင်းများစွာ ရှိသည်။

ကျန်းယွင်တီက တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လိုက်လံရှာဖွေ
ကြည့်သည်။

အိမ်ကြီးထဲတွင် မီးထွန်းမထား။

သို့သော် ...

နတ်ဝတ်နံ့သိုင်းသမား (၁) * ၉

ကောင်းကင်တွင် ထိန်ထိန်သာနေသော လကွေးကွေးလေး
ကြောင့် အိမ်ထဲဝယ် ပိုးတဝါး အလင်းရောင် ရှိနေသည်။

ကျန်းယွင်တီ ဝင်ရောက်ကြည့်ခဲ့သော အခန်း ငါးခန်းကျော်
ခဲ့ပြီ။

ထိုအခန်းများထဲတွင် ဘာမျှမရှိ။

ထိုင်ခုံ တစ်ခု၊ စားပွဲ တစ်ခု၊ ဝီရိတစ်လုံးမျှပင် မရှိ။

အခန်းတိုင်း ဟာလာဟင်းလင်း။

ဤအိမ်ကြီးထဲဝယ် နေထိုင်သူ ရှိမှ ရှိပါစဟု ကျန်းယွင်တီ၏
စိတ်ထဲဝယ် ထင်မိသည်။

သို့သော် ...

စောစောက ကြားခဲ့ရသော အသံနှင့် အိမ်အဝင်တွင် တွေ့
ခဲ့ရသော ကတ္တီပါ ဖိနပ်အနီလေးက ဤအိမ်ထဲဝယ် တစ်စုံတစ်
ယောက် ရှိနေကြောင်းကို ဖော်ပြနေသည်။

ထို့ကြောင့် ...

ကျန်းယွင်တီက စိတ်မလျော့။

နောက်ထပ် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ထပ်ဝင်သွားသည်။

ဆဋ္ဌမမြောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါတွင်မူ ကျန်း
ယွင်တီ၏ မျက်လုံးများကို ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားစေသည့် မြင်ကွင်း
တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

အခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် ရှိနေသော အလောင်း နှစ်လောင်း။

အသက် (၄၀) ခန့်ရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမ
တစ်ယောက်တို့၏ အလောင်းများပင်။

ကျန်းယွင်တီသည် ဓေတ္တမျှ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး
နောက် အလောင်းများကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။

ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များ မတွေ့ရ။

ကျန်းယွင်တီ အတော်ပင် အံ့ဩသွားသည်။

ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် မရှိဘဲနှင့် အဘယ်ကြောင့် သေဆုံးနေရ
သနည်း။

စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်သောကြောင့် ကျန်းယွင်တီသည် နောက်
ထပ် တစ်ခေါက် သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ပြန်လည်စစ်ဆေး
ကြည့်သည်။

တွေ့ရပါပြီ။

အလောင်းနှစ်လောင်း၏ လည်ဝင်းပေါ်ဝယ် လက်သည်း
ခြစ်ရာလေး နှစ်ခုစီ။

ဤလူနှစ်ယောက် သေဆုံးနေသည်မှာ အဆိပ်ကို ကျွမ်းကျင်
အားထားသည့် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်၏ လက်ချက်ဖြစ်
ကြောင်း ကျန်းယွင်တီ နားလည်လိုက်လေပြီ။

အဆိပ်ကိုသုံး၍ လူများကို ယခုလိုလုပ်သည်ဆိုကတည်းက
သိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်။

သိုင်းသမားဆိုးသာ ဖြစ်ရမည်။

ကျန်းယွင်တီမှာ အမှန်တရားဘက်မှ ရပ်တည်သူ ဖြစ်သည်။

တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကို မိမိအနေဖြင့် တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ

အကူအညီပေးရမည်ဟုလည်း နားလည်သည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ကြီးထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးထွက်ကာ
မြို့တော်တွင် ရာဇဝတ်မှု နိမိတ်ရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
အတွက် တာဝန်ရှိသည့် မြို့တော်ဝန်ရုံးသို့ သွားရောက်ပြီး သတင်းပို့
အကြောင်းကြားသည်။

မြို့တော်ဝန်ရုံးတွင် ညတာဝန်ကျနေသည့် မြို့အုပ်ကလေးက

ရဲအမှုထမ်းသုံးယောက်ကို ကျန်းယွင်တီနှင့်အတူ ထည့်ပေးလိုက်သည်။
ကျန်းယွင်တီနှင့် ရဲအမှုထမ်းများ ထိုအိမ်ကြီးသို့ ရောက်ရှိပြီး
စစ်ဆေးကြည့်သောအခါတွင်ကား အိမ်ကြီးထဲမှ အလောင်းနှစ်လောင်း
ကို မတွေ့ရတော့။

အိမ်အဝင်တွင် ကျန်းယွင်တီ တွေ့ခဲ့ရသော အနီရောင်
ကတ္တီပါဖိနပ်လေးလည်း ပျောက်နေသည်။
အလောင်းနှစ်လောင်း ဘယ်နေရာရောက်သွားသနည်း။
ကတ္တီပါဖိနပ်အနီရောင်လေး အဘယ်ကြောင့် ပျောက်သွား
သနည်း။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျန်းယွင်တီက ဘုံကျောင်းစောင့်
အဘွားကြီး ယိကျမ်းကို ဘုံကျောင်း၏ ညာဘက်စွန်တွင်ရှိနေသော
အိမ်ကြီးအကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သည်။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ ချမ်းငြိမ်တောဟာဟုခေါ်ပြီး သူဌေးကြီး ကျောက်ပု

တို့ ဇနီးမောင်နှံ နေထိုင်ကြောင်းနှင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်ကပင်
တစ်အိမ်သားလုံး ကျင်းစီးနယ်ဘက်သို့ ပြောင်းသွားကြကြောင်း သိရ
သည်။

နောက်သုံးရက်ကြာသောအခါ ကျန်းယွင်တီ စာမေးပွဲ ဖြေဆို
ရည်။

ကျန်းယွင်တီ၏ စိတ်ထဲဝယ် ချမ်းငြိမ်တောထဲ ပျောက်ခြင်း
မလှ ပျောက်သွားခဲ့သော အလောင်းနှစ်လောင်းနှင့် ဖိနပ်အနီလေး
အကြောင်းကို မကြာခဏ စဉ်းစားနေမိသည်။

အထူးသဖြင့် ကတ္တီပါဖိနပ်အနီရောင်လေးကို မျက်စိထဲဝယ်
မကြာခဏ ပြန်လည်မြင်ယောင်မိသည်။

ထိုနေ့ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်တွင်
ထိုကတ္တီပါဖိနပ်ပိုင်ရှင် မိန်းကလေးမှာ အရေးကြီးသောနေရာမှ ဝါဝင်
နေမည်ဟုလည်း ကျန်းယွင်တီ တွေးမိသည်။

စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးနောက် ကျန်းယွင်တီသည် စိတ်ပြေလက်
ပျောက်သဘောဖြင့် မြို့ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မြို့ထဲရှိ လူစည်ကားသော လမ်းတစ်လမ်းတွင် လျှောက်လှမ်း

၁၄ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

လာသော ကျန်းယွင်တီ၏ မျက်စိကို တစ်စုံတစ်ရာသော မြင်ကွင်းက ဆွဲဆောင်လိုက်သည်။

သူ့ရှေ့ပြေးလမ်း နှစ်ဆယ်လောက်အကွာတွင် လျှောက်လှမ်း သွားနေသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်။

မိန်းမပျိုလေးမှာ အတော်ပင် ချောမောလှပသည်။ အနီရောင် နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့် ပန်ထားသည်။

ဤမိန်းမပျိုလေး၏ အလှအပများက ကျန်းယွင်တီ၏ စိတ် အာရုံကို ဆွဲဆောင်လိုက်သည် မဟုတ်။

မိန်းကလေး ဝတ်ထားသော ဖိနပ်လေးက ဆွဲဆောင်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေး စီးထားသည်က အနီရောင် ကတ္တီပါဖိနပ်လေး။ အနီရောင်အောက်ခံတွင် အဝါရောင် အဖြူရောင် ပန်းခက် ပန်းနွယ် များကို ပိုးချည်ဖြင့် ထိုးထားသည်။

ချမ်းငြိမ်ဂေဟာ အဝင်ဝတွင် ကျန်းယွင်တီ တွေ့ခဲ့သော ဖိနပ် နှင့် တစ်ထေရာတည်း။

ပန်းဖော်ထားသည့် ကတ္တီပါဖိနပ်များကို မိန်းမပျိုလေးများ

ပေဇယ် ဝါဒ

နတ်ဝတ်ရုံသိုင်းအမှား (ပ) * ၁၅

စီးလေ့ရှိကြသည်။ ပန်းဖော်ထားသည့် ကတ္တီပါဖိနပ်ကို စီးထားတိုင်း ချမ်းငြိမ်ဂေဟာတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်နေရမည်ဟု စွပ်စွဲ၍ကား မဖြစ်။

သို့ရာတွင် ဤလို ဖိနပ်ပုံလည်း ဆင်တူ၊ အောက်ခံအရောင် လည်းအတူတူ ပန်းပွင့်ပန်းခက် ဖော်ပုံလည်းတူသော ဖိနပ်မျိုးက ရှိနိုင်သော်လည်း အတော်ရှားသည်။

ထို့ကြောင့် ဤဖိနပ်မျိုး စီးထားသော မိန်းကလေးကို တွေ့ ရသည်တွင် ကျန်းယွင်တီမှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ထိုမိန်းကလေးအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်လျှင် မများနိုင်ဟုလည်း တွေးမိသည်။

အကယ်၍ ထိုမိန်းကလေးသည် ထိုနေ့ညက ချမ်းငြိမ်ဂေဟာ သို့ ရောက်ခဲ့သည့် ဖိနပ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်နေလျှင် ကျန်းယွင်တီအတွက် များစွာ အကျိုးရှိနိုင်သည်။ ကျန်းယွင်တီ သိလိုသော အကြောင်း အချက်များကို အများကြီးသိနိုင်မည်။ ချမ်းငြိမ်ဂေဟာတွင် ဖြစ်ပျက် ခဲ့သည့် ကိစ္စနှင့် ဤမိန်းကလေး မည်သို့မျှ မပတ်သက်ဟုဆိုလျှင် လည်း ကျန်းယွင်တီအဖို့ အရုံးမရှိနိုင်။

သို့သော် ဤမိန်းကလေးအကြောင်း သိရအောင် မည်ကဲ့သို့
စုံစမ်းရမည်ဆိုခြင်းကိုကား ကျန်းယွင်တီ စဉ်းစား၍မရ။

ထိုမိန်းကလေးအကြောင်း စုံစမ်းနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို အဖြေ
ထုတ် စဉ်းစားရင်း ကျန်းယွင်တီသည် မိန်းကလေး၏နောက်မှ အသာ
နောက်ယောင်ခံကာ လိုက်လာခဲ့သည်။

ဝတ်စုံနီဝတ် မိန်းကလေး၏အနားဝယ် အခြေအရံဖြစ်ဟန်တူ
သော အမျိုးသမီး နှစ်ယောက် ပါလာသည်ကို ကျန်းယွင်တီ သတိ
ပြုမိသည်။

ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်
ထားကြသည်။

“သူခိုးဟေ့ ... သူခိုး”

ရုတ်တရက် အော်လိုက်သောအသံ ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် လမ်းပေါ်ရှိလူများ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြ
သည်။

ကျန်းယွင်တီ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လမ်းအတိုင်း ဖြေ
ကုန်ထုတ်ကာ ဖြေးလာသော အပြာရောင်အင်္ကျီဝတ် လူတစ်ယောက်

ကို တွေ့ရသည်။ ထိုလူ၏နောက်မှလည်း လူသုံးယောက် ဖြေးလိုက်
လာသည်။

ထိုလူသုံးယောက်တွင် တစ်ယောက်မှာ ကျားသစ်ရေဦးထုပ်
ဆောင်းထားသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်ကတော့ အဖြူရောင်ဝတ်စုံများ
ဝတ်ထားကြသည်။

ထိုနေရာမှာ လူစည်ကားသော လမ်းတစ်လမ်းဖြစ်ရာ ဝတ်စုံ
ဖြာဝတ် သူခိုးအဖို့ ဖြေးလမ်းမှားလာသည်ဟု ဆိုရမည်။

လမ်းသွားလမ်းလာများကလည်း ဝိုင်းဝန်းလိုက်လာကြရာ တစ်
ခဏအတွင်းမှာပင် သူခိုးအဖွဲ့တွက် ဖြေးလမ်းမရှိတော့။ အမိခဲရတော့
မည်မှာ သေချာသလောက် ဖြစ်သွားသည်။

သူခိုးသည် ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားသည်မသိ၊ ကျန်းယွင်တီ
နောက်ယောင်ခံလိုက်နေသော ဝတ်စုံနီဝတ် မိန်းကလေး၏ ရှေ့ဝယ်
ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီး အသနားခံတောင်းပန်သည်။

“မိန်းကလေး ... ကျုပ်ကို ကယ်ပါဦး”

ဖြေးပေါက်မရှိတော့သည့်အဆုံး လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်ဟန်တူသည်။

သူခိုးအပြုအမူကြောင့် ဝတ်စုံနီဝတ် မိန်းကလေးနှင့် အခြွေအရံ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျားသစ်ရေဦးထုပ် ဆောင်းထားသူနှင့် နောက်ပါ ဝတ်စုံဖြူ လူနှစ်ယောက်မှာလည်း ဝတ်စုံနီဝတ် မိန်းကလေးအနီးသို့ ရောက်လာကြပြီဖြစ်သည်။

ကျားသစ်ရေဦးထုပ်ဆောင်းထားသည့် လူကြီးက ဘာမျှ မပြောသေး။

ဝတ်စုံနီဝတ် မိန်းကလေးကို တစ်လှည့် သူခိုးကို တစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။

ကျန်းယွင်တိကလည်း အနားသို့ တိုးကပ်သွားကာ အသာအကဲခတ်၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ရှင် ခိုးလာတဲ့ပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်လက် ပြန်ပေးလိုက်လေ” ဝတ်စုံနီဝတ် မိန်းကလေးက ပြောသည်။

သူခိုးကလည်း အကျီရင်ဘတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်ယူကာ ကျားသစ်ရေဦးထုပ် ဆောင်းထားသော လူကြီးကို လှမ်းပေးသည်။

ကျားသစ်ရေဦးထုပ် ဆောင်းထားသော လူကြီးက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ညာလက်ဖြင့် ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး သူခိုးကို ဘယ်လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်သည်။

သူခိုးမှာ လက်သီးချက်ကြောင့် ပက်လက်လန်ကာ လဲကျသွားသည်။

“သံလက်မောင်းစုကျောက်ချိန်ဆိုတာ ငါပဲကွ၊ မင်းက ငါ့ပိုက်ဆံအိတ်ကိုတောင် လှဝံ့တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ကောင်းကောင်းဆုံးမပေးရမယ်”

ကျားသစ်ရေဦးထုပ် ဆောင်းထားသော လူကြီးက ဤသို့ ကြိမ်းဝါးပြောဆိုပြီး မြေကြီးပေါ်တွင် လဲကျနေသော သူခိုးကို ခြေထောက်ဖြင့် လှိမ့်ကန်သည်။

သူခိုးကို ခြေထောက်ဖြင့် လှိမ့်ကန်ပြီးနောက် သံလက်မောင်းစုကျောက်ချိန်သည် မိန်းမပျိုလေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြန်သည်။

“မင်းက ထင်စန်းလိုစားပွဲရုံက အဆိုတော် မိလင်မဟုတ်လား” သံလက်မောင်းစုကျောက်ချိန်က ဝတ်စုံနီ မိန်းကလေးကို မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မ မိလင်ပါ။ ယောဒါက ကျွန်မရဲ့ အခြေအရံ နိစံနဲ့ ရီအိတို့ပါ”

ဝတ်စုံနီမိန်းကလေးက လှပစွာ ပြုံးရယ်ပြပြီး ပြန်ပြောသည်။

အခြေအရံ မိန်းကလေးနှစ်ဦးဖြစ်သော နိစံနှင့် ရီအိတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ဦးညွှတ်ပြကြသည်။

မိလင်တို့က ယဉ်ကျေးပျူငှာဖြစ်နေသော်လည်း စုကျောက်ချိန်ကတော့ မျက်နှာထားတင်းမာနေသည်။

“ကျုပ် စုကျောက်ချိန် ထင်စန်းလို စားပွဲရုံကို မကြာခဏ ရောက်ဖူးပါတယ်။ မင်းဟာ တခြား မိန်းကလေးတွေလိုမဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့နေတာ တွေ့လို့ ချီးကျူးမိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ မင်းက သူခိုးလက်ခံလုပ်နေတာ တွေ့ရလို့ ကျုပ် အတော် အံ့သြမိတယ်”

စုကျောက်ချိန်၏ ပြောစကားကြောင့် မိလင်၏ ပြုံးရယ်နေသော မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ဒီသူခိုးဟာ ကျွန်မရဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ရှင်က ထင်နေသလား”

မိလင်က မေးသည်။

“ကျုပ်ထင်တာ မဟုတ်လို့လား”

“ရှင် အသင်လွဲနေပြီ၊ ဒီသူခိုးဟာ ကျွန်မနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဦး”

“ဒီနေရာမှာ လူတွေ အများကြီး ရှိနေလျက်နဲ့ သူခိုးက တခြားလူတွေကို အကူအညီမတောင်းဘဲ မင်းကိုသာ ဘာကြောင့် အကူအိတောင်းရတာလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်မ ဘယ်ပြောတတ်မှာလဲ၊ သူလည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ လှုပ်မိလှုပ်ရာ လှုပ်လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ထိုအချိန်တွင် ဘေးမှာ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသူများသည် မိမိတို့ကို စုကျောက်ချိန်က သူခိုးအားပေးဟု စွပ်စွဲလာမည်ကို စိုးရိမ်ကြဟန်ဖြင့် ထိုနေရာမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။

ထိုနေရာဝယ် ဝတ်စုံပြာဝတ် သူခိုး၊ မိလင်တို့ လူစုနှင့် စုကျောက်ချိန်တို့ လူစုသာ ကျန်နေတော့သည်။

ရပ်ကြည့်နေသူဟူ၍ ကျန်းယွင်တိတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေတော့သည်။

“ကဲ ... ကျုပ်ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ပေးစမ်း”

စုကျောက်ချိန်က ပြောပြန်သည်။

“ရှင် ပိုက်ဆံအိတ် ပြန်ရပြီမဟုတ်လား”

မိလင်က မျက်မှောင်လေးကြုတ်၍ ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ်ပိုက်ဆံအိတ် ပြန်ရပေမယ့် အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ကဲ ... စကားသိပ်များမနေပါနဲ့၊ ကျုပ်ပိုက်ဆံကို ပြန်ပေးပါ”

“ဟာ ... ရှင်က လူကို မဟုတ်မဟပ် လာစွပ်စွဲနေပြန်ပါပြီ၊ ရှင်ပိုက်ဆံကို ကျွန်မမှ မယူဘဲ၊ ကျွန်မက ဘာကြောင့် ပြန်ပေးရမှာလဲ”

“သူခိုးက မင်းကို ပိုက်ဆံတွေ လက်ဆင့်ကမ်းပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ လာညာမနေနဲ့”

“ဟာ ... ခက်တော့နေပါပြီ၊ သူခိုးက ကျွန်မကို ဘာမှမပေးပါဘူး၊ ရှင်မယုံရင် ...”

မိလင်က ဤသို့ပြောပြီး သက်သေထူရန် အနီးဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် မျက်စိကစားကြည့်သည်။

တခြား မည်သူမျှမရှိဘဲ ကျန်းယွင်တီတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေည့်အတွက် မိလင်က ကျန်းယွင်တီကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ရှင်မယုံရင်လည်း အဲဒီလူလင်ကို မေးကြည့်ပါ”

ဤသို့ပြောရင်း မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့် ကျန်းယွင်တီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဤသို့ အကြည့်ခံရသည်တွင် ကျန်းယွင်တီ၏ ရင်ထဲဝယ် နွေးခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီမိန်းကလေး မိလင်က ကျုပ်ရဲ့ပိုက်ဆံတွေကို သူခိုးဆီက လက်ခံယူမထားပါဘူးလို့ မင်းက သက်သေခံနိုင်ပါ့မလား”

စုကျောက်ချိန်က ကျန်းယွင်တီကို လှမ်းမေးသည်။

“အသိသက်သေအနေနဲ့တော့ မလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီမိန်းကလေး မိလင်က သူခိုးဆီက ပိုက်ဆံ လက်ခံယူနေတာကိုတော့ ကျွန်တော် မတွေ့မိတာ အမှန်ပါပဲ”

ကျန်းယွင်တီက ပြန်အဖြေပေးသည်။

“မင်းက အလာကြီးပဲကိုး၊ ကျုပ်ကိုတောင် ကလန်ကဆန် ပြောရဲတယ်”

စုကျောက်ချိန်က ဤသို့ပြောပြီးနောက် ကျန်းယွင်တီရှိရာသို့ လွှားခနဲ ခုန်ကာ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ထို့နောက် ကျန်းယွင်တီကို ညာလက်ဝါးဖြင့် လှမ်းရိုက်သည်။

ကျန်းယွင်တီက အသာတိမ်းရှောင်ပြီး ဘယ်လက်ဝါးဖြင့် ပြန် ရိုက်သည်။

စုကျောက်ချိန်၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်မှာ ကျန်းယွင်တီကို မထိ။ ကျန်းယွင်တီ၏ တုံ့ပြန်ရိုက်လိုက်သည့် လက်ဝါးရိုက်ချက်သာလျှင် စုကျောက်ချိန်ကို ထိမိသည်။

စုကျောက်ချိန် နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်း ယိမ်းယိုင်၍ သွားသည်။

စုကျောက်ချိန်က ကျန်းယွင်တီကို မလောက်လေးမလောက် စား လုလင်ငယ်လေးတစ်ယောက်ဟု သဘောထားကာ ပေါ့ပေါ့အဆ ပြုလိုက်သည့်အတွက် ယခုလို ခံရခြင်းဖြစ်သည်။

စုကျောက်ချိန် အံ့အားလည်းသင့်၊ ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသ လည်းထွက် ဖြစ်သွားသည်။

ဒေါသတကြီးဖြင့် ကျန်းယွင်တီကို တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက် ဆဲမှာပင် မြင်းခွာသံတဖြောင်းဖြောင်းနှင့်အတူ မင်းမှုထမ်းနှစ်ယောက် မြင်းစီးကာ သူတို့ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။

ကျန်းယွင်တီ ဆိုတာ မင်း မဟုတ်လား”

မင်းမှုထမ်းတစ်ယောက်က လှမ်းမေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပါပဲ”

ကျန်းယွင်တီက ပြန်အဖြေပေးသည်။

မြင်းစီးမင်းမှုထမ်းများ ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်တွင် သံလက်မောင်း စုကျောက်ချိန်တို့ သုံးယောက်နှင့် ဝတ်စုံပြာဝတ် သူခိုးတို့မှာ တချိုးတည်း သုတ်ခြေတင်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြလေ တော့သည်။

ထိုနေရာဝယ် မိလင်တို့လူစုနှင့် ကျန်းယွင်တီသာ ကျန်နေ သည်။

“မင်း စားမေးပွဲကို ဒုတိယအဆင့်နဲ့ အောင်တယ်၊ အထက် တန်း ပညာရပ်တွေ ဆက်လက်သင်ယူခွင့်ရတယ်၊ ရှေး... ဒီမှာ အောင်လက်မှတ်”

မင်းမှုထမ်းက ဤသို့ပြောပြီး အနီရောင်စာအိတ် တစ်အိတ်ကို ထုတ်ပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျန်းယွင်တီက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီး စာအိတ်ကို လှမ်းယူထားလိုက်သည်။

ကျန်းယွင်တီမှာ စာမေးပွဲအောင်လက်မှတ်ပါသော စာအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ရသော်လည်း အတော်ပင် အခက်တွေ့နေသည်။

စာမေးပွဲအောင်လက်မှတ်ကြေးနှင့် စာမေးပွဲအောင်လက်မှတ်လားပေးသူတို့ကို ဆုငွေပေးရန် သူ့ထံဝယ် ငွေအသပြာ လုံလုံလောက်လောက် ပါမလာ။

ဘာလုပ်ရမည်မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မိလင်က ကျန်းယွင်တီ၏ အခက်အခဲကို ရိပ်မိဟန်တူသည်။ ငွေအသပြာ နှစ်ဆယ်ထုတ်ယူကာ မင်းမှုထမ်းကို ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျန်းယွင်တီနဲ့ ကျန်းယွင်တီ ကတော်တို့ သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ”

မင်းမှုထမ်းက ဆုမွန်တောင်းပြီး ဆက်လက်ထွက်သွားသည်။

မင်းမှုထမ်းကြောင့် ဆုတောင်းပုံကြောင့် မိလင်၏မျက်နှာမှာ နှင်းဆီရောင်သန်းကာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

ကျန်းယွင်တီကိုပင် နေ့နေမကြည့်တော့။

ခေါင်းငုံ့၍ထားသည်။

ကျန်းယွင်တီမှာလည်း မျက်နှာပူကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

“အဟိ... ဟိ”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဖြစ်ပုံကို သဘောကျဟန်ဖြင့် နိစံနှင့် ရီအိတို့က ကျိတ်ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာရယ်တာလဲ၊ ဒီက အစ်ကိုလေး ကျန်းယွင်တီ စာမေးပွဲအောင်တဲ့အတွက် ဂုဏ်ပြုစားသောက်ရအောင် စားပွဲတစ်ခု ခပ်မြန်မြန် သွားစီစဉ်ထားလိုက်၊ ကျွန်မတို့ နောက်က လိုက်လာခဲ့မယ်”

မိလင်က ခပ်ငေါက်ငေါက်ကလေး ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ အခုပဲ သွားစီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်”

နိစံက ဤသို့ပြောပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။

ရီအိလည်း နိစံနှင့်အတူ လိုက်သွားသည်။ နိစံနှင့် ရီအိတို့ နှစ်ယောက်၏ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ သိုင်းပညာ တတ်မြောက်သူများ၏ လမ်းလျှောက်ပုံမျိုးဖြစ်ကြောင်း ကျန်းယွင်တီ သတိပြုမိလိုက်သည်။

ရီအိတို့နှစ်ယောက် သိုင်းပညာတတ်ကျွမ်းနေကြသည်ဆိုလျှင် မိလင်ကော သိုင်းပညာ တတ်ကျွမ်းနိုင်မည်ဟု ကျန်းယွင်တီ ဆက်စပ် တွေးတောမိသည်။

“ရှင်သာမဂ္ဂိရှင် ဟိုလူကြီး စုကျောက်ချိန်ရဲ့ ရန်က လွတ်နိုင် မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ကို ကူညီပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ကော ရှင် စာမေးပွဲအောင်တာကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ကော စားပွဲတည်ခင်း ဧည့်ခံပါရစေ၊ လာ ... ကျွန်မတို့ အတူသွားကြရအောင်”

မိလင်က ကျန်းယွင်တီကို မျက်လွှာပင့်ကာကြည့်ပြီး ပြော သည်။

မျက်လုံးရွဲကြီးများနှင့် ကြည့်လိုက်သည့်အကြည့်တွင် ဆွဲဆောင် မှုတစ်မျိုး ပါဝင်သည်။

ကျန်းယွင်တီမှာ ငြင်းပယ်ရန် အင်အားမရှိသလိုဖြစ်ကာ ခေါင်း ညိတ်သဘောတူလိုက်ရသည်။

ကျန်းယွင်တီနှင့် မိလင်တို့ အတူယှဉ်ကာ လျှောက်လှမ်းလာ ခဲ့ကြသည်။

မိလင်က ကျန်းယွင်တီကို ထင်စန်းလို စားပွဲရုံသို့ ခေါ်သွား သည်။

ထင်စန်းလို စားပွဲရုံရှိ သီးသန့်ခန်းတစ်ခုဝယ် ရီအိတို့က စားသောက်ဖွယ်ရာများ အသင့်ပြင်ကာ စောင့်နေကြသည်။

မိလင်က ကျန်းယွင်တီ၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းလျာများ ကိုယ်တိုင်ခူးခပ်ထည့်ပေးသည်။

ဟင်းလျာများက ထိပ်တန်း ဟင်းလျာများ ဖြစ်သည့်အပြင် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ကိုယ်တိုင်က ခူးခပ်ပေးနေသောကြောင့် ကျန်းယွင်တီအဖို့ စားသောက်၍ ကောင်းလှသည်။ ကျန်းယွင်တီ အရက်တော်တော်များများပင် သောက်မိသည်။

ရီအိက စောင်းတီးကာ နိစံက ပလွေမှုတ်၍ မိလင်က သီချင်း သီဆိုပြကာ ဖျော်ဖြေသေးသည်။

ကျန်းယွင်တီအဖို့ အတော်ပင် စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရရှိခံစားခဲ့ရသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။

စိတ်တိုင်းကျ စားသောက်ပြီးနောက် မိလင်က ကျန်းယွင်တီ ပြန်ရန်အတွက် မြင်းလှည်းတစ်စီးပင် ငှား၍ပေးလိုက်သည်။

ကျန်းယွင်တီသည် မိမိ တည်းခိုနေထိုင်ရာ နတ်ရဲသုံးဖော် ဘုံကျောင်းသို့ မြင်းလှည်းစီး၍ အမြိုင်သား ပြန်လာခဲ့သည်။

စည်းစိမ်တွေ့ခဲ့သော ကျန်းယွင်တီမှာ သူ တည်းခိုနေထိုင်ရာ အခန်းသို့ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် ဒုက္ခကောင်းကောင်း တွေ့ရတော့သည်။

အားအင်မရှိသလိုဖြစ်ကာ အလိုလိုနေရင်း မောဟိုက်၍ လာသည်။

ခေါင်းထဲတွင်လည်း မူးဝေသလိုလိုနှင့်။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ကြိမ်မျှ မခံစားဖူးသော ဝေဒနာမျိုး။

ပထမတွင် မိမိ အရက်သောက်လွန်သွားသောကြောင့်များလားဟု ကျန်းယွင်တီ ထင်မိသေးသည်။

သို့သော် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ ယခု ခံစားရသည့် ဝေဒနာမှာ အရက်သောက်လွန်သည့် ဝေဒနာ မဟုတ်ကြောင်း တွေးမိပြန်သည်။

ကျန်းယွင်တီသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရပြီး အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှု၍ အတွင်းအားကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း၌ အတွင်းအားကောင်းစွာ မလည်ပတ်တော့။

ယခုမှပင် ကျန်းယွင်တီ ဖြစ်ပျက်ပုံအမှန်ကို နားလည်ရလေပြီ။

သူ၏အတွင်းကားကို စုစည်း၍မရနိုင်အောင် သိုင်းပညာကို အသုံးပြု၍မရနိုင်အောင် ဆေးအခတ်ခံလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း ကျန်းယွင်တီ နားလည်လိုက်သည်။

ဤကိစ္စမှာ မိန်းမချောင်လေး မိလင်၏ လုပ်ကြံမှုသာ ဖြစ်ပေမည်။ မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း သွေးလည်ပတ်မှု လမ်းကြောင်းများ ဝယ် တစ်ဆိုမှုများ ဖြစ်စေမည့် ဆေးဝါးများကို စားသောက်ဖွယ်ရာများထဲတွင် ထည့်ကာ ကျွေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမည်။

“တောက် ...”

ကျန်းယွင်တီအဖို့ ဒေါသတကြီးဖြင့် တောက်ခေါက်ရုံသာ တတ်နိုင်တော့သည်။

မိမိကို မိလင်က အဘယ်ကြောင့် ယခုလို ဆေးခတ်ကာ လုပ်ကြံရသည်ဆိုခြင်းကိုမူ ကျန်းယွင်တီ မစဉ်းစားတတ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤကိစ္စကိုက အဖြေပေါ်အောင် ဖော်ထုတ် ရမည်။ မိလင်နှင့် စာရင်းရှင်းမည်ဟု ကျန်းယွင်တီ စိတ်ပိုင်းဖြတ် လိုက်သည်။

ယခုလောလောဆယ်တွင်တော့ ဆေးမိနေမှုကို ပပျောက်အောင် ကုသရမည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတောင်ငင်းထံ သွားရောက်ရန် ကျန်း ယွင်တီ စိတ်ကူးလိုက်သည်။

တောင်ငင်းမှာ ကျန်းယွင်တီကို သိုင်းပညာသင်ပေးခဲ့သော ဆရာဖြစ်သည်။ သိုင်းပညာတွင် သိပ်အဆင့်မြင့်မြင့် မတတ်ကျွမ်း သော်လည်း ဆေးဝါးအတတ်ပညာတွင်ကား တစ်ဖက်ကမ်းခတ် အောင် ထူးချွန်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိခံစားနေရသော ဝေဒနာကို ကုသရန်အတွက် ဆရာတောင်ငင်းထံ သွားရောက်ရန် ကျန်းယွင်တီ စိတ်ကူးမိခြင်းဖြစ်သည်။

ကျန်းယွင်တီသည် အချိန်မဆွဲတော့။

ချက်ချင်းပင် မိမိပိုင်ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းသည်။ အဝတ် သုံးလေးထည်ခန့်နှင့် ငွေအသပြာများကို အထုပ်တစ်ထုပ်အဖြစ် ထုပ် သည်။ ကျန်ပစ္စည်းများကို အခြားအထုပ်အဖြစ် ထုပ်သည်။

ကျန်ပစ္စည်းများထည့်ထားသော အထုပ်ကို ဘုံကျောင်းစောင့် အဘွားကြီး ယီကျွမ်းထံ သွားရောက်အပ်နှံပြီး နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။

ထို့နောက် အဝတ်သုံးလေးထည်နှင့် ငွေအသပြာများ ထုပ်ထား သည့် အထုပ်ကို ထမ်းကာ ဆရာတောင်ငင်း နေထိုင်ရာ ချင်းဖုံး ရွာဆီသို့ ခရီးထွက်လာခဲ့သည်။

ကျန်းယွင်တီ အထုပ်ထမ်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆေးခတ်ခံမှုကြောင့် ကိုယ်အတွင်းအားကို မစုစည်းနိုင်ဘဲ သိုင်းပညာကိုလည်း အသုံးချ၍မရသောကြောင့် သိပ်ခရီးမတွင်။

အမောမခံနိုင်သောကြောင့် ကျန်းယွင်တီသည် နေ့အချိန်တွင် နားကာ ညဘက်တွင်သာ ခရီးနှင်သည်။

နတ်ရဲသုံးဖော် ဘုံကျောင်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး သုံးရက်အကြာ ညချမ်းအချိန်တွင် ဖြစ်သည်။

ကျန်းယွင်တီသည် တောင်တန်းတစ်ခုပေါ်ရှိ ခရီးဝေးသွား လမ်းမကြီးဝယ် တအိအိလျှောက်လှမ်း၍ သွားနေသည်။

ရုတ်တရက် ကျန်းယွင်တီ၏ နားထဲဝယ် စူးစူးဝါးဝါး အသံ တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ အသံမှာ စူးရှစွာပေါ်လာပြီး ချက်ချင်း ပင် တီခနဲ ပျောက်သွားသည်။

အသံမှာ လမ်း၏ညာဘက် တောအုပ်ထဲမှ ပေါ်လာခြင်းဖြစ် သည်။

ကျန်းယွင်တီ၏ စိတ်ထဲတွင် အသံကို အတော်ပင် သံသယ ဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းမကြီး၏ ညာဘက်ရှိ တောအုပ်ထဲသို့ အသာတိုးဝင်ကာ အသံပေါ်လာရာဘက်သို့ ရှေ့ရှု၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းခန့် လျှောက်ပြီးချိန်တွင် စူးစူးဝါးဝါးအော် သံကို ထပ်မံကြားရပြန်သည်။

ထိုအသံမှာလည်း ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်းပင် တီခနဲ ပျောက်သွားပြန်သည်။

ကျန်းယွင်တီ အလွန် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မောပန်းနေသည့်ကြားက အတင်းအားခဲကာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ကြိုးစားကာလျှောက်ပြီး အသံပေါ်လာရာဘက်သို့ လာခဲ့သည်။

မကြာမီမှာ တောကုပ်တစ်နေရာရှိ မြေကွက်လပ်လေးတစ်ခုသို့ ကျန်းယွင်တီ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုမြေကွက်လပ်လေး၏ ညာဘက်အစွန်လောက်တွင် လူနှစ် ယောက် မလှုပ်မယှက် လဲကျနေသည်ကို မြင်ရသည်။ စောစောက ကျန်းယွင်တီ ကြားလိုက်ရသည့် အသံနှစ်ချက်မှာ ထိုလူနှစ်ယောက် တို့၏ အော်သံဖြစ်ဟန်တူသည်။

မြေကွက်လပ်၏ အလယ်ကောင်လောက်တွင်မူ အနက်ရောင် ဝတ်စုံများဝတ်ပြီး အနက်ရောင် မျက်နှာဖုံးကို တပ်ဆင်ထားကြသည့် လူ ၁၈ ယောက်သည် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို ပတ်ပတ်လည် ဝန်းရံထားကြသည်။

ညအချိန်ဖြစ်သော်လည်း လသာရက်ဖြစ်သောကြောင့် မြေ

ကွက်လပ်ထဲရှိ မြင်ကွင်းများကို ကျန်းယွင်တီ ကောင်းစွာ မြင်နိုင်သည်။

ကျန်းယွင်တီသည် မြေကွက်လပ် အစပ်နားရှိ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်၏ အောက်ဘက်ရှိ မှောင်ရိပ်တွင် အသာမှောင်ရိပ်ခိုကာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ထားရင်း မြေကွက်လပ်ထဲရှိ မြင်ကွင်းကို ချောင်းမြောင်းကြည့်နေသည်။

ဝတ်စုံနက် (၁၈) ယောက်တို့၏ ဝန်းရံထားခြင်း ခံရသည့် အဘိုးအိုမှာ အသက် (၈၀) ခန့်ရှိသည်။

မှတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူများက ရင်ဘတ်သို့တိုင်အောင် ရှည်လျားသည်။

ဝတ်စုံနက် (၁၈)ယောက်က ဓားရှည်ကိုယ်စီ ကိုယ်ထားကြသည်။

ဓားရောင်များက လရောင်တွင် လက်ခနဲ လင်းခနဲ ဖြစ်နေကြသည်ကိုကြည့်ရင်း ကျန်းယွင်တီမှာ ကျောချမ်းမိသည်။

မှတ်ဆိတ်ရှည် အဘိုးအိုမှာကား ဓားရှည်ကိုင် ဝတ်စုံနက် (၁၈)ယောက် ဝိုင်းရံထားသည်ကို ဂရုစိုက်ဟန်ပင်မရှိ။

တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နေသည်။

ကျန်းယွင်တီ ချောင်းမြောင်းကြည့်နေခိုက်မှာပင် ဝတ်စုံနက် ၁၈ ယောက်တို့က ညာသံပေးကာ အဘိုးအိုကို ဝန်းရံတိုက်ခိုက်ကြသည်။

အများနှင့်တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေရသော အဘိုးအိုအတွက် ကျန်းယွင်တီ ရင်လေးမိသည်။

မိမိ၏ သိုင်းပညာသာ ပုံမှန်အတိုင်း ရှိနေလျှင် ကျန်းယွင်တီသည် မှတ်ဆိတ်ရှည် အဘိုးအို ဘက်မှ ဝင်ရောက်ကူညီပေးမိမည် အမှန်။

ယခုတော့ ကျန်းယွင်တီမှာ မိလင်၏ လုပ်ကြံဆေးခတ်မှုကြောင့် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်။

အဘိုးအိုအတွက် အဝေးမှသာ ဆုတောင်းရင်း စိုးရိမ်ပူပန်နေရသည်။

တကယ်တော့ ကျန်းယွင်တီ စိုးရိမ်မိသည်မှာ အပိုဖြစ်နေသည်။ ဝတ်စုံနက် (၁၈) ယောက်တို့၏ ဝိုင်းဝန်းထိုးခုတ် တိုက်ခိုက်သော ဓားချက်များသည် အဘိုးအိုကို တစ်ချက်မျှ မထိ။

ဓားရိပ် ဓားရောင်များကြားမှ အဘိုးအိုသည် လွတ်အောင်

ရှောင်ထွက်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ အဘိုးအို၏ လှုပ်ရှားတိမ်းရှောင်သွားပုံ မှာ အလွန်သွက်လက်မြန်ဆန်လှသည်။

အဘိုးအို မည်သို့လှုပ်ရှား၍ မည်သို့ တိမ်းရှောင်သွားသည် ဆိုခြင်းကို ကျန်းယွင်တီ မသိမမြင်လိုက်။

ဝတ်စုံနက် (၁၈)ယောက်က မုတ်ဆိတ်ရှည် အဘိုးအိုကို ထပ်မံတိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတွင်တော့ အဘိုးအိုက တိမ်းရှောင်မှုသက်သက်ချည်း မလုပ်တော့။ တန်ပြန် တိုက်ခိုက်မှုကိုပါ ရောသုံးလာသည်။

ဖွေးခနဲ လက်ခနဲ ခုတ်ပိုင်းနေသော ဓားရိပ် ဓားရောင်များ ကြားမှ သွက်လတ်စွာ တိမ်းရှောင်နေရင်းက ရှေ့သို့ ညှာလက်ဝါး တစ်ချက်၊ ဘေးသို့ ဘယ်လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဖြောင်း ...”

“ဖြောင်း ...”

“အား ...”

“အိ ...”

လက်ဝါးရိုက်သံ နှစ်ချက်နှင့်အတူ စူးရှသော အသံနှစ်ချက် ဆက်တိုက်ပေါ်လာသည်။

အော်သံများ တိခနဲ ပျောက်သွားကြသလို ဝတ်စုံနက် နှစ်ယောက်မှာ မြေကြီးပေါ် တုံးခနဲ လဲကျသွားကြသည်။

အဘိုးကြီး၏ လှုပ်ရှားဟန်များက လျှပ်စစ်လို မြန်ဆန်ပြီး လက်ဝါးရိုက်ချက်တွေကတော့ မုန်တိုင်းလို ပြင်ထန်းကြောင်း ကျန်းယွင်တီ တွေ့လိုက်၊ မြင်လိုက် သိလိုက်ရသည်။

ကျန်ဝတ်စုံနက် (၁၆) ဦးက အဘိုးအိုကို ဝန်းရံလိုက်ကြပြန်သည်။ ဝန်းရံညှပ်ပိတ်ပြီး အတင်း တိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။

အဘိုးအိုက ဘယ်လက်ဝါး ရိုက်ချက်၊ ညှာလက်ဝါးရိုက်ချက် အတွဲရှစ်တွဲကို တစ်တွဲပြီးတစ်တွဲ ဆက်တိုက် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

အော်သံဟစ်သံများ စိစီညံသွားသည်။

ထို့နောက် အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဝတ်စုံနက် လူ ၁၆ ယောက်လုံး လဲကျကုန်ကြလေပြီ။

အဘိုးအိုကို ထပ်မံရန်ပြုတိုက်ခိုက်ရန် ဝတ်စုံနက် တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှပင် မကျန်တော့။

“ဟိတ် ... ကွင်းစပ်က သစ်ပင်အောက်မှာ ပုန်းနေတဲ့ကောင် ထွက်လာခဲ့စမ်း”

မှတ်ဆိတ်ရှည်အဘိုးကြီးက ကျန်းယွင်တီ ပုန်းအောင်းနေသော သစ်ပင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ကျန်းယွင်တီလည်း ပုန်းမနေဝံ့တော့ဘဲ မှောင်ရိပ်ထဲမှ အသာ ထွက်လာခဲ့သည်။

အဘိုးအိုက ကျန်းယွင်တီရှိရာသို့ လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လာသည်။

လူက ခုန်ဝင်လာချိန်ဝယ် ညာလက်ဝါးကိုလည်း ရိုက်ထုတ် လိုက်သည်။

လူနှင့် လက်ဝါးရိုက်ချက် မရောက်မလာမီ လက်ဝါးရိုက်ချက် ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လေလုံးတိုးတော့မှုကို ကျန်းယွင်တီ အလျင် ခံစားသိရှိလိုက်ရသည်။

ကျန်းယွင်တီအနေဖြင့် ယခုလို ဆေးခတ်ခံရပြီး အတွင်းအား မစုစည်းနိုင်ဘဲ သိုင်းပညာလည်း အသုံးမပြုနိုင်သော အချိန်အခါတွင် မဆိုထားဘိ၊ သိုင်းပညာကို အပြည့်အဝ အင်အားပြည့် သုံးနိုင်သည့် အချိန်တွင်ပင် အဘိုးအို၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ခံနိုင်စွမ်းရှိမည် မဟုတ်။

ကျန်းယွင်တီမှာ ဘာလုပ်ရမည်မသိဘဲ စိတ်ထဲမှ ဘုရားသာ တ,လိုက်မိသည်။

သို့သော် ...

အဘိုးအို၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်သည် ကျန်းယွင်တီကို ထိမိ ရန် ခြောက်လက်မမျှအလိုဝယ် တုံ့ရပ်သွားသည်။

“ကောင်လေး... မင်း သိုင်းပညာတတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် မခုခံတာလဲ”

မှတ်ဆိတ်ရှည် အဘိုးအိုက မေးသည်။

“ကျွန်တော် သိုင်းပညာမတတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ် ခုခံနိုင် မှာလဲ”

ကျန်းယွင်တီက ပြန်ပြောသည်။

“မလိမ်စမ်းပါနဲ့”

မှတ်ဆိတ်ရှည် အဘိုးအိုက ဤသို့ပြောပြီး ကျန်းယွင်တီ၏ ညာဘက်ပခုံးကို လက်ဝါးဖြင့် ဆတ်ခနဲပုတ်လိုက်သည်။

အင်အားကို အပြည့်မသုံးဘဲ ခပ်သာသာပုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ် သော်လည်း ခံရချက် မသက်သာ။

ကျန်းယွင်တီမှာ နောက်သို့ ခြေလှမ်း ငါးလှမ်း ယိမ်းယိုင်ကာ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားသည်။

“ခင်း တကယ်ပဲ သိုင်းပညာမတတ်ဘူးလား”

မှတ်ဆိတ်ရှည် အဘိုးကြီးက ကျန်းယွင်တီကို မျက်မှောင်ကြုတ်
ကာ ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“မတတ်ပါဘူးဗျား၊ ကျွန်တော်သာ သိုင်းပညာတတ်ရင် အခုလို
ဘယ်ခံရမှာလဲ”

ကျန်းယွင်တီက ဤသို့ပြောပြီး လဲကျနေရာမှ ရွံ့ရွံ့မဲ့မဲ့ဖြင့်
ပြန်ထသည်။

“ဒီတောင်တန်းက အတော်မြင့်တယ်၊ ပြီးတော့ လူပြတ်ပြီး
အန္တရာယ်လည်းများတယ်၊ ဒီလိုနေရာမျိုးကို ညအချိန်မှာ တက်လာတဲ့
တဲ့ လူဟာ သိုင်းပညာမတတ်တဲ့ သာမန် အရပ်သားတော့ မဟုတ်နိုင်
ဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ လှုပ်ရှားပုံတွေကလည်း သိုင်း
သမားတစ်ယောက် အသွင်မျိုးဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုယ်တိုင်
စမ်းကြည့်တော့ မင်းဟာ ဘာအင်အားမှ မရှိတဲ့ လူဖြစ်ကြောင်း
တွေ့နေရပြန်တယ်၊ ဒီတော့ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်း သိုင်းပညာ
တတ်သလား၊ မတတ်ဘူးလား”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ အခြေခံ အတွင်း
အားကို လေ့ကျင့်ထားပြီး အခြေခံသိုင်းကွက်တွေကိုလည်း တတ်ပါ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုအခါမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ လုပ်ကြံမှုခံရပြီး

ဆေးမိနေလို့ အတွင်းအားကို စုစည်းလို့မရဘူး၊ သိုင်းပညာကိုလည်း
အသုံးချလို့ မရဘူး”

“ဪ... ဒီလိုကိုး၊ ဒါဆိုရင် မင်းကို သိုင်းပညာမတတ်ဘူး
လို့ ပြောရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းအသက်ကော ဘယ်အရွယ် ရှိပြီလဲ”

“အဘ ဘာကြောင့် ဟိုဟာမေး ဒီဟာမေး လျှောက်မေးနေ
ရတာလဲ၊ အဘ ကျွန်တော့်ကို သတ်ချင်ရင် သတ်နိုင်တာပဲ၊ ချမ်းသာ
ပေးပြီး လွှတ်ချင်ရင်လည်း လွှတ်နိုင်တာပဲ”

ကျန်းယွင်တီ ပြောသော စကားမှာ ဟုတ်သည်။

ကျန်းယွင်တီ သိုင်းပညာတတ်ခြောက်သည်ဖြစ်စေ၊ မတတ်
ခြောက်သည် ဖြစ်စေ၊ အသက် မည်ရွေ့မည်မျှရှိသည်ဖြစ်စေ မှတ်
ဆိတ်ရှည် အဘိုးအိုအနေနှင့် ကျန်းယွင်တီကို သတ်ဖြတ်လိုလျှင်
လွယ်ကူစွာ သတ်ပစ်နိုင်သည်။ လက်ဝါးတစ်ချက်နှင့် ကိစ္စပြတ်သွား
မည်။

“ဒီမယ် ကောင်လေး... မင်း သေရမှာ ကြောက်သလား၊
မကြောက်ဘူးလား”

မှတ်ဆိတ်ရှည် အဘိုးကြီးက မေးခွန်းတစ်ခု ထုတ်လာပြန်
သည်။

“ကျွန်တော် အခု အသက် ဆယ်ခုနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သေရမှာကို မကြောက်ပါဘူး၊ လူတစ်ယောက် ဟာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ သေရပါတယ်၊ သေရတဲ့အချိန်ကျရင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ သေမင်းကို ရင်ဆိုင်သွားဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ မင်းပြောတာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ လာ ငါတို့သွားကြစို့”

မှတ်ဆိတ်ရှည် အဘိုးကြီး၏ ပြောစကားကြောင့် ကျန်းယွင်တီ အံ့ဩသွားသည်။

“သွားကြမလို့ ဟုတ်လား၊ အဘက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ခေါ် သွားမလို့လဲ”

“မင်းက သေရမှာမကြောက်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အေး ... သေရမှာကို စောင့်နေရတာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ဘယ် လောက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းကို လက်တွေ့ပြမလို့ ပေါ့”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ လက်တွေ့ပြမှာလဲ”

“မင်း အခု ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကို ပျောက်အောင် ကုသပေး

မယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကို အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာတွေ သင်ပေးမယ်၊ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့အချိန် ရောက်တော့မှ မင်းကို ငါက ယှဉ် ပြိုင်တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူပြီး အသေသတ်မယ်လေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ငါ့အစီအစဉ် မကောင်းဘူးလား”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် မှတ်ဆိတ်ရှည်အဘိုးအိုက ကျန်းယွင်တီ ၏ လည်ကုပ်ကို ညာလက်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ကုပ်ဖမ်းလိုက်သည်။

ကျန်းယွင်တီမှာ စွန်ရဲ၏ လက်သည်းများကြားဝယ် အမိခံ လိုက်ရသော ကြွက်ငယ်လေးပမာ ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

မှတ်ဆိတ်ရှည် အဘိုးအိုက မေးသည်။

“ကျန်းယွင်တီ ...”

“အေး ... ငါ့နာမည်က အင်ဘန်လိန်တဲ့၊ မှတ်ထား၊ ငါတို့ အခု မောင်စမ်းတောင်ကို သွားကြမယ်”

အခန်း(၂)

မောင်စန်းတောင်။

တောင်၏တည်နေပုံမှာ နဂါး၏ ပခုံးသဏ္ဍာန်ရှိသည်။

မောင်စမ်းတောင်ဝယ် စမ်းချောင်းများ၊ ရေတံခွန်များ ပေါများသည်။

ချောက်ကမ်းပါးယံများလည်း ထူထပ်သည်။

သားရဲတိရစ္ဆာန် ပေါများသည်။

ထို့ကြောင့် သာမန်လူများ ဤမောင်စန်းတောင်သို့ ခြေဦးပင်မလှည့်ကြ။

မောင်စမ်းတောင် တစ်နေရာရှိ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု။

ကျန်းယွင်တီသည် စမ်းချောင်းဘေးနားဝယ်ရပ်ကာ ကျောက်ခဲ

လေးများကို စမ်းချောင်းထဲသို့ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကာ လှိမ်ထည့်နေသည်။

သူ့မျက်နှာထားက သိပ်မရွှင်။

မကျေနပ်သည့် အသွင်မျိုး။

အလိုမကျသည့် ဟန်ပန်မျိုး။

ကျန်းယွင်တီ ရပ်နေရာနှင့် မလှမ်းကမ်းရှိ ကျောက်တုံးကြီး

တစ်ခုကို ကျောမှီကာ အင်ဘန်လိန်က ထိုင်လျက်ရှိနေသည်။

အင်ဘန်လိန်၏ မျက်နှာကတော့ ပြုံးရောင်သမ်းနေသည်။

“ကောင်လေး မင်းက ငါ့ကို ဘာမကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလဲ”

မှတ်ဆိတ်ရှည်အဘိုးအို အင်ဘန်လိန်က ကျန်းယွင်တီကို လှမ်း

ပြောသည်။

“ခင်ဗျားလုပ်ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာ

ကို အတင်းအကြပ် ခေါ်လာတာကို ကျွန်တော်က ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့

လက်ခံရမှာလား”

ကျန်းယွင်တီက ပြန်ပြောသည်။

“မင်းက သေရမှာကိုမကြောက်ဘူးဆို၊ ငါက သရမှာ ဘယ်

လောက်ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာကို လက်တွေ့ပြချင်လို့ မင်းကိုခေါ်လာတာပဲ။ ဒါ ဘာများ မကျေမနပ်ဖြစ်စရာရှိသလဲ”

“အင်းလေ ... အဲဒါကတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သိုင်းပညာတွေ အတင်း သင်ပေးချင်ရတာလဲ”

“မင်းကို ငါက အသေသတ်ချင်လို့ သိုင်းပညာသင်ပေးနေတာပေါ့”

“ဟာ ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုသတ်ချင်ရင် အခုလည်း သတ်လို့ရတာပဲ။ အချိန်ကုန် အပင်ပန်းခံပြီး ဘာကြောင့် သိုင်းပညာ သင်ပေးစရာ လိုသေးလဲ”

“ငါက သိုင်းပညာမတတ်တဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်အောက်လူကို မသတ်ဘူးလို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့အဓိဋ္ဌာန်လည်း မပျက်ရအောင် မင်းကိုသိုင်းပညာသင်ပေးတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က သိုင်းပညာသင်ဖို့စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းဟာ သေရမှာကိုကြောက်တဲ့ကောင် ဖြစ်သွား

ပြီ”

“သိုင်းပညာ မသင်ချင်ဘူးလို့ပြောတာနဲ့ သေရမှာကိုကြောက်တဲ့လူ ဖြစ်ရောလား၊ မဆိုင်ပါဘူး”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့၊ မင်း သိုင်းပညာ သင်ရင်းနဲ့အချိန်ကုန်ပြီး အသက် နှစ်ဆယ်လည်းပြည့်သွားမယ်။ အဲဒီအချိန်ကျတော့ ငါက မင်းကို တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူပြီး အသေသတ်လိုက်ရင် ငါ့အဓိဋ္ဌာန် မပျက်တော့ဘူးပေါ့၊ ပြီးတော့ မင်း အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်မီ သိုင်းပညာ သင်နေတုန်းမှာ သေရမယ့်ရက်ကို တွက်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာမယ်။ ဒီလိုနဲ့ သေရမှာကို ကြောက်လာမှာပေါ့၊ ဒီတော့ ငါလည်း မင်းကို အသေသတ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ပြည့်စေမယ်။ မင်းအနေနဲ့လည်း သေရမှာဟာ ကြောက်စရာကောင်းပါလားဆိုတာကို သိလာမယ်”

“အင်း ... ခင်ဗျားရဲ့ အစီအစဉ်ကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဆေးမိထားပြီး အတွင်းအားကို စုစည်းလို့ မရဘူး၊ ဒီတော့ သိုင်းပညာ ဘယ်လိုလုပ် သင်နိုင်မှာလဲ”

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ မင်းကို အခုချက်ချင်း လူကောင်းပကတိ အတိုင်း ပြန်ဖြစ်အောင် ငါ မကုပေးနိုင်ပေမယ့် ငါသင်ပေးထားတဲ့

သိုင်းပညာတွေကို လေ့ကျင့်ရင်း ဒီဝေဒနာဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့အလိုလို ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်”

“တကယ်လို့ အဘက ကျွန်တော့်ကို အဘတတ်သမျှ သိုင်းပညာတွေ အကုန်အစင် သင်မေးဘဲ ဆရာစားချန်ပြီး ပညာရှိထားရင် ကျွန်တော့်မှာ သိုင်းပညာသင်ရတာ အလကား အပို အချိန်ဖြုန်းတာ ဖြစ်မသွားဘူးလား”

“ဟေ့ကောင် မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လိုအစားထဲက မှတ်လို့လဲ၊ ငါဆိုတဲ့ အင်ဘန်လိန်က သိုင်းလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေလာတာကွ၊ ဒီလို သူရဲဘောကြောင့်တဲ့ အလုပ်မျိုးကို ငါလုပ်မလား”

“မိဖြင့် ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုပေးမယ်၊ အဘ လက်ခံနိုင်မလား”

“ပြောကြည့်လေကွာ ... ၊ သင့်လျော်ရင်တော့ လက်ခံရမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားတတ်ထားတဲ့ သိုင်းပညာတွေကို အရင်ဆုံး ကျွန်တော့်ကို ပါးစပ်နဲ့ ပြောပြထား၊ ကျွန်တော် မှတ်ထားမယ်၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားပြောတာနဲ့ သိုင်းပညာတွေအတိုင်း အကုန်အစင် သင်မေးဘဲ

ချန်ထားတာတို့၊ ချို့ထားတာတို့ ရှိနေရင်တော့ ကျွန်တော် သိုင်းပညာ ဆက်မသင်ဘဲ ချက်ချင်းရပ်လိုက်တော့မယ်”

“ကောင်းပြီ ... မင်း ပြောတာကို လက်ခံတယ်”

“အဘ စဉ်းစားဖို့ တစ်ခုပြောရဦးမယ်”

“လာပြန်ပြီလား၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“အဘ သင်ပေးလို့ ကျွန်တော်က အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာတွေ တတ်သွားပြီဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော်က လူငယ်၊ တက်လူ၊ အဘက လူဆို၊ အသက် သိပ်ကြီးနေပြီ၊ ကျွန်တော် အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့် ဖို့ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်နီးပါး လိုသေးတယ်၊ ဒီအချိန်အတောအတွင်း မှာ အဘဟာ အသက်ကြောင့် အင်အားကုန်ခမ်းလာနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီး သိုင်းပညာစုံတတ်တဲ့အခါမှာ အဘအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို နိုင်အောင်တိုက်နိုင်ပါ့မလား။ သေသေချာချာ စဉ်းစားနော်”

“ငါက စကားတစ်ခွန်း ပြောပြီးရင် ဘယ်တော့မှ မပြင်ဘူး၊ ငါ သေသေချာချာ ချာထားတဲ့ အစီအစဉ်ကို မင်းက ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာစကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောလိုက်တာနဲ့ ဖျက်ပစ်ရမှာ

လား၊ အေး... ပြောနေရင် လေကုန်တယ်၊ မင်း ငါ့ကို တကယ်ရင်
ဆိုင် အနိုင်ယူချင်တယ်ဆိုရင် ငါသင်ပေးမယ့် သိုင်းပညာတွေကို
ကောင်းကောင်း ကြိုးစားသင်၊ အခု ငါ့ရဲ့သိုင်းပညာတွေကို အရင်ဆုံး
ပြောပြ မယ်၊ ကောင်းကောင်းနားထောင်”

အင်ဘန်လိမ်က ဆက်လက်၍ အတွင်းအားပညာ၊ အတွင်း
အား စုစည်း အသုံးချပုံ၊ သိုင်းကွက် သိုင်းဟန်များ တိုက်ခိုက်နည်း
ပရိယာယ် စသည့် သူတတ်မြောက်ထားသော သိုင်းပညာများကို
အလုံးစုံ ပြောပြသည်။

ကျန်းယွင်တီကလည်း သေသေချာချာ နားထောင်သည်။

သဘောမပေါက်သည့် နေရာများဝယ် အားမနာတမ်းပင် မေး

ခွန်းများ ပြန်မေးသည်။

အင်ဘန်လိမ်ကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် ကျန်းယွင်တီ
နားလည်သည်အထိ ရှင်းပြသည်။

ကျန်းယွင်တီနှင့် အင်ဘန်လိမ်တို့သည် မောင်စမ်းတောင်
တစ်နေရာရှိ လိုဏ်ဂူထဲတွင် နေထိုင်ကာ သိုင်းပညာများကို
သင်ယူကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ နေထိုင်ပုံမှာ အတော်ပင် ထူးဆန်းသည်။

နေတော့ လိုဏ်ဂူထဲတွင် အတူနေသည်။ စားတော့ အတူစား
သည်။

အင်ဘန်လိမ်က အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာများ သင်ပေးသည်။

ကျန်းယွင်တီက သင်ပေးသည်များကို နာယူကာ လေ့ကျင့်သည်။

တကယ်တမ်းပြောရလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဆရာတပည့်
ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် နှစ်ယောက်သား ဆက်ဆံပြောဆိုပုံက ဆရာတပည့်

လို မဟုတ်။

ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပင် မရှိ။ ဆရာတပည့်လို အပြောမျိုး
မဟုတ်။

သုံးလမျှ အချိန်အတောအတွင်း ကျန်းယွင်တီသည် အင်ဘန်
လိမ်ထံမှ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရပ် တစ်ခုဖြစ်သော အဏ္ဏဝါသိုင်း

ကွက် (၁၂) ကွက်ကို ကောင်းစွာ သင်ယူလေ့ကျင့်တတ်မြောက်သွား ခဲ့သည်။

“မင်း အခု အတ္ထဝေါသိုင်းကွက် ဆယ့်နှစ်ကွက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင် နိုင် တတ်သွားပြီ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ... ဒီသိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါချန်ထားတာ၊ ချိုထားတာတွေ ရှိသလား”

ကျန်းယွင်တီကို အတ္ထဝေါသိုင်းကွက် (၁၂) ကွက် သင်ကြားပေး ပြီးသောအခါ အင်ဘန်လိန်က ပြောသည်။

“ချန်ထားတာ၊ ချိုထားတာမရှိပါဘူး၊ အားလုံး အကုန်အစင် သင်ပေးပါတယ်”

ကျန်းယွင်တီက ပြန်ဖြေသည်။

“မင်းက ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ချန်ထားတဲ့ အကွက် တွေ၊ ချိုထားတဲ့အကွက်တွေ မရှိနိုင်ဘူးလို့ ပြောနိုင်တာလဲ”

“အဘ သင်ပေးတဲ့ အတ္ထဝေါသိုင်းဟာ တကယ် အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရပ် တစ်ခုပါပဲ၊ ဥပမာနှိုင်းရရင် ဒီသိုင်းပညာဟာ ရသ မြောက် ကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့တူတယ်၊ ကဗျာမှာ စာလုံးတစ်လုံး ထပ်တိုး လိုက်ရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ စာလုံးတစ်လုံး လျော့သွားရင်ဖြစ်ဖြစ် ကဗျာရဲ့

ရသဟာ လုံးလုံးပျက်သွားနိုင်တယ်၊ အတ္ထဝေါသိုင်းဟာလည်း ဒီလို ပါပဲ၊ တစ်ကွက်ဆိုလိုက် ချန်ထားလိုက်တာနဲ့ တိုက်ကွက် ထိရောက်မှု ဟာ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားမယ်၊ တစ်ကွက်အပို ထပ်တိုး လိုက်ရင်လည်း အကွက်ဟာ ပြောင်းလဲသွားမယ်၊ အပိုအလိုမရှိ ကွက်တိ သင်ကြားပေးမှသာ စွမ်းအားပြည့် ရှိမှာပါ”

ကျန်းယွင်တီ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ အင်ဘန်လိန်မှာ အံ့ဩသွားသည်။ ကျန်းယွင်တီကိုလည်း အတော်ပင် အထင်ကြီးသွား သည်။

ကျန်းယွင်တီ ပြောသည်မှာ သွေးထွက်အောင် မှန်သည်။

အတ္ထဝေါသိုင်းလို အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရပ်မျိုးမှာ သိုင်းကွက် လှုပ်ရှားပုံကအစ အဆုတ်အတက်၊ အရှောင်အတိမ်း အတိုက်အခိုက် အားလုံး ကွက်တိလှုပ်ရှားရသည်။ တိုက်ခိုက်ရသည်။

ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း အနင်းမှားလိုက်သည်နှင့် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ပိုသွားသည်နှင့် သိုင်းကွက်ပျက်ကာ အင်အားလည်း သိသိသာသာ လျော့သွားသည်။

ဤအခြေခံသဘောကို ကျန်းယွင်တီက ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် ထုတ်

ပြောလိုက်နိုင်သောကြောင့် အင်ဘန်လိန်အဖို့ ကျန်းယွင်တို့ကို ချီးမွမ်းမိသည်။

“မင်း ... မဆိုးဘူး၊ ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ အတွေးပေါက်မြန်တယ်၊ တကယ့် ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်”

အင်ဘန်လိန်က ပါးစပ်မှ ထုတ်ဖော်ချီးမွမ်းလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... ကျွန်တော့်ကို အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာတွေ သင်ပေးမိတာ မှားပြီလို့ နောင်တရနေပြီလား၊ ဒလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို သိုင်းပညာ ဆက်သင်မေးတော့တဲ့ ပြန်လွှတ်လိုက်ဖို့ အချိန်မီပါသေးတယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းကိုယ်မင်း သိပ်အထင်မကြီးပါနဲ့ ကောင်လေး၊ မင်းဟာ ဉာဏ်ရည်ထက်ပြီး သဘောပေါက်မြန်တာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို အနိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့ကတော့ ဆယ်နှစ် အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် လေ့ကျင့်ဖို့လိုတယ်”

“အဲဒီလောက် အချိန်ယူလေ့ကျင့်ရင်တော့ ငါ့ကို ယှဉ်နိုင်ကောင်း ယှဉ်နိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက

မင်းဟာ နောက် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်ပဲ ဆက်အသက်ရှင်နေနိုင်မှာမို့ပဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် အသက်ရာကျော် ရှည်မယ်လို့ထင်မိတယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... အချိန်အကုန်ခံပြီး စကားကြော ရှည်မနေပါနဲ့တော့၊ အခု နောက်ထပ် အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရပ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ နဂါးငွေ့သိုင်းကို ဆက်သင်ပေးမယ်၊

“ဒီနဂါးငွေ့သိုင်းက ခံစစ်သိုင်းကွက်တွေမှာ အဆင့်မြင့် ကိုယ်တော့ပညာကို ဖြည့်စွက်ထားတဲ့ သိုင်းပညာရပ်ဖြစ်တယ်၊ အကွက်ငါးကွက်ပဲ ရှိတယ်၊ ရန်သူ တိုက်ခိုက်မှုကို လျင်မြန်စွာ နေရာပြောင်းရှောင်တိမ်းတဲ့အခါ သုံးရတဲ့ သိုင်းပညာပဲ၊ သူ့ရဲ့ အခြေခံသဘောက ...”

အချိန် တရွေ့ရွေ့ ကုန်သွားသည်။

ကျန်းယွင်တိ မောင်စမ်းတောင်သို့ ရောက်ပြီး အင်ဘန်လိန်ထံ မှ တစ်ဆင့် သင်ယူခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်တာမျှပင် ရှိသွားပြီ။

ဤနှစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း အင်ဘန်လိန် သင်ကြားပေးသော အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရပ်များကို ကျန်းယွင်တိ ကောင်းစွာ လေ့ကျင့်တတ်မြောက်ခဲ့သည်။

နှစ်နှစ် ပြည့်မြောက်သောနေ့တွင် အင်ဘန်လိန်က သူ၏ ထူးဆန်းသော လက်နက်ကို ထုတ်ပြပြီး လက်နက်အကြောင်းလည်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

အင်ဘန်လိန်၏ လက်နက်မှာ ထူးဆန်းသည်။ သဘာဝ ပိုးချည်ဖြင့် အနုစိပ် ရက်လုပ်ထားသော ဝတ်ရုံအင်္ကျီတစ်ထည် ဖြစ်သည်။

အင်္ကျီကို ပိုးချည်ဖြည့် ရက်လုပ်သည် ဆိုသော်လည်း ရွှေသား အစစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် နန်းကြိုးလေးများကိုလည်း ရောယှက်၍ ထားသည်။ အင်္ကျီပေါ်ဝယ် ငွေသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် တစ်လက်မ ပတ်လည်ခန့်ရှိသော အဝိုင်းပြားလေးများ တပ်ဆင်ထားသည်။

အင်္ကျီအနေဖြင့် ဝတ်၍လည်း ရသည်။ ဝတ်ရုံသဘောမျိုး ခြုံထား၍လည်း ဖြစ်သည်။

ဝတ်မထား၊ ခြုံမထားဘဲနှင့် အင်္ကျီကို အသာလိပ်လိုက်လျှင် တုတ်ချောင်းတစ်ခုသဖွယ် သုံးနိုင်သည်။ ကျာပွတ်သဘောလည်း အသုံးချနိုင်သည်။

အင်္ကျီကို ဖြန့်ကြက်၍ ပိုက်ကွန်အနေဖြင့်လည်း သုံးစွဲတိုက်ခိုက်နိုင်သည်။

အထူးခြားဆုံးကတော့ အဆိပ်ငွေ့မိုးရွာ၍ တိုက်ခိုက်နည်းဖြစ်သည်။ အင်္ကျီတွင် တပ်ဆင်ထားသော ငွေပြားဝိုင်းလေးများထဲတွင် အဆိပ်ငွေ့များ ထည့်ထားပြီး အင်္ကျီကို အပေါ်သို့ အားဖြင့် မြှောက်ပစ်လိုက်လျှင် ပစ်လိုက်သည့် အားအရှိန်ကြောင့် အပြားဝိုင်းလေးများ မှ လျှို့ဝှက်ပေါက်လေးများပွင့်ကာ အဆိပ်ငွေ့များ မိုးရွာသလို ဖြာဆင်းကျရောက်လာနိုင်သည်။

ဤအင်္ကျီကို အင်ဘန်လိန်ကို နတ်ဝတ်ရုံ အင်္ကျီလက်နက်ဟု အမည်ပေးထားခဲ့သည်။ ဤအင်္ကျီကို သုံး၍ တိုက်ခိုက်သော သိုင်းပညာရပ်ကိုလည်း နတ်ဝတ်ရုံသိုင်းဟု မှည့်ခေါ်ထားခဲ့သည်။ နတ်ဝတ်ရုံသိုင်းကွက် (၃၂) ကွက်ရှိသည်။

နတ်ဝတ်ရုံသိုင်းမှာ အင်ဘန်လိန်၏ အစွမ်းအထက်ဆုံးသော သိုင်းပညာရပ်လည်း ဖြစ်၏။

“ကောင်လေး... မင်းက တစ်လပိုင်း ဆယ့်လေးရက်နေမှာ မွေးခဲ့တာဆိုတော့ ဒီနေ့ကနေ ရေတွက်ရင် မင်း အသက် နှစ်ဆယ် ပြည့်ဖို့ဟာ ရက်ပေါင်း တစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးရက်ပဲ လိုတော့တယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

နတ်ဝတ်ရုံ အကျီလက်နက်နှင့် နတ်ဝတ်ရုံ သိုင်းအကြောင်း ရှင်းပြပြီးနောက် အင်ဘန်လိန်က ကျန်းယွင်တီကို ဖြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော် အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ဖို့ တစ်ရာ နှစ်ဆယ့်ငါးရက်ပဲ လိုတော့တယ်”

ကျန်းယွင်တီက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပြန်ဖြောသည်။

“မင်း အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တာနဲ့ ငါက အသေသတ်ရမှာပဲ၊ ဒီတော့ ဒီတစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးရက်အတွင်း နတ်ဝတ်ရုံသိုင်းကို တတ်အောင် ကြိုးစားသင်ပေးတော့၊ ဒီနတ်ဝတ်ရုံသိုင်းက အစွမ်းထက်မြက် သလောက် သိပ်ပြီး ခက်ခဲနက်နဲတယ်”

“တစ်လပိုင်း ဆယ့်လေးရက်နေရောက်အောင် စောင့်မနေပါနဲ့ တော့၊ အခုပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါက မတရားမလုပ်ချင်ဘူး၊ မင်းကို ဖြောထားတဲ့အတိုင်း မင်း အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်မှ အသေသတ်မယ်”

“ကျွန်တော်က နှစ်နှစ်ပြည့်အောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် သိုင်းပညာသင်ယူပြီးပြီ၊ အဘကို ရင်ဆိုင်နိုင်ပြီလို့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ထင်မိတယ်”

“သိုင်းကွက်တွေအနေနဲ့တော့ ငါတတ်ထားသမျှအားလုံးလိုလို မင်းကို သင်ပေးပြီးပေးမယ့် အတွင်းအားနဲ့ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံမှာ တော့ မင်းအနေနဲ့ ငါ့ကို လုံးဝမယှဉ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါ့မလား၊ ခင်ဗျားဖြောတာ ကျွန်တော် မယုံဘူး”

“ယုံတာ မယုံတာ မင်းအလုပ်ပဲ၊ ငါကတော့ မင်း အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့နေ့အထိ စောင့်ပြီးမှ မင်းကို အသေသတ်မယ်၊ ဘာလဲ... မင်းက သေရမှာကို တွေးပြီး ကြောက်နေပြီလား”

“လုံးဝမကြောက်ပါဘူး”

“မင်းက ငါ့ကို ယှဉ်နိုင်မယ်လို့များ ထင်နေသလား၊ အေး မင်းကို ငါ့ရဲ့အစွမ်းတစ်ကွက်လောက် ပြရသေးတာပေါ့”

ဤသို့ဖြောပြီးနောက် အင်ဘန်လိန်သည် ကျောက်ခဲလေး လေးခုကို ကောက်ယူကာ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အရပ်လေးမျက်နှာကို ကျောက်ခဲတစ်ခဲစီခွဲကာ ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လေထဲသို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်ကာ အရှေ့နှင့်

အနောက်သို့ လွင့်ပျံသွားသည့် ကျောက်ခဲလေးနှစ်ခုကို ဘယ်ညာ လက်တစ်ဖက်စီဖြင့် ဆုပ်မိအောင် ဖမ်းပြီး ကျောက်ခဲအချင်းချင်း အရှိန်ပြင်းစွာ ထုရိုက်ကာ ခွဲပစ်လိုက်သည်။

တစ်ဖန် တောင်နှင့် မြောက်ဘက်သို့ လွင့်ပျံသွားသော ကျောက်ခဲလေးနှစ်ခုကိုလည်း ထိုနည်းတူ ဘယ်ညာလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အမိအရဖမ်းယူပြီး ရိုက်ခွဲပြလိုက်ပြန်သည်။

ဤလုပ်ဆောင်ချက်များကို အင်ဘန်လိန်က မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်မျှသော အချိန်လေးအတွင်း သွက်လက်မြန်ဆန်စွာ ချိန်ကိုက်လုပ်ဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဘယ်နှယ်လဲ၊ မြင်ပြီမဟုတ်လား။”

အင်ဘန်လိန်က ကျေနပ်စွာ ရယ်မောပြီး ကျန်းယွင်တီကို မေးသည်။

“တကယ် အဆင့်မြင့်ပြီး အစွမ်းထက်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ယှဉ်ပြိုင်ကြတဲ့အခါမှာ ဘယ်လို သိုင်းပညာရပ်မျိုးကို သုံးပြီး ယှဉ်ပြိုင်မှာလဲ။”

ကျန်းယွင်တီက ပြန်ပြောသည်။

“ကြိုက်ရာသိုင်းပညာကို သုံးနိုင်တယ်။”

“ကောင်းပါပြီ ... ယှဉ်ပြိုင်မယ့်နည်းကို အဘက ရွေးမှာလား၊ ကျွန်တော်က ရွေးရမှာလား။”

“မင်းက လူ

ကျန်းယွင်တီငယ်ငယ်လေးဆိုတော့ မင်းကိုပဲ ဦးစားပေးပါတယ်၊ ယှဉ်ပြိုင်မယ့်နည်းကို မင်းဘာသာပဲ ရွေးပါ။”

“ဒါဆိုရင် တစ်ခုမေးပါရစေ၊ အဘဆီမှာ နတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီ လက်နက် ဘယ်နှစ်ထည်ရှိသလဲ။”

“ဒီလက်နက်လုပ်ရတာ လွယ်တယ်မှတ်နေသလား၊ အချိန် ယူပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် လုပ်ထားရတာကွ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နှစ်ထည်ရှိနိုင်မှာလဲ၊ တစ်ထည်ပဲရှိတယ်။”

“ကျွန်တော်က အဲဒီနတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီလက်နက်ကို အသုံးပြုပြီး တိုက်ခိုက်ချင်တယ်၊ ဖြစ်မလား။”

“အင်း ... ဒါကတော့”

အဘိုးကြီးမှာ ရုတ်တရက် စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဘာလဲ ... ဒီလက်နက် ကျွန်တော်သုံးမယ်ဆိုလို့ လန့်နေသလား၊ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရင်လည်း အဘကို ကျွန်တော် သနားမိပါတယ်၊ နတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီလက်နက်ကို အဘပဲ သုံးပါတော့”

ကျန်းယွင်တီ၏ အပြောကြောင့် အင်ဘန်လိန်မှာ ဒေါသပူပန် ထသွားသည်။

“မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လိုလူစားမှတ်လို့ ဒီလိုပြောတာလဲ၊ ငါက မင်းကိုများ ကြောက်နေရမှာလား”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဘ ကြောက်နေတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ကြောက်လို့သာ ကျွန်တော့်ကို နတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီ လက်နက်ပေးဖို့ နှောင့်နှေးနေတာပေါ့”

ဤစကားများက အင်ဘန်လိန်၏ ဒေါသအိုးကို ထပ်မံ မီးထိုး ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

အင်ဘန်လိန်မှာ ပါးစပ်မှ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းပြီး ကျန်းယွင် တီကို လက်ဝါးဖြင့် လှမ်းရိုက်သည်။

လက်ဝါးရိုက်ချက်က ပြင်းထန်လှသည်။

သို့သော် ကျန်းယွင်တီက မည်သို့မျှ တိမ်းရှောင်ခြင်းမပြု၊ အပြုံးမပျက်ပင်။

လက်ဝါးက ကျန်းယွင်တီ၏ ရင်ဝကို ရိုက်မိရန် သုံးလက်မ လောက်အလိုဝယ် တုံ့ရပ်သွားသည်။

“ကောင်လေး မင်း သေချင်နေပြီနဲ့ဟူတယ်”

အင်ဘန်လိန်က လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို တုံ့ရပ်လိုက်ပြီး ပြော သည်။

“ကျွန်တော် မသေချင်သေးပါဘူး”

ကျန်းယွင်တီက ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ငါ့လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ဘာကြောင့် မရှောင်တာလဲ၊ မခုခံတာလဲ”

“အဘ ကျွန်တော့်ကို အသေမသတ်ဘူးဆိုတာ သိလို့ပေါ့”

“ဒီလို အပိုင်မတွက်ထားနဲ့လေ၊ တကယ်လို့ ငါက လက်လွန် ခြေလွန် ဖြစ်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အဘဟာ ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ပါ၊ လက်လွန် ခြေလွန် ဖြစ်စရာအကြောင်း လုံးမဝမရှိဘူး”

“ကောင်းပြီ ... မင်း အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်တဲ့နေ့ကျမှ ဒီအကြောင်း ကောင်းကောင်းပြရတာပေါ့၊ ငါနဲ့ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရတဲ့ အခါမှာ နတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီလက်နက်ကို မင်းသုံးပေတော့ ...”

အခန်း(၃)

ယုန်နှစ်။ (၁) လပိုင်း။ (၁၃) ရက်နေ့ည။

ကျန်းယွင်တီ၏ အသက် (၂၀) တင်းတင်းပြည့်ရန် တစ်ည သာ လိုတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သော (၁၄)ရက်နေ့တွင် ကျန်းယွင်တီ အသက် (၂၀) ပြည့်မည်။

အင်ဘန်လိန်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရတော့မည်။

ယခုအခါတွင် ကျန်းယွင်တီသည် အင်ဘန်လိန်၏ သိုင်းပညာ ရပ် အားလုံးလိုလို သင်ယူတတ်မြောက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ နတ်ဝတ်ရုံ သိုင်းတွက် (၃၂) ကွက်ကိုလည်း တတ်မြောက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ နတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီ လက်နက်ကိုလည်း ကောင်းစွာ အသုံးချတတ်ပြီး ဖြစ်သည်။

ထိုညနေမှာ အတော်ပင် ချမ်းအေးသည်။

နှင်းမှုန်လေးများ တဖွဲဖွဲကျပြီး လေအေးကလည်း တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသည်။

ကောင်းကင်တွင် လသာနေသော်လည်း နှင်းမှုန်များဆိုင်းနေ သည့်အတွက် လရောင်က သိပ်မလင်းနိုင်။

ကျန်းယွင်တီသည် သူတို့၏ နေထိုင်ရာဖြစ်သော လိုဏ်ဂူ၏ အဝန်းဝယ် အသာရပ်ကာ နှင်းမှုန်ဆိုင်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသာငေးမောကြည့်နေမိသည်။

ကျန်းယွင်တီ၏ စိတ်ထဲဝယ် ထူးခြားသော ခံစားမှုမျိုးကို ခံစားနေရသည်။

ကြောက်သည်လည်းမဟုတ်။

စိုးရွံ့သည်ဟုလည်း မဆိုသာ။

ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ ကြေကွဲသလိုလိုဖြစ်နေသော ခံစားမှုမျိုး။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည်ဟုလည်း ပြော၍မရ။

သက်ပြင်းလေးလေးတစ်ချက်ချပြီး လိုဏ်ဂူထဲသို့သာ ဝင်လာ ခဲ့သည်။

လိုက်ဂူမှာ သဘာဝအလျောက်ဖြစ်နေသော လိုက်ဂူဖြစ်သည်။
အတော်ပင် ကျယ်ဝန်းသည်။

ကျန်းယွင်တီတို့က သစ်ခက်နှင့် ဝါးများကိုသုံးကာ လိုက်ဂူ
ထဲဝယ် အိပ်ခန်းနှစ်ခု၊ စားသောက်ခန်းနှင့် မီးဖိုဆောင်တစ်ခု ဖွဲ့၍
ထားသည်။

ကျန်းယွင်တီသည် လိုက်ဂူထဲရှိ မိမိ၏အခန်းရှိရာသို့ လျှောက်
လှမ်းလာခိုက်တွင် အင်ဘန်လိန်၏ အိပ်ခန်းထဲမှာ ညည်းသံလိုလို
ကြားမိသည်။

ကျန်းယွင်တီ ခြေလှမ်း တုံ့ရပ်သွားသည်။
အဘိုးကြီးအင်ဘန်လိန် အဘယ်ကြောင့် ညည်းနေသနည်း။
နေမကောင်း၍များလား။

အင်ဘန်လိန်မှာ သူမတူအောင် သိုင်းပညာ ထူးချွန်ထက်မြက်
သော်လည်း အသက်ကြီးရင့် အိုမင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ အသက်(၈၀)
ကျော်ပြီ။

လူသားတစ်ယောက်သာဖြစ်သော အင်ဘန်လိန်သည် အိုခြင်း၊
နာခြင်းတို့ကို လွန်ဆန်နိုင်မည်မဟုတ်။

အဖျားတက်၍ ညည်းလိုက် ခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ကြောင်း
ကျန်းယွင်တီ တွေးမိသည်။

အသက်အိုကြီးအိုမဖြင့် ပြုစုမည့်သူမရှိ။ တစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်သလိုနေထိုင်ရသော အင်ဘန်လိန်ဘဝကို တွေးကာ သနားမိသည်။

ကျန်းယွင်တီသည် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။
အခန်းထဲဝယ် မီးခဲငွေငွေ လေးပေါ်ဝယ် တင်ထားသော လက်
ဖက်ရည်ကြမ်း ပူပူနွေးနွေးများကို ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပန်းကန်ကိုကိုင်ကာ အင်ဘန်
လိန်၏ အခန်းသို့ လာခဲ့သည်။

“အဟမ်း...”

အင်ဘန်လိန်၏ အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ချောင်းသံ
တစ်ချက်ပေးပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

အင်ဘန်လိန်သည် ကျောက်ခုတင်ပေါ်ဝယ် ထိုင်လျက် ရှိနေ
သည်။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပန်းကန်လုံးကို ကိုင်၍ ဝင်လာသော
ကျန်းယွင်တီကို မြင်ရသည်တွင် အင်ဘန်လိန်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍
ကြည့်သည်။

ကျန်းယွင်တိက လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပန်းကန်လုံးကို ခုတင်
ဘေးနားရှိ ဝါးစားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။

“မင်းကို ဘယ်သူက လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ယူလာခိုင်းလို့လဲ”
အင်ဘန်လိန်က မေးသည်။

“အဘ ချမ်းနေမှာစိုးလို့ ယူလာခဲ့တာပါ”

“မင်းက ငါ့ကို အပျော့ဆွဲပြီး လာချောတာလား၊ ဒီလိုနည်းနဲ့
ငါ့ကို အကျိုးသတ်လို့မရဘူးနော်”

“ဟာ ... အဘ အထင်လွဲနေပြီ၊ ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့
ယူလာခဲ့တာပါ”

“ဒါမျိုးတွေ လုပ်မနေပါနဲ့၊ မင်းက ဘယ်လိုပဲ အချို့သတ်သတ်
ငါကတော့ မင်းကို ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူး၊ မနက်ဖြန်ကျရင် မင်း
အသက်ကို ခြွေယူရမှာပဲ”

မိမိက စေတနာသန့်သန့်ဖြင့် လုပ်ပေးသည်ကို ယခုလို ဖြော
ခံရသောကြောင့် ကျန်းယွင်တိ အတော်လေး ခံပြင်း ဒေါသထွက်
သွားသည်။ ကျန်းယွင်တိသည် အင်ဘန်လိန်ကို ဘာမျှပြန်မပြောတော့
ဘဲ အခန်းပြင်သို့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

အင်ဘန်လိန်က နောက်မှ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်နေခဲ့သည်။

အင်ဘန်လိန်၏ ရင်ထဲဝယ် အတော်ပင် ထိခိုက်နေသည်။

ဒီလိုစိတ်ထိခိုက်မှုမျိုး အင်ဘန်လိန် တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသေး။

“ဟင်း ... ”

အင်ဘန်လိန်သည် သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်ချပြီး စားပွဲပေါ်
ရှိ ပန်းကန်လုံးကို ကောက်တိုင်းကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းများကို
သောက်ချလိုက်သည်။

လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပူပူနွေးနွေးကို သောက်လိုက်ရသော
ကြောင့် အင်ဘန်လိန်၏ ဗိုက်ထဲဝယ် နွေးသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ
ပင် နွေးထွေးသော ခံစားမှုတစ်ခုကိုလည်း အင်ဘန်လိန် ခံစားလိုက်
ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ ... ”

(၁) လပိုင်း (၁၄) ရက်နေ့။

ကျန်းယွင်တီ အသက် (၂၀) တင်းတင်း ပြည့်သောနေ့။
 အင်ဘန်လိန်နှင့် ကျန်းယွင်တီတို့သည် အိပ်ရာမှ ထကြပြီး
 နောက် လုပ်စရာရှိသည်များကို မိမိတို့ဘာသာ လုပ်ကြသည်။
 တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောကြ။
 နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ထဲဝယ် လေးလံနေကြသည်။
 မည်သူမျှ စိတ်ကြည်လင် လန်းဆန်းခြင်းမရှိ။
 ထိုနေ့တွင် အချိန်မှာ ကုန်ခဲလှသည်ဟု ထင်ရသည်။
 အချိန်မှာ ရှည်ကြာလှသည်။
 တစ်နေ့အချိန်မှာ တစ်နှစ်လောက် ကြာသည်ဟုပင် စိတ်ထဲ
 တွင် ထင်မိသည်။
 စိတ်ထဲတွင် မည်သို့ပင် ထင်သည်ဖြစ်စေ အချိန်ကတော့
 သူ့ထုံးစံအတိုင်းပင် ကုန်လွန်သွားသည်။
 ညနေစောင်းအချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိလာသည်။
 အင်ဘန်လိန်နှင့် ကျန်းယွင်တီတို့နှစ်ယောက် စမ်းချောင်းလေး
 ၏ ဘေးနားရှိ ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခု အနီးတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်
 ထိုင်နေကြသည်။

သူတို့၏ ရှေ့တွင် အရက်တစ်အိုး။ အရက်ခွက် နှစ်ခွက်နှင့်
 အမဲခြောက် တစ်ပန်းကန်ရှိသည်။
 ကျန်းယွင်တီက နတ်ဝတ်ရုံ အင်္ကျီလက်နက်ကို သူ့ဘေးနား
 တွင် ချထားသည်။
 “လူ့ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေးပါ။ အခုလို အခွင့်အခါ ကြုံတုန်း
 မင်းနဲ့ငါ အရက်အတူတူ သောက်ကြရအောင်”
 အင်ဘန်လိန်က ဤသို့ပြောပြီး အရက်ခွက်ထဲသို့ အရက်များ
 ငဲ့ထည့်ပေးလိုက်သည်။
 ထို့နောက် အရက်ခွက်များကို ကောက်ကိုင်ကာ နှစ်ယောက်
 ပြိုင်တူ သောက်လိုက်ကြသည်။
 အရက်သောက်ပြီးနောက် အကြော်တစ်တုံးစီ ယူကာ စားလိုက်
 ကြသည်။
 “မင်း ဒီနေ့ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်ပြီနော်”
 အင်ဘန်လိန်က မေးပြန်သည်။
 “ဟုတ်ကဲ့ ...”
 ကျန်းယွင်တီက ခေါင်းညိတ်ပြီး အဖြေပေးသည်။

“နှစ်ဆယ်ဆိုတာ ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတယ်၊ အညွန့်တက် ခါစ အရွယ်လေးပဲ၊ ဒီလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ လောကကြီးကနေ ထွက်သွားရမှာ နှမော့စရာပဲ”

“အပြောသိပ်မစောပါနဲ့ အဘ၊ တိုက်ပွဲရဲ့ အဖြေက အဘ ထင်ထားသလို မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်”

“မင်းက ငါ့ကို အနိုင်ရမယ်များ ထင်နေသလား”

“ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ကျော်ကျော် သုံးနှစ်နီးပါး အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့တာဟာ အချည်းနှီးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“အေးပါကွာ၊ မကြာခင် လက်တွေ့ သိကြရတော့မှာပဲ၊ ကဲ နောက်တစ်ခွက် သောက်လိုက်ပါဦး”

အင်ဘန်လိန်က ဤသို့ပြောပြီး အရက်ခွက်များထဲသို့ အရက် များ ငဲ့ထည့်ပေးရန် အရက်အိုးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ...

တဖိုးဖိုး မြည်သံများနှင့်အတူ မြားများ သူတို့ရှိရာသို့ ရောက်ရှိ လာသည်။ မြားအားလုံး အစင်း (၂၀) ခန့်ရှိမည်။

အင်ဘန်လိန်က လက်နှင့်ကိုင်ထားသော အရက်အိုးကို ဒိုင်

သဖွယ် အသုံးချကာ ဝင်ရောက်လာသော မြားများကို ရိုက်ပုတ်ဖယ် ရှားပစ်လိုက်သည်။

ကျန်းယွင်တီထံသို့ ဦးတည်ဝင်လာသော မြားများကို အင်ဘန် လိန်က အလျင် ရိုက်ပုတ်ဖယ်ရှား ကာကွယ်ပေးသည်။

ပြီးမှ မိမိရှိရာသို့ ဝင်လာသော မြားများကို ဆက်လက် ခုခံ ဖယ်ရှားပစ်သည်။

အင်ဘန်လိန်ထံသို့ ဦးတည်ဝင်လာသည့် မြားက ကျန်းယွင်တီ ထံသို့ ဦးတည်ဝင်လာသည့် မြားထက် ပိုများသည်။

အင်ဘန်လိန်သည် ကျန်းယွင်တီထံသို့ ဝင်လာသော မြား အားလုံး တစ်ခုမကျန် အရက်အိုးဖြင့် ရိုက်ထုတ်ဖယ်ရှားပစ်နိုင်သော် လည်း သူ့ထံသို့ ဦးတည်ဝင်လာသော မြားအားလုံးကိုကား အကုန် အစင် ရိုက်ပုတ်ဖယ်ရှားပစ်ခြင်း မပြုနိုင်။

အဆိပ်လူးမြားတစ်စင်းက အင်ဘန်လိန်၏ ညာဘက် ခြေ သလုံးကို စိုက်မိသွားသည်။

မြားတွင် သုတ်လိမ်းထားသော အဆိပ်မှာ အတော်ပြင်းထန် သည်။ အင်ဘန်လိန်၏ ညာခြေထောက်တစ်ခုလုံး ချက်ချင်း ထုံကျဉ်

လာသည်။ မြားထိမိသောနေရာ အနီးတစ်ဝိုက်တွင်လည်း ညိုမည်းလာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှ အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်ကာ အနက်ရောင် မျက်နှာဖုံးများ တပ်ဆင်ထားကြသည့် လူနှစ်ဆယ်ခန့် လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ကာ ပြေးထွက်လာကြသည်။

ကျန်းယွင်တီက လိပ်ထားသော နတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီလက်နက်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူကာ ပြေးလာသော ဝတ်စုံနက်များ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ဖြန့်၍ ပစ်တင်ပေးလိုက်ရာတွင် နတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ငွေပြားဝိုင်းလေးများထဲမှ အဆိပ်ငွေများ ထွက်လာစေရန်အတွက် အင်္ကျီကို ဆတ်ခနဲ တုံ့ဆွဲကာ အတွင်းအားဖြင့် မြှောက်တင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီ ဝတ်စုံနက်များ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ဖြန့်လျက် သား လွင့်တက်သွားသည်။

အင်္ကျီတွင် တပ်ထားသည့် ငွေပြားဝိုင်း လေးများထဲမှ ထွက်လာသည့် အဆိပ်ငွေများက ဝတ်စုံနက်များကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

ဝတ်စုံနက်များမှာ အဆိပ်ငွေဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြ။

တစ်ယောက်မကျန် လဲကျကုန်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီကာကွယ်ပေးလို့ အဘ အခုလိုထိသွားရတာပဲ၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး အဘရယ်”

အင်ဘန်လိန်ကို ဖေးမပေးရင်း ပြောသည်။

“မင်းကို ငါကိုယ်တိုင် အသေသတ်ရမှာကွ၊ တခြားလူတွေက ကြားဝင်ပြီး သတ်သွားမှာကို ငါက ဘယ်လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာလဲ” အဘိုးအိုက ပြန်ပြောသည်။

“ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကျွန်တော့်အသက်ကို အဘက ကယ်တင်ပေးလိုက်တဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ မေတ္တာကိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူး”

“ငါက မင်းကို အသေသတ်မယ်လို့ ပြောထားတာကိုလည်း မမေ့နဲ့ဦး၊ ငါက ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါကိုလည်း ကျွန်တော် မှတ်ထားပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီလူတွေက ဘယ်သူတွေလဲဟင်”

“ကျားနက်ဂိုဏ်းက လူတွေပေါ့၊ ငါဒီမှာရှိနေမှန်း ဒီကောင်တွေ ဘယ်လိုသိသွားကြသလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“သူတို့အားလုံးကို ကျွန်တော်က အဆိပ်ငွေ့နဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး အမိဖမ်းထားပါတယ်။ သူတို့ကို စစ်မေးကြည့်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာနိုင်တယ်ဆိုတာကို သိရမှာပါ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ အေး... မင်း အမိဖမ်းထားတာက လူသေအလောင်းတွေပဲ၊ သူတို့ကို ဘာမှမေးလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်... ဟုတ်ရဲ့လား၊ အဆိပ်ငွေ့က ဒီလောက် ပြင်း သလား”

“မင်းက ရှိသမျှ အဆိပ်ငွေ့တွေအားလုံး ထွက်ကျလာအောင် အင်္ကျီကို တအားကုန် ဆောင့်ပြီး ပစ်တင်လိုက်တာကိုး၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကဲ... သွား အင်္ကျီကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပါဦး”

ကျန်းယွင်တီက မြေပြင်ပေါ် ပြန်ကျနေပြီဖြစ်သော နတ်ဝတ်ရုံ အင်္ကျီလက်နက်ကို သွားယူ၍ အသာလိပ်ကာ သိမ်းလိုက်သည်။

ဝတ်စုံနက်များ ယခုလို ကြမ္မာဆိုးကြီးသွားရခြင်းအတွက် ကျင်း ယွင်တီမှာ စိတ်မကောင်း။

သေရေးရှင်ရေး အခြေအနေ ကြုံနေသည့်အပြင် ကျန်းယွင်တီ အနေဖြင့်လည်း နတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီ လက်နက်ကို လက်တွေ့အသုံးပြု

တိုက်ခိုက်ဖူးခြင်းမရှိသောကြောင့် အချိန်အဆလွန်ကဲသွားခြင်း ဖြစ် သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် အဘမှာ သင့်နေတဲ့ မြားဆိပ်အတွက် ဖြေ ဆေးရဖို့ခက်နေပြီ၊ အဘရဲ့ဒဏ်ရာကို ကုသဖို့ ကျွန်တော်တို့ ခရီး တွက်ကြမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

နတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီလက်နက်ကို သိမ်းပြီးနောက် အင်ဘန်လိန် ရှိရာသို့ ပြန်လာကာ စကားဆိုသည်။

“ငါ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်လို့ ကိုးဆယ်နား နီးနေပြီ၊ ဒီ အသက်အရွယ်ရောက်မှ သေမယ်ဆိုရင်လည်း သေထိုက်နေပြီ၊ ငါ ဘယ်ကိုမှမသွားတော့ဘူး၊ မင်းသာ သွားချင်ရာကို သွားပေတော့”

“ဟာ... မဟုတ်တာပဲ၊ မြားဆိပ်သင့်နေတာကို သမားတော် ရှာပြီး ကုမှဖြစ်မှာပေါ့”

“ကျားနက်ဝိုဏ်းက သုံးတဲ့ အဆိပ်က ဆန်းပြားပြီး ပြင်းထန် တယ်၊ ဘယ်သူက ဒီအဆိပ်ကို ပြေပျောက်အောင် ကုပေးနိုင်မှာလဲ”

“ကျွန်တော့် ဆရာ တောင်ငင်းက ကုပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ သူက သိုင်းပညာ သိပ်အဆင့်မြင့်ပေမယ့် ဆေးကုသတဲ့အတတ်

မှာတော့ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် တော်တယ်၊ သူနေတဲ့ ချင်းဖုံး ရွာကို အရောက်သွားနိုင်ရင် အဘရဲ့ မြားဒဏ်ရာ သက်သာသွားမှာ ပါ။ အဘအနေနဲ့ မြားဆိပ်ဒဏ်ကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ တောင့် ခံထားနိုင်မလဲ”

“မြားဆိပ်ကို သုံးလေးလလောက်တော့ ခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေ မယ့် ခြေထောက်ကိုတော့ ကောင်းကောင်းထောက်လို့ ရမှာမဟုတ် ဘူး၊ ဒီတော့ ဝေးဝေးလဲလဲ ချင်းဖုံးရွာအထိ တကူးတက သွားမနေ တော့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် အဘက မြားဆိပ်ဒဏ်ကို ဒီအတိုင်းခံနေရပြီး အသေ ခံသွားတော့မယ်ပေါ့”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာလေးဟာ ရှုခင်းကောင်းပြီး သာယာတဲ့နေရာလေးပဲ၊ ဒီနေရာမှာ ခေါင်းချသွားရမယ်ဆိုရင်လည်း မဆိုးပါဘူး”

“အဘလိုပဲ ကျွန်တော်လည်း ဒီနေရာလေးကို သဘောကျပါ တယ်”

ဤစကားကိုကြားရသောအခါ အင်ဘန်လိန်က ကျန်းယွင်တီ ၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကလည်း ငါနဲ့အတူတူ ဒီမှာပဲ နေတော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

အင်ဘန်လိန်က အကဲခတ်သလို သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့် သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ စကားမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။ အတန်ကြာမှ အင်ဘန်လိန်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြီး ပြောသည်။

“အေးလေ ... ငါ့အတွက်နဲ့ မင်းပါရောပြီး ဒုက္ခဖြစ်နေပါဦး မယ်၊ ကဲ ... အထုပ်အပိုးတွေပြင်ကွာ၊ ငါတို့ ခရီးထွက်ကြစို့”

“ဒီလိုမှပေါ့ အဘရဲ့၊ ကဲ ... အဘ ဒီနားမှာထိုင်ပြီး ခဏ စောင့်နေ၊ ကျွန်တော် ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး ထုပ်ပိုးလိုက်ဦးမယ်”

ကျန်းယွင်တီက ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

ကျန်းယွင်တီသည် အင်ဘန်လိန်ကို ကျောက်တုံးဝယ် မှီလျက် သက်သက်သာသာ ထိုင်နေနိုင်အောင် လုပ်ပေးပြီးနောက် လိုက်စုထဲ သို့ ဝင်ရောက်သွားကာ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းသည်။

ပစ္စည်းက များများစားစား မရှိသောကြောင့် တစ်ခဏအတွင်း

မှာပင် သိမ်းဆည်းပြီးသွားသည်။ ကျန်းယွင်တီက ပစ္စည်းများကို အထုပ်နှစ်ထုပ်ခွဲထုပ်ကာ ဘယ်ညာပခုံးများထက်ဝယ် လွယ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် အင်ဘန်လိန်ကို ကျောပိုးကာ ခရီးစထွက်လာခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏အဖြစ်မှာ အတော်ပင် ထူးဆန်းသည်။ စိတ်ထဲက တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး သံယောဇဉ်များ ရှိနေကြပြီဖြစ်သော်လည်း ပါးစပ်က ထုတ်မပြောကြ။

ရန်သူလို ပြောဆိုဆက်ဆံနေကြသည်။

ရန်သူလို ပြောဆိုဆက်ဆံနေသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦး၏ တကယ့် ဆက်ဆံရေးမှာ ဆရာနှင့် တပည့် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခင်မင်ပြီး သံယောဇဉ်လည်း တွယ်နေကြလေပြီ။

ကျန်းယွင်တီသည် အင်ဘန်လိန်ကို ထမ်းကာ တစ်ညလုံး ခရီးနှင်လာခဲ့သည်။

အခန်း(၃)

တစ်ညလုံး ခရီးနှင်လာခဲ့ကြသည်။

မိုးစင်စင်လင်းသောအခါ မြစ်ကမ်းခြေတစ်နေရာရှိ မြို့ကလေး တစ်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုမြို့လေး၏ လှေဆိပ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင် ရောက်ပြီး နံနက်စာ စားကြသည်။

စားသောက်ပြီးနောက် လှေတစ်စင်းငှားကာ မြစ်ကြောင်း အတိုင်း စုန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

မြစ်ရေစီးက အတော်ကြမ်းသည်။ လှေငယ်ကလည်း ပေါ့ပါးသော လှေကလေးဖြစ်ရာ ရေစီးဝယ် တဖြင့်ဖြင့်မျောပါနေရာမှ စီးရသည်မှာ ရင်ဖိုစရာ ကောင်းသည်။

ညနေဆည်းဆာအချိန်ဝယ် ကောင်းလုံမြို့သို့ ရောက်သည်။
ကောင်းလုံမြို့ ဆိပ်ကမ်းတစ်နေရာဝယ် လှေကလေးကို ကမ်း
သို့ ကပ်လိုက်သည်။

ကျန်းယွင်တီက မြို့ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အင်ဘန်လိန်က
မူ လှေသမား လင်မယားနှင့်အတူ လှေထဲဝယ် ကျန်နေခဲ့သည်။

ကျန်းယွင်တီသည် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်၍ ညနေ
စာ စားသည်။

ထို့နောက် အရက်တစ်အိုး၊ အသားကင်တစ်ထုပ်၊ ခေါက်ဆွဲ
ကြော် သုံးထုပ် ဝယ်ယူပြီး လှေငယ်ဆိုက်ကပ်ထားရာသို့ ပြန်လာ
ခဲ့သည်။

လှေပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျန်းယွင်တီကို ထိတ်
လန့်ဖွယ် မြင်ကွင်းတစ်ခုက ဆီးကြိုနေသည်။

လှေဦးတွင် လဲကျသေဆုံးနေသော လှေသမား လင်မယား၏
အလောင်းများကို တွေ့လိုက်ရခြင်းပင်။

ကျန်းယွင်တီအံ့ဩထိတ်လန့်ကာ လက်တွင်ကိုင်ထားသော
အရက်အိုးနှင့် အထုပ်များကိုပင် လွှတ်ချလိုက်မိသည်။

လှေငယ်ပေါ်ဝယ် အင်ဘန်လိန်လည်း မရှိတော့။

လှေသမားနှစ်ယောက် သေဆုံးရသည်မှာ မည်သူ၏လက်ချက်
ဖြစ်သနည်း။

အင်ဘန်လိန်တစ်ယောက် ဘယ်ပျောက်သွားသနည်း။

အင်ဘန်လိန်က လှေသမားလင်မယားနှစ်ယောက်ကို သတ်
ဖြတ်ကာ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးသွားလေပြီလား။

ဤသို့လည်း မဟုတ်နိုင်။ လှေသမားလင်မယား သေဆုံးနေ
သည်မှာ ဓားဒဏ်ရာများနှင့် ဖြစ်နေသည်။ အင်ဘန်လိန်သည် ဓားကို
သုံးလှေမရှိ။

ကျားနက်ဂိုဏ်းအကြောင်းကို ရုတ်တရက် ကျန်းယွင်တီ သတိ
ရမိသည်။

ကျားနက်ဂိုဏ်းသားများ ရောက်ရှိလာကြပြီး လှေသမား လင်
များကို သုတ်သင်ကာ အင်ဘန်လိန်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်
ကြောင်းလည်း တွေးလိုက်မိသည်။

ကျန်းယွင်တီက လှေဝမ်းထဲသို့ ဝင်၍ ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေး
ကြည့်သည်။

အင်ဘန်လိန် ပျောက်နေသော်လည်း သူတို့၏ အထုပ်နှစ်ထုပ်
မှာ ခြေရာမပျက် လက်ရာမပျက် ရှိနေသည်။

နတ်ဝတ်ရုံအကျီလက်နက်မှာမူ ခါးတွင် စည်းပတ်ထားခဲ့သော
ကြောင့် ကိုယ်နှင့်မကွာ ရှိနေခဲ့သသည်။

ပစ္စည်းများ လုံးဝပျောက်ပျက်ခြင်း မရှိ။ ပျက်စီးခြင်းမရှိ။
အင်ဘန်လိန်သာ ပျောက်နေသည်။

အင်ဘန်လိန်ကို ဖမ်းခေါ်သွားသောသူများ မည်သည့်ဘက်သို့
သွားသနည်း။

ကျန်းယွင်တီ စဉ်းစား၍မရ။ ရေလမ်းဖြင့် သွားသလား၊ ကုန်း
လမ်းဖြင့် ခရီးနှင့်သလား ဆိုသည်ကိုပင် အခြေရှာ၍မရ။

ကျန်းယွင်တီသည် အထုပ်များကို ပခုံးတွင်လွယ်ပြီး ကုန်းပေါ်
သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်သွားလာရင်း အင်ဘန်လိန်ကို
လိုက်ရှာသည်။

ထိုသို့လိုက်ရှာရင်း လူစည်ကားသော ဘုရားကျောင်းတစ်ခုသို့
ရောက်လာခဲ့သည်။

ဘုရားကျောင်းထဲဝယ် မီးရောင်များ ထိန်လင်းနေပြီး ဘုရား
ကျောင်း ပရိဝုဏ်ထဲတွင်လည်း ဈေးဆိုင်များ၊ ဈေးဝယ်သူများ

လမ်းလျှောက်သူများနှင့် စည်စည်ကားကား ရှိနေသည်။

ကျန်းယွင်တီသည် ဘုရားကျောင်း ပရိဝုဏ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်
သွားသည်။

တန်ဆောင်းတစ်ခု ရှေ့နားဝယ် ထိုင်နေသည့် ဗေဒင်ဆရာ
တစ်ယောက်ကို ကျန်းယွင်တီ တွေ့ရသည်။

ဗေဒင်ဆရာမှာ အသက် (၅၀) ခန့်ရှိပြီး ဥပဓိရုပ် ခံညားသည်။
အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

လေးစားစရာအသွင်။

ကျန်းယွင်တီက ဗေဒင်ဆရာကို ဂါရဝပြုပြီးနောက် ဗေဒင်
ဆရာ၏ရှေ့တွင်ရှိသော ဖျာလေးပေါ်ဝယ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ကူညီတွက်ချက်ပေးပါ
ဆရာ”

ဖျာပေါ်ဝယ် ထိုင်ချပြီးနောက် ကျန်းယွင်တီ ပြောသည်။

“မင်းကိုကြည့်လိုက်တာနဲ့ မင်းရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ကိစ္စကို ကျုပ်
ခန့်မှန်းသိရပါပြီ၊ လူတစ်ယောက် ပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတာ မဟုတ်
လား။”

ဗေဒင်ဆရာက ကျန်းယွင်တီကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အင်း... ပျောက်နေတာကလည်း သိပ်မကြာသေးဘူး၊ နှစ်ရက်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်”

“မှန်ပါတယ် ဆရာ၊ အဲဒီ ပျောက်နေတဲ့လူကို လိုက်ရှာရင် ကျွန်တော့်အတွက် အန္တရာယ် ရှိနိုင် မရှိနိုင် တွက်ချက်ပေးပါဦး”

“အန္တရာယ် တွေ့နိုင်တယ်၊ သေရေးရှင်ရေး အန္တရာယ်တောင် ကြုံနိုင်တယ်၊ အဲဒီ အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ လမ်းလည်းရှိတယ်၊ မလွတ်မြောက်ဘဲ အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်တဲ့ အခြေလည်း ရှိတယ်၊ သတိဝီရိယကို မလျော့စေနဲ့”

“ပျောက်သွားတဲ့လူကို ဘယ်နေရာမှာ သွားရှာရင် တွေ့နိုင်မလဲ ဆရာ”

ဗေဒင်ဆရာ၏ မျက်နှာ အမူအရာတစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။

အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ ပြန်အဖြေပေးသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ အဲဒါကိုတော့ တွက်လို့မရဘူး”

စကားသံမှာလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

စောစောကလို တက်တက်ကြွကြွ မရှိ။

ဗေဒင်ဆရာသည် သိလျက်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာသော အကြောင်းကြောင့် ဖုံးဖိထားလေသည်လားဟုပင် ကျန်းယွင်တီ ထင်မိသည်။

“ဆရာကို နောက်ထပ်တွေ့ချင်ပါသေးတယ်၊ ဆရာရဲ့ အမည်နဲ့ အိမ်လိပ်စာကို ပေးထားပါလား ဆရာ”

ဗေဒင်ဆရာကို ဆေးအေးဆေးဆေး နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ပြီး မေးမြန်းကြည့်ရန် စိတ်ကူးရမိသောကြောင့် ကျန်းယွင်က မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျုပ်က မကြာခင် ဒီနေရာကနေ တခြားကို ခရီးထွက်တော့မှာဆိုတော့ မင်းနဲ့တွေ့ဖို့ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ နာမည်ကိုလည်း မသိချင်ပါနဲ့တော့”

ကျန်းယွင်တီသည် ဘာမျှထပ်မမေးတော့။ ဗေဒင်ဟောအဖြစ် ငွေအသပြာ အနည်းငယ်ထုတ်ပေးပြီး ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့သည်။

ကျန်းယွင်တီ ထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် ဗေဒင်ဆရာသည် သူ့ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးပြီး ဘုရားကျောင်းအပြင်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာသွားသည်။

ကျန်းယွင်တီသည် ကောင်းလုံမြို့မှ ထွက်လာပြီးနောက် ဆရာတောင်ငင်းရှိရာ ချင်းဖုံးရွာသို့ ရှေ့ရှုကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ချင်းဖုံးရွာကလေးသည် ဝူတန်းတောင်၏ တောင်ခြေတစ်နေရာတွင် တည်ရှိသည်။

ကျန်းယွင်တီ၏ ဆရာ တောင်ငင်းသည် ချင်းဖုံးရွာထိပ်တွင် နေထိုင်သည်။

တောင်ငင်းကို ဝင်ရောက်ကန်တော့ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသောအခါ တောင်ငင်းက ကျန်းယွင်တီကို အဆိပ်ဖြေဆေး တစ်ပုလင်း ပေးသည်။

ထိုဖြေဆေးကြောင့် အင်ဘန်လိန်တွင် သင့်နေသော မြားဆိပ်ကို ဖြေနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခု အင်ဘန်လိန် ပျောက်ဆုံးနေသောကြောင့် ထိုအဆိပ်ဖြေဆေးကို ကျန်းယွင်တီအနေဖြင့် သိမ်းထားရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှမလုပ်နိုင်။

ချင်းဖုံးရွာတွင် တစ်ညအိပ်ပြီးနောက် သူ၏ ဇာတိဖြစ်သော ဟန်ခိုမြို့သို့ ဆက်၍ လာခဲ့သည်။

ချင်းဖုံးရွာနှင့် ဟန်ခိုမြို့မှာ သိပ်မဝေး။

သုံးရက်မျှ ခရီးနှင့်ပြီးနောက် ဟန်ခိုသို့ ရောက်သည်။

စာမေးပွဲ ဖြေဆိုရန် ပီကင်းနေပြည်တော်သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး

နောက် နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်နီးပါးကြာမှ ဇာတိမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန်းယွင်တီ၏ မိဘများက အားရဝမ်းသာပင် ဆီးကြိုကြ၏။

ကျန်းယွင်တီက အကြောင်းစုံကို မိဘများအား ပြောပြသည်။

ပျောက်ဆုံးသွားသော အင်ဘန်လိန်ကို လိုက်ရှာရမည်ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

ကျန်းယွင်တီ၏ မိဘများက သားဖြစ်သူ၏ အလိုဆန္ဒကို မကန့်ကွက်။

သို့သော် သူတို့ ဈေးစမ်းကြောင်းလမ်း ပေးထားပြီးဖြစ်သော မိန်းကလေး လျှိုးလူမေနှင့် လက်ထပ်ပြီး ဟန်ခိုမြို့ဝယ် သုံးလနေထိုင်ရန် ပြောဆိုသည်။

လျှိုးလူမေ၏ မိဘများနှင့် ကျန်းယွင်တီ၏ မိဘများမှာ တစ်မြို့တည်းနေများ ဖြစ်ကြပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည်။

ကျန်းယွင်တီ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်ကပင် လူကြီးချင်း စကားပြောကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဈေးစမ်းကြောင်းလမ်းထားခဲ့သည်။

ယခု လျှိုးလူမေမှာ အသက် (၁၈)နှစ်ပြည့်ပြီ။

မြင်သူ ငေးရသော အပျိုချောတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။

ကျန်းယွင်တိက မိဘများ၏ ဆန္ဒကို မငြင်း။

မိဘတို့၏ အစီအစဉ်အတိုင်း လျှိုးလူမေနှင့် လက်ထပ်ကာ ဟန်ခိုမြို့တွင် သုံးလနေထိုင်သည်။

ထိုအချိန်အတွင်း ကျန်းယွင်တိက လျှိုးလူမေကို သိုင်းပညာများ သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

လျှိုးလူမေမှာ ဉာဏ်ကောင်းကာ ဝိရိယရှိပြီး သိုင်းပညာကို လည်း ဝါသနာပါသည့်အတွက် သုံးလအတွင်း အခြေခံသိုင်းပညာ များကို တတ်မြောက်ခဲ့သည်။

ကျန်းယွင်တိက ဇနီးသည်ကို အင်ဘန်လိန်ထံမှ သူတတ် မြောက်လာခဲ့သော အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာများကို သင်ပေးလိုသည်။

သို့သော် ... အချိန်မရသောကြောင့် အဏ္ဏဝါသိုင်းကွက် (၁၂) ကွက်၏ သိုင်းကွက်လှုပ်ရှားပုံအခြေခံကို ပုံဆွဲပြပြီး သဘောတရား များကို ပြောပြမှတ်သားစေရုံသာ လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဤအချက်များပေါ်တွင် မူတည်ကာ ဆက်လက်လေ့ကျင့်ရန် ပြောဆိုမှာကြားထားခဲ့ပြီး အင်ဘန်လိန်ကို ဆက်လက် ရှာဖွေစုံစမ်း ရန် ဟန်ခိုမြို့မှ ကျန်းယွင်တိ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဟန်ကိုမြို့မှ ကျန်းယွင်တိ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျန်းယွင်တိသည် ပိကင်းမြို့တော်သို့ ပြန်သွားသည်။

ထင်စန်းလို စားပွဲရုံမှ အဆိုတော်မလေး မိလင်ကို ကျန်းယွင်တိ မမေ့သေး။

မိလင်က အစားအသောက်ထဲဝယ် ဆေးခတ်ကာ သူ၏သိုင်း ပညာကို သုံးမရအောင် လုပ်ခဲ့ခြင်းမှ အစပြုကာ အင်ဘန်လိန်နှင့် ဆုံဆည်းခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု အင်ဘန်လိန်ကို စုံစမ်းရှာဖွေရာတွင်လည်း မိလင်ထံမှ ပြန်၍ အစရှာရန် စိတ်ကူးရသောကြောင့် ထင်စန်းလိုစားပွဲရုံရှိရာ ပိကင်းမြို့တော်သို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပိကင်းမြို့တော်သို့ ရောက်သည်နှင့် တည်းခိုရိပ်သာ တစ်ခုဝယ် အခန်းငှားကာ ပါလာသော ပစ္စည်းများကို ထားသည်။

ထို့နောက် ထင်စန်းလိုစားပွဲရုံရှိရာသို့ ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့ သည်။

ထင်စန်းလိုစားပွဲရုံမှာ မီးရောင်တထိန်ထိန်နှင့် မိန်းမချောလေး များ စုံစုံလင်လင်ရှိပြီး ငွေဖြန့်နိုင်သူများ စုဝေးပျော်ပါးရာ နေရာဌာန ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာသို့ လာရောက်သူများမှာ ပိုးဖဲကတ္တီပါ ဝတ်ကောင်း စားလှများကို ဝတ်စားကာ ဟန်ဟိတ်အပြည့်ဖြင့် လာကြသည်များ သာ ဖြစ်သည်။

ကျန်းယွင်တီလို ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီဝတ်ထားသည့် တောသား လုလင်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ စားပွဲရုံ အဝင်ဝတွင် ရှိနေကြသော အစောင့်များကပင် အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့် မပေးလိုဘဲ အင်တင်တင်လုပ်နေကြသည်။

“မောင်ရင်လေးက ဘာကိစ္စ ဒီကိုလာတာလဲ၊ ဒါ ဘယ်နေရာ လဲဆိုတာ မောင်ရင်လေး သိရဲ့လား”

ထင်စန်းလိုစားပွဲရုံ အဝင်ဝတွင် ရှိနေသည့် အစောင့်သုံးယောက် အနက်မှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ပုပုဝဝ လူကြီးက ကျန်းယွင်တီကို အထင်သေးသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဒါ ထင်စန်းလိုစားပွဲရုံ မဟုတ်လား”

ကျန်းယွင်တီက ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်ရင်လေးက ဒီစားပွဲရုံကို လာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မောင်ရင်လေးဆီမှာ ငွေအသပြာ လုံလုံလောက်လောက် ပါရဲ့လား၊ ဒီနေရာက ငွေလေးခြောက်ပြားတစ်ပဲနဲ့ လာလို့ရတဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး”

နိမ့်ချပြောလိုက်သော လူဝကြီး၏စကားကြောင့် ကျန်းယွင်တီ မှာ အတော်ခံပြင်းသွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့က တယ်လဲ အမေးအမြန်း ထူကြတာကိုး၊ ကျွန်တော့်မှာ ငွေအသပြာ ဘယ်လောက်ပါတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အပူ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျန်းယွင်တီက လေသံမာမာဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး အတွင်းသို့ လျှောက်လှမ်းဝင်မည်ပြုသည်။

ဤတွင် ပုပုဝဝလူကြီးက သူ့ဘေးနားဝယ် ရပ်နေသော အပြာ ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် လူထွားကြီးတစ်ယောက်ကို ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟိတ်ကောင် ရပ်”

အပြာရောင် ဝတ်စုံဝတ် လူထွားကြီးက အော်ဟစ်ဟန်တားရင်း ကျန်ယွင်တီ၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ညှာလက်ဖြင့် လှမ်းဆွဲသည်။

ထိုသူ၏လက်က အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို မဆုပ်ကိုင်မိမှာပင် ကျန်
ယွင်တီ၏ ဘယ်လက်ဝါးရိုက်ချက်က ထိုသူ၏ ညာဘက်ပခုံးကို
အလျင် ထိမိသည်။

“ဖိုး...”

ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်ဒဏ်ကြောင့် ထိုသူမှာ ယိမ်း
ယိုင်ကာ နောက်သို့ဆုတ်သွားပြီး ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားသည်။

ပုပုဝဝလူကြီးက ကျန်အစောင့်ကို အချက်ပြပြီး ကျန်းယွင်တီ
ကို နှစ်ယောက်ညှပ်ကာ တိုက်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ”

ထိုအခိုက် မေးလိုက်သံနှင့်အတူ ဝတ်စုံစိမ်းဝတ် အမျိုးသမီး
တစ်ယောက် စားပွဲရုံထဲမှ ထွက်လာသည်။

ပုပုဝဝလူကြီးနှင့် ကျန်အစောင့်မှာလည်း ကျန်းယွင်တီကို
တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုကြတော့ဘဲ ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ကြသည်။

“အခုလိုဖြစ်ရတဲ့အတွက် ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့၊ အထဲ
ကို ကြွပါ”

အမျိုးသမီးက ကျန်းယွင်တီကို ပြုံးရယ်ကာ ဦးညွှတ်ပြပြီး
ခရီးဦးကြို စကားပြောသည်။

ကျန်းယွင်တီက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ထင်စန်းလိုစားပွဲရုံထဲသို့
လျှောက်လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

တံခါးပေါက်မှ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဧည့်ကြိုခန်းထဲ ရောက်လာ
သည်။

ထိုအခန်းထဲတွင် ကတ္တီပါခင်းထားသော ထိုင်ခုံများ ရှိသည်။
အမျိုးသမီးက ကျန်းယွင်တီကို ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်ဝယ် နေရာ

ပေးသည်။
သူကိုယ်တိုင်လည်း ကျန်းယွင်တီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်
ရှိသော ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ရှင်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ စားပွဲရုံကို
ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်လာတာလား”

ထိုင်ခုံများတွင် ထိုင်ပြီးသောအခါ အမျိုးသမီးက မေးသည်။
“ကျွန်တော့်နာမည် ကျန်းယွင်တီပါ၊ ဒီကို အရင်ကတစ်ခေါက်
ရောက်ဖူးပါတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ အခု ဘာကိစ္စ ရောက်လာတာလဲ၊
စားသောက်ပျော်ပါးဖို့ပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မိလင်ကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မိလင်ကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာတွင် ထူးခြားသော အမူအရာလေးတစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။

“ရှင်က မိလင်နဲ့ သိလိုလား”

အမျိုးသမီးက အံ့သြသည့်အသွင်ဖြင့် ကျန်းယွင်တီကို ကြည့် ရင်းမေးသည်။

“သိရုံတင်မဟုတ်ပါဘူး၊ သူနဲ့ အတော်ရင်းနှီးခင်မင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ရောက်နေတဲ့အကြောင်း မိလင်ကို သွားပြောပေးပါ”

ကျန်းယွင်တီက ဤသို့ပြောပြီး အသပြာ အစိတ်တန် ငွေဒဂါး တစ်ခု ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီမှာခဏစောင့်ပါ၊ ကျွန်မ သွားပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ပါဦးမယ်”

အမျိုးသမီးက ငွေဒဂါးကိုယူပြီး ပြောသည်။

ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ထကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

ခဏအကြာဝယ် ထိုအမျိုးသမီးသည် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာ သည်။

“ကျွန်မနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

အမျိုးသမီးက ဤသို့ပြောပြီး ဧည့်ကြိုခန်းသားနားရှိ လှေကား မှနေ၍ အပေါ်ထပ်သို့ လမ်းပြခေါ်သွားသည်။

ကျန်းယွင်တီလည်း အမျိုးသမီး၏နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ လှေကားအဆုံးတွင် တံခါးပေါက်တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုတံခါး

ပေါက်မှ ဝင်လိုက်သောအခါ ခမ်းနားထည်ဝါပြီး ကျယ်ဝန်းလှသော ခန်းဆောင်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာသည်။

ထိုခန်းဆောင်ကြီးထဲဝယ် မိန်းမချော မိန်းမလှလေး နှစ်ဆယ် ခန့် ရှိသည်။

တချို့က ထိုင်လျက်၊ တချို့ကရပ်လျက်။ တချို့က လမ်း လျှောက်နေလျက်။

မိန်းမချောလေးများ၏ အကြည့်၊ အသံနှင့် ဟန်ပန်တို့မှာ ကျန်းယွင်တီလို လှလင်ပျိုတစ်ယောက်၏ စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေနိုင် သည်။

အမျိုးသမီးက ထိုခန်းဆောင်ကြီးမှ ဖြတ်ကာ ကျန်းယွင်တီကို ခေါ်သွားသည်။

ခန်းဆောင်ထဲမှ မိန်းမချောလေးများက ကျန်းယွင်တီကို

မခိုတရို့ အကြည့်လေးများဖြင့်ကြည့်ကာ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သံလေးများ ပြုကြသည်။

ခန်းဆောင်ကြီးမှ ထွက်လာသောအခါ စကြိုလမ်းလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။

စကြိုလမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ဝယ် အခန်းများရှိဟန်တူသည်။ ပိတ်ထားသော တံခါးများကို မြင်ရသည်။

စကြိုလမ်း၏ အလယ်လောက်တွင်ရှိသည့် တံခါးတစ်ချပ်ကို အမျိုးသမီးက အသာဖွင့်လိုက်ပြီး ကျန်းယွင်တီကို အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

အခန်းမှာ ကျဉ်းသော်လည်း အထက်ကန်းစား ပရိဘောဂများ ခင်းကျင်းထားသည်။ အခန်းထဲဝယ် အပြာရောင် ဝတ်စုံဝတ် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ရှိနေသည်။

အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော ကျန်းယွင်တီကို အပြာရောင် ဝတ်စုံဝတ် မိန်းမပျိုလေးနှစ်ယောက်က ထိုင်ရာမှ ထကာ ဦးညွှတ်ကြိုဆိုကြသည်။

“သူက မိလင်ရဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကို ဂရုစိုက်ပြီး ဧည့်ခံထားလိုက်ပါ”

ကျန်းယွင်တီကို လိုက်ပို့သော အမျိုးသမီးက အပြာဝတ်စုံဝတ် မိန်းမပျိုလေး နှစ်ယောက်ကို ပြောသည်။

ထို့နောက် အခန်းအပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။ အခန်းတံခါးကိုလည်း ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်က အခန်းထဲရှိ ထိုင်ခုံကြီးတစ်ခုပေါ်ဝယ် နေရာပေးသည်။ ကျန်တစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည်ကြမ်းများ ပြင်ဆင်ကာ ကိုယ်တိုင်ငဲ့ပေးသည်။

ကျန်းယွင်တီ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်နေဆဲဝယ် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်က သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော ဓားသီချင်းများ သီဆိုဖျော်ဖြေသည်။

တစ်ယောက်က ကျန်းယွင်တီ၏ အနားတွင်နေကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ငဲ့ပေးသည်။ မုန့်များယူပေးသည်။

နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ အခန်းထဲသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဝင်ရောက်လာသည်။

မိကင်၏ အခြွေအရံ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သော ရီအိပင်တည်း။

“ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ့ပါ၊ မိလင်က ရှင်ကို စောင့်နေပါတယ်”

ရီအိက ပြောသည်။

ကျန်းယွင်တီသည် အပြာရောင် ဝတ်စုံဝတ် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီး ရီအိ၏နောက်သို့ လိုက်လာ ခဲ့သည်။

အခန်းလေးမှထွက်ပြီး စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာ ခဲ့သည်။ စင်္ကြံလမ်းအဆုံးတွင် အပေါ်သို့တက်သော လှေကားရှိသည်။ ထိုလှေကားမှ တက်ပြီးနောက် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ရီအိက ခေါ်သွားသည်။

လှေသေသပ်သော အခန်းလေးထဲတွင် မိလင်ကို တွေ့ရသည်။ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်ကာလအတွင်း မိလင်မှာ ပို၍ပြည့်ပြီး ကာ လှပတောင့်တင်းလာသည်။

ပို၍ ဆွဲဆောင်မှု ပြည့်ဝလာသည်။

“ရှင် ရောက်လာတာကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ကျွန်မကို ရှင် မေ့သွားပြီလို့ထင်နေတာ”

မိလင်က ကျန်းယွင်တီကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။

မိလင်၏ အပြုံးနှင့် စကားပြောဟန်မှာ အလွန်ပင် ချစ်စရာ ကောင်းသည်။

အပြစ်ကင်းစင်သည့် အမူအရာမျိုး။

မိမိကို ဆေးခတ်လိုက်သည့် အကြောင်းကိုပင် ကျန်းယွင်တီမှာ မေ့သလိုဖြစ်သွားသည်။

မိလင်အပေါ် စိတ်ဆိုးခဲ့သည်များလည်း အရည်ပျော်သွားခဲ့ရ လေပြီ။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားကို သတိရပါ တယ်၊ မမေ့ပါဘူး”

ကျန်းယွင်တီ၏ ပါးစပ်၌ ဤစကားများ အလိုလိုထွက်သွား သည်။

“အခုလို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကို သတိ တရ လာတွေ့တဲ့အတွက် စားသောက်ပွဲလေးနဲ့ ဧည့်ခံပါရစေ”

စားသောက်ပွဲဖြင့် ဧည့်ခံမည်ဆိုလာတော့မှ ကျန်းယွင်တီမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော်က ဆေးမိပြီး ဒုက္ခတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို ပြန်သတိရလာသည်။

“မြွေတစ်ခါအကိုက်ခံပြီး ရေတွင်းကြီးကိုတောင် ဆယ်နှစ် လောက် မကြည့်ဝံ့တော့ဘူးဆိုတာလို ခင်ဗျားကျွေးမှာကို မစားပါရ စေနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

ကျန်းယွင်တီက ကမန်းကတန်း ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲရှင်၊ ကျွန်မက ဘာများ လုပ်ခဲ့မိလို့လဲ၊ ကျွန်မဟာ အသက်ငယ်ရွယ်ပြီး ဘာကမှ မသိနားမလည်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်မ ပြောဆိုပြုမူတာတွေမှာ ရိုင်းပျတာတွေ ရှင်အနေနဲ့ မလိုလား မနှစ်သက်စရာတွေ ပါရင်လည်း ကျွန်မ သဘောရိုးနဲ့ လုပ်မိတာပဲလို့ တွေးပြီး သည်းခံခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မလေ ရှင်ကို တကယ်ပဲခင်မင်ပါတယ်၊ ရှင်နဲ့ ခွဲခွာရပြီးတဲ့နောက် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံဖို့ ကျွန်မ မျှော်လင့် စောင့်စားနေခဲ့ရပါတယ်။ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်နီးပါးလောက် အချိန်ကြာခဲ့ပြီး အခု ပြန်ဆုံမိပြန်တော့ ရှင်က ...”

မိလင်က စကားကို ဆုံးအောင်မပြော။

စကားပြောရင်း ရှိုက်သံများ ပါလာပြီး စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ငိုကြွေးသည်ကိုမြင်လျှင် ယောက်ျားမယား၏ စိတ်နှလုံးများ ပျော်ကျလာရပြီပင်။

မျက်ရည်များဝဲကာ ငိုသံလေးနှင့် စကားပြောခြင်းမှာ ချုံးပွဲချငိုကြွေးခြင်းထက် ပို၍ ထိရောက်သည်။

ကျန်းယွင်တီသည် ဓားသွား လှံသွားများကြားဝယ် တုံးတိုက်တိုက်၊ ကျားကိုက်ကိုက် လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်ရန် ဝန်မလေး။

သို့သော် မျက်ရည်လေးဝဲကာ ရှိုက်သံဖြင့် ပြောနေသော မိလင် ကို မည်သို့ တုံ့ပြန်ရမည်မသိ။ မဆန့်ကျင်ရက်။ ဒီတော့ ...။

ကျန်းယွင်တီသည် မိလင်၏ ပခုံးလေးကို ယုယစွာ ကိုင်ကာ အသာချော့မော့လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ကွယ်၊ အစ်ကို အထင်လွဲမိတယ်လို့ပဲ တားလိုက်ပါတော့၊ အစ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

မိလင်က တစ်ချက်ရှိုက်ပြီး ကျန်းယွင်တီ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အသာတိုးဝင်လိုက်သည်။

ကျန်းယွင်တီ မနေသာ ... မိလင်၏ကျောပြင်လေးကို အသာသိုင်းဖက်ကာ ထွေးပိုက်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးရင် အသေသတ်လိုက်ပါ အစ်ကိုရယ်၊ မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးနဲ့ ခက်ခက်ထန်ထန်တော့ ပြောမနေပါနဲ့၊ ကျွန်မလေ အစ်ကိုစိတ်ဆိုးမှာကို မခံချင်ဘူး သိလား”

မိလင်က ကျန်းယွင်တီ၏ ခါးကို သွယ်ပျောင်းသော လက်

ကလေး နှစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်ထားရာမှ ခေါင်းလေးကို မော့ပြီး ပြောသည်။

မိလင်၏ မျက်နှာလေးမှာ ပြုံးနေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် မျက်လုံးအိမ်ဝယ် မျက်ရည်တွေက မခြောက်သေး။

မျက်ရည်ကြားမှ အပြုံး။

ဤအပြုံး၊ ဤအကြည့်၊ ဤအပြောလေးက ကျန်းယွင်တီ၏ နှလုံးအိမ်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်သည့်နှယ်။

ကျန်းယွင်တီ စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့။

မိလင်ကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ကာ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းလေးကို စုပ်နမ်းလိုက်သည်။

မိလင်က မငြင်း။ အလိုက်သင့်ပင် အနမ်းခံသည်။

“အင် ... ဟင်”

မိလင်၏ လည်ချောင်းထဲမှ ညည်းသံလိုလို အသံလေး ထွက်လာသည်။

ကိုယ်လေးကလည်း တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခါသွားသည်။

ကျန်းယွင်တီစိတ်များ အထူးပင် လှုပ်ရှားလာသည်။ ဘာကိုမျှ မသိတော့။ သူ့စိတ်ထဲဝယ် မိလင်သာရှိနေသည်။

ယခုအချိန်ဝယ် တစ်နံ့တစ်ယောက်က တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်လိုက်မည် ဆိုပါက ကျန်းယွင်တီအနေဖြင့် ခုခံရန်ပင် အချိန်ရမည်မဟုတ်။

လည်စင်းကာ အသေခံရန်သာ ရှိသည်။

ကျန်းယွင်တီကိုလည်း အပြစ်ပြော၍မဖြစ်။

ဓာယာကြော့ကွင်းဝယ် အမိခံရသော ယောက်ျားသားတိုင်း

ဤလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရမည်မဟုတ်ပါလား။

မိလင်ကို အားရပါးရ ပွေ့ဖက်ကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း နမ်းရှုပ်စ် လိုက်သည်။

ထို့ပြင် ... ။

မိလင်သည် ကျန်းယွင်တီကို အတော်အသင့် လိုက်လျောပြီး နောက် ကျန်းယွင်တီ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ အသာရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ရီအီရေ... အစ်ကို ကျန်းယွင်တီအတွက် စားပွဲလေးတွေ ပြင်လာခဲ့ပေးစမ်းပါ”

ရင်ခွင်ထဲမှ အသာရုန်းထွက်ပြီးနောက် မိလင်က အသံကျယ် ကျယ်ဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခုပဲ ယူလာခဲ့ပါမယ်”

၁၀၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

အခန်းအပြင်ဘက်မှ ရီအိ၏ပြန်ပြောသံ ပေါ်လာသည်။
မိလင်က ကျန်းယွင်တီကို ရှက်ပြုံးကလေးပြုံး၍ ကြည့်သည်။
ထို့နောက် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော အဝတ်အစားများကို သေသေ
သပ်သပ်ဖြစ်အောင် ပြန်ပြုပြင်လိုက်သည်။
ကျန်းယွင်တီက စားသောက်ပွဲပြင်ခိုင်းသည်ကို မကန့်ကွက်
တော့။

မကြာခင်မှာပင် မိလင်၏ အခြေအရံ မိန်းကလေးများဖြစ်ကြ
သော ရီအိနှင့် နီစံတို့သည် စားသောက်ဖွယ်ရာ ပန်းကန်များကို
လင်ပန်းတစ်ချက်စီဖြင့် တင်ယူလာခဲ့ကြပြီး အခန်းထဲရှိ စားပွဲပေါ်ဝယ်
ခင်းကျင်းလိုက်ကြသည်။
မိလင်ကိုယ်တိုင် အရက်ကိုငဲ့ကာတိုက်သည်။
ဟင်းလျာများကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ခပ်ယူပြီး ကျန်းယွင်တီ၏
ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။
ကျန်းယွင်တီ၏ အနားဝယ် အသာကပ်နေကာ ကယုကယင်
ဖြင့် ပြုစုပေးသည်။

နတ်ဝတ်နံ့ညိုင်းသမား (၀) * ၁၀၉

ကျန်းယွင်တီမှာ မိလင်၏ အပြုအစု၊ အယုအယ၊ အညုအခရာ
ထဲတွင် နစ်မျောသွားသည်။
မိလင် တိုက်သည့် အရက် အတော်များများ သောက်မိသည်။
မိလင်ကျွေးသည့် ဟင်းလျာများစွာ စားမိသည်။
သိပ်မကြာပါချေ။
ကျန်းယွင်တီ အရက်မူးလာသည်။
အရက်မူးလာသည်ဆိုလျှင် ဆင်ခြင်နိုင်မှုကလည်း ပျောက်သွား
တတ်သည်မို့ ကျန်းယွင်တီမှာ ဘယ်ကိုမှ မဆင်ခြင်၊ မထိန်းသိမ်း
နိုင်တော့။
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လွတ်ချင်တိုင်း လွတ်သွားသည်။
နီစံနှင့် ရီအိတို့နှစ်ယောက်ကလည်း အလိုက်သိသည်။
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်ရိပ်ပြကာ အခန်းပြင်သို့ အသာထွက်
သွားကြသည်။
အခန်းတံခါးကိုလည်း သေသေချာချာ ပိတ်ထားပေးခဲ့ကြ၏။
အခန်းထဲဝယ် ကျန်းယွင်တီနှင့် မိလင်တို့ နှစ်ယောက်တည်း။
ကျန်းယွင်တီမှာ အရက်မူးလွန်ကာ အဆင်ခြင်ဉာဏ် ကင်းမဲ့
နေသည်။

မိလင်၏ ကယုကယင်မှုကြောင့်လည်း စိတ်ဆင်ရိုင်းက မုန်ယို
နေသည်။

“ကျွန်မ ဒီမှာအလုပ်ဝင်စ စာချုပ်ကတည်းက ကျွန်မ ကြိုက်
တဲ့အချိန်မှာ ထွက်သွားနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ပေးရမယ်လို့ ထည့်ရေး
ထားခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ ထွက်သွားနိုင်ပါတယ်။
ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူး”

မိလင်က ပြန်ပြောသည်။

“ဒီနေရာက ထွက်သွားပြီး ဘယ်မှာသွားနေမှာလဲ”

“အနောက်ဘက်ပိုင်းက ထိုက်စီရပ်ကွက်မှာ ကျွန်မ အိမ်တစ်
လုံး ဝယ်ထားတာရှိတယ်။ အဲဒီမှာ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မ အေးအေးချမ်း
ချမ်း သွားနေကြတာပေါ့။ မကောင်းဘူးလား”

မိလင်က မျက်စလေးချို၍ ကျန်းယွင်တီကိုကြည့်ပြီး မေး၏။

ကြည့်ပုံလေးက ချစ်စရာ။

ပြောပုံလေးက နှစ်ခြိုက်ဖွယ်ရာ။

ကျန်းယွင်တီမှာ ငြင်းပယ်ရန် အင်အားမရှိ။ ခေါင်းကိုသာ
ညိတ်လိုက်ရသည်။

ထိုက်စီရပ်ကွက်ရှိ မိလင် ဝယ်ယူထားသောအိမ်သို့ ကျန်းယွင်
တီ လိုက်လာခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျန်းယွင်တီ လုံးဝမျှော်လင့်မထား။

ယခုတော့ မိလင်၏ ဆွဲဆောင်မှုကို မငြင်းနိုင်ဘဲ နောက်ထပ်
မိန်းမတစ်ယောက် ရခဲ့ပြန်လေပြီ။

မိမိ၏ ဇာတိရပ်ရွာတွင် လက်ထပ်ထားခဲ့သည့် ဇနီးသည်
လျှိုးလူမေလည်း ရှိနေသည့်အတွက် ကျန်းယွင်တီမှာ အတော်ပင်
အကြံအိုက်၍နေသည်။

မယားနှစ်ယောက်၏ ပြဿနာကို မည်သို့ဖြေရှင်းရမည်နည်း။

ထို့ကြောင့် ကျန်းယွင်တီမှာ ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိ။

ဧည့်ခန်းထဲဝယ် ထိုင်ခိုင်းနေမိသည်။ မိလင်က အတင်းပါးလှ
သည်။

ကျန်းယွင်တီ၏ အကဲကို ချက်ချင်း ဖမ်းမိသည်။

“အစ်ကို ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ... ဟင်”

မိလင်က ကျန်းယွင်တီ၏ အနားဝယ် ပုံပုံလေး လာထိုင်ပြီး
မေးသည်။

“ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူးကွာ”

အပြောရခက်နေသောကြောင့် ကျန်းယွင်တီက ပြောင်ငြင်းလိုက်သည်။

“မညာပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေမှန်း ကျွန်မသိပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ လင်မယား ဖြစ်နေကြပြီပဲဟာ၊ အေးအတူ ပူအမျှပေါ့၊ အစ်ကိုမှာ အခက်အခဲ ပြဿနာရှိနေတယ်ဆိုရင် ရင်ထဲမှာ မျှိုသိပ်မထားပါနဲ့၊ ကျွန်မကို ထုတ်ပြောပါ၊ ကျွန်မက အကူအညီပေးနိုင်မှာပေါ့။”

“ဒီလိုပါ ... အစ်ကိုမှာ လက်ထပ်ပြီးသား ဇနီးရှိတယ်”

“အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ၊ သူကလဲသူ၊ ကျွန်မကလည်းကျွန်မပေါ့။”

“ပြီးတော့ အစ်ကိုက သိပ်ချမ်းသာတာမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမနှစ်ယောက်ကို ...”

“ဒီအတွက်လည်း မပူပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မ မိဘတွေက သိပ်ချမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်မက တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်တော့ မိဘအမွေတွေကို ရထားပါတယ်၊ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် ဘာမှ ပူပန်မနေပါနဲ့။”

“ဒီလို ငွေကြေးချမ်းသာပြည့်စုံလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် ထင်စန့်လို စားပွဲရုံမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေရတာလဲ”

ကျန်းယွင်တီ၏ ပါးစပ်မှ ဤစကားထွက်သွားသည်တွင် မိလင်၏မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်သွားသည်။

“ဘာလဲ ... အစ်ကိုက ကျွန်မကို စားပွဲရုံမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးဆိုပြီး အထင်သေးနေပြီလား၊ ကျွန်မ အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်ပေမယ့် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ သန့်စင်တဲ့ အပျိုရည်ကို အစ်ကိုကို ပေးခဲ့တာ အစ်ကို အမြင် အသိပဲမဟုတ်လား”

မိလင်က မျက်ရည်လေးဝဲကာ ငိုသံပါလေးနှင့် ပြောသည်။

“ဒီသဘောမျိုး ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်၊ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့။”

ကျန်းယွင်တီက ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်စကား ဆိုရသည်။

“အင်းလေ ... အစ်ကို နားလည်အောင် ကျွန်မရဲ့ဘဝကို ပြောပြမယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ကျွန်မတို့နေတဲ့ ရွာကို ဓားပြဝင်တိုက်တယ်၊ ဓားပြတွေကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရင်း ကျွန်မအဖေ သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ဓားပြတွေက ကျွန်မတို့ တစ်ဝိမ်သားလုံးကို သတ်ဖြတ်သွားကြတယ်။”

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မဟာ ရီအိနဲ့ နိစံတို့ကို အဖော်ပြုပြီး ဦးလေးတစ်ယောက်အိမ်ကို ညအိပ်ညနေ အလည်သွားနေလို့ ကြမ္မာ ဆိုးက လွတ်ခဲ့ရတယ်။

အဲဒီ ဓားပြသိုင်းသမားဆိုးတွေ မစုံစမ်းနိုင်အောင်လို့ ထင်စန့်လို စားပွဲရုံမှာ အဆိုတော်လေး သွားလုပ်နေရတာပါ အစ်ကိုရယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဓားပြသိုင်းသမားဆိုးတွေကိုကော စုံစမ်းလို့ သိရပြီလား၊ ရှာလို့တွေ့ပြီလား”

“တွေ့ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့မှာ မိန်းမသား သုံးယောက်ပဲ ရှိတာဆိုတော့ သူတို့ကို ဘယ်လိုလုပ် အံ့တုရင်ဆိုင်နိုင်မှာလဲ၊ အစ်ကိုက ကူညီပေးမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ”

“ဘာ ... ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ ညီမရဲ့ကိစ္စဟာ အစ်ကိုရဲ့ကိစ္စပဲ၊ ကူညီရမှာပေါ့၊ အဲဒီလူတွေ ဘယ်သူလဲဆိုတာသာ ပြော”

“သိပ်မလောပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မ ဆေးဆေးဆေးဆေး ပြောပြပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ အစ်ကို ဆေးမိသွားတာကို ပျောက်ကင်းသွားအောင် ဘယ်သူက ကုသပေးလိုက်တာလဲဟင်”

မိလင်က အမှတ်မထင်လိုလိုနှင့် ဤမေးခွန်းကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သွေးလည်ပတ်မှု မမှန်ဘဲ အားအင်ဆုတ်ယုတ်သွားအောင် ညီမက ဆေးခတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

မိလင်ကို တွေ့စက မေးရမည့်မေးခွန်းကို ကျန်းယွင်တီ ယခုမှပင် မေးဖြစ်တော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက အစ်ကိုကို ဟို ဓားပြသိုင်းသမားဆိုးတွေရဲ့ ဘက်တော်သားထင်လို့ လှိပ်လိုက်မိတာပါ၊ နောက်မှ ကျွန်မ အကဲခတ်မှားသွားမှန်း သိရတော့ အတော့်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်၊ အစ်ကိုသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျွန်မ တစ်သက်လုံး စိတ်ကောင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု အစ်ကိုကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြစ်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့”

“ဆေးအမိခံလိုက်ရတဲ့အတွက် အစ်ကိုဘဝမှာ အရေးကြီးတဲ့ အပြောင်းအလဲတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဟုတ်လား ... အစ်ကိုကို ဘယ်သူက ကုသပေးလိုက်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ပြောဦးလေ”

ဤတွင် အင်ဘန်လိန်နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရပုံ အကြောင်းများကို အကုန်အစင် ပြောပြလိုက်သည်။

“အင်း... ကံကောင်းထောက်မလို လူကောင်းနဲ့ တွေ့မိတာ နော်၊ မဟုတ်ရင် အခက်ပဲ”

ကျန်းယွင်တီ ပြောပြသည်များကို အစမှအဆုံး စိတ်ဝင်စားစွာ ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်ပြီးနောက် မိလင်က ပြောသည်။

“အခုတော့ အစ်ကိုမှာ အင်ဘန်လိန်ကို တွေ့အောင်လိုက်ရှာ ရမယ့်တာဝန် ရှိနေတယ်၊ ဒီအဘိုးကြီးကို ဘယ်နေရာမှာ လိုက်ရှာ ရမယ်ဆိုတာလည်း အစဖော်လို့မရတာ ခက်နေတယ်”

ကျန်းယွင်တီက ပြန်ပြောသည်။

“အင်ဘန်လိန်ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို သေသေချာချာ ပြောပြ စမ်းပါ”

“အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော် ရှစ်ဆယ်နီးပါးလောက် ရှိတယ်၊ အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အဝတ်အစား ခပ်ပွပွကို ဝတ်တတ် တယ်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးက ရင်ဘတ်လောက်အထိ ရှည်တယ်”

မိလင်သည် ခေတ္တမျှ တွေ့စေဦးစားပြီးနောက် ရီအိကို လှမ်း အော်ခေါ်သည်။

“ရီအိ... မြန်မြန်လာစမ်း”

မိလင်၏ အော်ခေါ်သံဆုံးသည်နှင့် ရီအိသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လေး ပြေးဝင်လာသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ မမလေး”

ရီအိက အရီအသေပေးပြီးနောက် မေးသည်။

“ဟိုတစ်လောတုန်းက အင်္ကျီခပ်ပွပွဝတ်ထားတဲ့ လူထူးဆန်း အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့မိတယ်လို့ ရှင် ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

မိလင်က မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်တုန်းက ကောင်းလုံ မြို့နားက ကျွန်မရဲ့ အမျိုးတစ်ယောက်ဆီ အလည်သွားရင်း တွေ့ ခဲ့တာပါ”

ရီအိက ပြန်ဖြေသည်။

“အဲဒီအဘိုးကြီးရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မှတ်မိသလောက် ပြော ပြစမ်း”

“အဝတ်အစား ခပ်ပွပွဝတ်ထားတယ်၊ အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန် ပါးပါး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးက အတော်ရှည်တယ်”

ရီအိပြောပြသည်များမှာ အင်ဘန်လိန်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ဖို့ ကျန်းယွင်တီ အားတက်လာသည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို ပြောပြပါဦး”

“ကျွန်မ စီးတဲ့လှေက မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆန်တက်လာ တယ်၊ အဲဒီအဘိုးကြီး ပါလာတဲ့လှေက ကောင်းလုံမြို့ကနေပြီး မြစ် ကြောင်းအတိုင်း ဆန်တက်လာတယ်၊ လှေပေါ်မှာ ဝတ်စုံနက်နဲ့လူ တွေလည်း ပါသေးတယ်၊ ဝတ်စုံနက်နဲ့ လူတွေက အဘိုးကြီးကို ဖမ်းခေါ်သွားကြတဲ့ ပုံမျိုးပဲ”

“ဟာ ... သေချာပြီ၊ အဘိုးကြီးဟာ အင်ဘန်လိုပဲ၊ သူ့ကို ရန်သူဖမ်းသွားတာတော့ ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်နေရာကို လိုက်ရမလဲတော့ မသိနိုင်သေးဘူး”

ကျန်းယွင်တီက ဝင်ပြောသည်။

“ဘာမှ စိတ်ပျက်မနေပါနဲ့၊ အဲဒီအဘိုးကြီးကို ဘယ်နေရာ ခေါ်သွားကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်”

ရီအိက ပြောသည်။

ဤစကားကြားရသည်တွင် ကျန်းယွင်တီ အလွန်အားတက် သွားသည်။

ပျောက်နေသော လမ်းစကို ရှာ၍တွေ့ရပြီမဟုတ်ပါလား။

“ပြောစမ်းပါဦး ... ဘယ်နေရာကို ခေါ်သွားကြတာလဲ”

ကျန်းယွင်တီက အလောတကြီး မေးသည်။

“သူ့ကိုဖမ်းသွားတဲ့ လူတွေက ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းသားတွေပါ၊ ဒီတော့ သူတို့ဂိုဏ်း တည်နေရာဖြစ်တဲ့ တိမ်ဖြူတောင်ကို သွားကြ လိမ့်မယ်”

“တိမ်ဖြူတောင်က ဘယ်နေရာမှာ ရှိသလဲ”

“အန်းလင်နယ်ရဲ့ အနောက်ဘက်ပိုင်းမှာ ရှိတယ်၊ ဒီနေရာက နေပြီး ချန်စီးမြစ်ကြောင်းအတိုင်း သုံးရက်လောက် စုန်ဆင်းသွားရင် ကျန်းကျိုးမြို့ကို ရောက်လိမ့်မယ်”

ရီအိက ဤသို့ အစချပြီး ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းတည်ရာ တိမ်ဖြူတောင် ကို သွားရမည့်လမ်းကို ပြောပြသည်။

ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်မှာ ချူကုံးလျှံဆိုသူဖြစ်ကြောင်းကို လည်း ဖြည့်စွက်ပြောပြလိုက်သေးသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကဲ ... ညီမရေ ဘယ်လိုမှလည်း မအောက်မေ့ နဲ့၊ အစ်ကိုတော့ အင်ဘန်လိန်ကို လိုက်ရှာဖို့ တိမ်ဖြူတောင်ကို အခုပဲ ခရီးထွက်တော့မယ်”

၁၂၀ * ထက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ကျန်းယွင်တိက ရီအိကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီးနောက် မိလင်ကို ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလောက်လည်း လောမကြီးပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မနဲ့ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် နေပါဦးလား၊ ပြီးတော့မှ ခရီးထွက်ပေါ့” မိလင်က ပြန်ပြောသည်။

အခန်း(၄)

ကျန်းကျိုးမြို့သို့ ကျန်းယွင်တိ ရောက်ရှိလာသည်။

ကျန်းကျိုးမြို့မှာ လက်ဖက်ခြောက်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ရာ အချက်အချာ မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်ပြီး စည်စည်ကားကား ရှိသည်။

ကျန်းယွင်တိ စီးလာသောလှေသည် ကျန်းကျိုးမြို့တွင် တစ်ည အိပ်မည် ဖြစ်သည်။

ကျန်းယွင်တိသည် ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ ညနေစာ စားသောက်သည်။

ထို့နောက် မြို့ထဲတွင် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်လည်ကြည့်ရှုသည်။

“ဟေး... မောင်ရင်လေး”

ရုတ်တရက် လှမ်းခေါ်လိုက်သံ ကြားရသည့်အတွက် နောက် သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်းလုံမြို့တွင် သူ ဗေဒင်မေးခဲ့သော ဗေဒင်ဆရာ ဖြစ် နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ဟော... ဆရာပါလား၊ ချိန်းထားရင်တောင် လွဲဦးမယ်၊ အခုလို ဆရာနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ကျန်းယွင်တီက အားရဝမ်းသာ ပြန်ပြောပြီး ဗေဒင်ဆရာ၏ ရှေ့ဝယ် ခင်းထားသည့် ဖျာလေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ပျောက်နေတဲ့ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေကို ရှာလို့တွေ့ပြီလား”

ဖျာပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးသောအခါ ဗေဒင်ဆရာက မေးသည်။

“ရှာလို့တော့ မတွေ့သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူရှိနေတဲ့ နေရာ ကို သတင်းအတိအကျ ရထားပါပြီ၊ မကြာခင် သူ့ကို ရှာတွေ့နိုင်ပါ လိမ့်မယ်၊ ရှေ့ဘာတွေဆက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ နည်းနည်းပါးပါး ဟော ပေးပါဦး ဆရာ”

“အင်း တွက်ပေးရတာပေါ့ပေ၊ ဒါနဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေက ဘာအမျိုးအနွယ်လဲ”

“အင် အမျိုးအနွယ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပါ”

“ဒီလူဟာ အခု ဒဏ်ရာရနေတယ်၊ သူ့ကို ဓားသမားတစ် ယောက်က ကယ်တင်ပြီး အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားထား တယ်”

ဗေဒင်ဆရာက တွက်ချက်ကာ ဟောကြားနေသည်။ ကျန်း ယွင်တီကလည်း ဗေဒင်ဆရာ ဟောသည်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

“ဟိုဟာခြစ် ဒီဟာခြစ်ပြီး တောင်ပြော မြောက်ပြောနဲ့ ငွေတွေ လိမ်ယူနေပြန်ပြီ”

ထိုအခိုက် လူတစ်ယောက်၏ ကြားဝင်ပြောသံ ပေါ်လာ၏။

ကျန်းယွင်တီလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏နောက်တွင် အဖြူရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားသော လူငယ်လေးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ ရသည်။

ထိုလူငယ်လေး၏နောက်ဝယ် ကိုယ်ရံတော်ဖြစ်ဟန်တူသော ဝတ်စုံစိမ်းဝတ် လူတစ်ယောက်လည်း ရှိနေသည်။

“ကျုပ်က ကိုယ်တတ်မြောက်ထားတဲ့ အတတ်ပညာလေးနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေရတာပါ”

ဗေဒင်ဆရာက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လာသော ဝတ်စုံဖြူ လူငယ်
လေးကို စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ ရယ်မော၍ ပြန်ပြောသည်။

“ဆရာဟောတာတွေကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ မှတ်ထား
ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် တိမ်ဖြူတောင်ဘက်ကို ခရီးသွားစရာရှိသေးလို့
ခွင့်ပြုပါဦး”

ကျန်းယွင်တိက ဤသို့ပြောပြီး ဗေဒင်ဆရာ၏ စားပွဲပုလေး
ပေါ်သို့ ငွေအသပြာ အနည်းငယ် တင်လိုက်သည်။

“မောင်ရင်လေးက တိမ်ဖြူတောင်ကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

ဗေဒင်ဆရာက ပြန်မေးသည်။

“တိမ်ဖြူတောင်မှာ ရှိတဲ့ ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းက ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ
ကို ဖမ်းဆီးထားတယ်လို့ ကျွန်တော် သတင်းရထားတယ်၊ ဒါကြောင့်
အခြေအနေ သွားကြည့်မလို့ပါ”

ကျန်းယွင်တိက ဤသို့ပြောလိုက်သည်တွင် ဗေဒင်ဆရာ၏
မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

ထို့ပြင် ဝတ်စုံဖြူလူငယ်လေးကိုလည်း ဗေဒင်ဆရာက တစ်
ချက် ခိုး၍ကြည့်လိုက်သည်။

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေး၏ မျက်နှာတွင်လည်း ထူးခြား
သည့် အမူအရာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

“အဲဒီနေရာကို တော်ရုံလူ မသွားဝံ့ဘူး၊ မောင်ရင်လေးလည်း
မသွားပါနဲ့၊ အန္တရာယ်များတယ်”

ဗေဒင်ဆရာက ကျန်းယွင်တိကို ပြောသည်။

“ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များများ ကျွန်တော်က မမူပါဘူး၊
ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ် ချူးကုံးလျှံကိုတောင် ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်
ဝံ့ပါတယ်”

ကျန်းယွင်တိက ပြောလိုက်သည်။

ဗေဒင်ဆရာ၏ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြန်သည်။

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးကိုလည်း တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်
ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားက ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းကိုတောင် သွားရင်ဆိုင်ဝံ့တယ်ဆို
တော့ တယ်သတ္တိကောင်းပါလား၊ ခင်ဗျားရဲ့ သတ္တိ တကယ်ကောင်း
မကောင်း စမ်းကြည့်ချင်လို့ မြို့မြောက်ဘက်က ဝေလငါး ကမ်းခြေ
ကျွေကို လိုက်ခဲ့ပါလား”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူငယ်လေးက ကျန်းယွင်တီကို ပြော
သည်။

စကားက စိန်ခေါ်သည့် စကား။

ဒီလိုစိန်ခေါ်မှုမျိုးကို ငြင်းလိုက်လျှင် ညံ့ရာကျမည်မို့ ကျန်း
ယွင်တီက ခေါင်းညိတ်ကာ လက်ခံလိုက်သည်။

“ဖြစ်ပါတယ်၊ အခုပဲ သွားကြည့်တာပေါ့”

ကျန်းယွင်တီက ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးကို ပြန်ပြောသည်။

“ဟာခက်တော့နေပါပြီ၊ မောင်ရင်လေးက ဘာကြောင့်

စကားကို အရမ်းကာရော လျှောက်ပြောနေရတာလဲ”

ဗေဒင်ဆရာက ကျန်းယွင်တီကို ပြောသည်။

“ခင်ဗျား တိတ်တိတ်နေပါ၊ ဝင်မရွပ်ပါနဲ့”

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးက ဗေဒင်ဆရာကို အေးစက်သော
လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ဗေဒင်ဆရာ နှုတ်ပိတ်သွားသည်။ ဘာမျှမပြောတော့။

“ကဲ ... ကျွန်တော်တို့ ဝေလငါးမြစ်ကမ်းခြေကို သွားကြစို့”

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးက ကျန်းယွင်တီကို လှည့်ကြည့်ပြီး
ပြောသည်။

ထို့နောက် သုံးယောက်သား မြို့မြောက်ဘက်သို့ ရှေ့ရွက်
ထွက်လာခဲ့သည်။

ဗေဒင်ဆရာမှာ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ကျန်နေခဲ့သည်။

ဝေလငါး မြစ်ကမ်းကွေ့။

ကျန်းကျိုးမြို့၏ မြောက်ဘက် သုံးမိုင်ခန့်အကွာတွင် တည်ရှိ
သည်။

ထိနေရာဝယ် ကျယ်ပြန့်သော မြက်ခင်းပြင်ကျယ်တစ်ခုလည်း
ရှိသည်။

လူသူကင်းရှင်းသည်။

ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ကောင်းသော နေရာတစ်ခု။

ဝေလငါးမြစ်ကမ်းကွေ့သို့ လူသုံးယောက် ရောက်လာကြ၏။

ကျန်းယွင်တီ၊ ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးနှင့် လူငယ်လေး၏
ကိုယ်ရံတော် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူတို့ပင်။

“ရှောင်ဟုန် ... ဒီလူကို ခင်ဗျားပဲ ကြည့်ဆုံးမလိုက်ပါ”

လေလငါးမြစ်ကမ်းကွေ့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူငယ်လေးက သူ၏ကိုယ်ရံတော်ကို ပြောလိုက်သည်။

ရှောင်ဟုန်ဟု အခေါ်သံရသည့် ဝတ်စုံစိမ်းဝတ်လူငယ်က ကျန်ယွင်တီကို ရင်ဆိုင်ရန် ရှေ့တက်လာသည်။

ဝတ်စုံဖြူပတ် လူငယ်လေးကမူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လက်ပိုက်ကာ အသာရပ်ကြည့်နေသည်။

ရှောင်ဟုန်မှာ အသက် ၂၁နှစ်ခန့် ရှိသည်။ အရပ်မှာ အဖေတော်လောက်ရှိပြီး ကျစ်လျစ်သန်မာသမည်။

ကျန်းယွင်တီနှင့် ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့် ရှောင်ဟုန်က စတင်တိုက်ခိုက်သည်။

ရှောင်ဟုန်တိုက်ခိုက်ပုံမှာ အတော်ပင် ကြမ်းသည်။

လေမုန်တိုင်း တိုက်သလို အတင်းတရကြမ်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာခြင်းပင်။

ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း တိုက်ခိုက်လာသော်လည်း အရမ်းကရှော တိုက်ခိုက်ပုံမျိုးမဟုတ်။

အကွက်စိုက်ပြီး ပိရိသေသပ်သည်။

အားအင်ကိုလည်း သင့်လျော်သလို အပြောင်းအလဲ လုပ်ကာ တိုက်သည်။

ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်၍မဖြစ်မှန်း ကျန်းယွင်တီ ရိပ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် အင်ဘန်လိန် သင်ပေးထားသော အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရပ်တစ်ခုဖြစ်သည့် အတ္ထဝါသိုင်းကိုလည်း ပြန်လည်တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်သည်။

အတ္ထဝါသိုင်းဖြင့်ဘယ်ညာ လက်ဝါးနှစ်ချက်ကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

ညာလက်ဝါးက ရှောင်ဟုန်၏ ညာဘက်လက်မောင်းအိုးကို တန်းဝင်သွားသလို ဘယ်လက်ဝါးရိုက်ချက်က ရှောင်ဟုန်၏ ရင်ဘတ်တည့်တည့်သို့ ဝင်လာသည်။

လက်ဝါးရိုက်ချက်များမှာ အလွန်လည်း သွက်လက်မြန်ဆန်လှသည်။ ရှောင်ဟုန်မှာ မည်သည့် လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ရှောင်ရမည်မှန်း မသိတော့အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဖုန်း... ဖုန်း”

လက်ဝါးရိုက်ချက် နှစ်ခုစလုံးထိမိကာ ရှောင်ဟုန် ပက်လက်လန် လဲကျသွားသည်။

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးက မြက်ခင်းပေါ် ပက်လက်လန်
လဲကျသွားသည့် ရှောင်ဟုန်ကို တအံ့တဩ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်
ကြောင်ကြည့်နေသည်။

တိုတောင်းလှသော အချိန်လေးအတွင်း ရှောင်ဟုန် ယခုကို
ခံလိုက်ရသည့်အတွက် အံ့ဩနေဟန်တူသည်။

ခေတ္တမျှ ငေးကြောင်ကြည့်နေပြီးနောက် ဒဏ်ကြေးဆေးတစ်
လုံး တိုက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျန်းယွင်တီရှိရာသို့ ဆက်၍ လျှောက်လှမ်းလာ
သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က နည်းနည်းပါးပါးလောက် ဆုံးမပြီး
ရင် ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ဖို့ စိတ်ကူထားတာ၊ ခင်ဗျားက လက်စွမ်း
ပြလိုက်တာကိုး၊ အင်း ... ခင်ဗျား လက်စလက်န မဆိုးပါဘူး၊ ကဲ
ကျွန်တော်နဲ့ စမ်းကြည့်ပါဦး”

ကျန်းယွင်တီက ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးကို သေသေချာချာ
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အသက် (၁၈)နှစ်ခန့်ရှိသည်။ အရပ် (၅) ပေခန့်။ ကိုယ်ခန္ဓာ

က ခပ်နဲ့နဲ့။ ရုပ်က မိန်းမချော ချောသည်။ အသားကလည်း ဖြူ
ဝင်းနေသည်။

“အကွက်ကြည့် ...”

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးက ပါးစပ်မှ အော်ဟစ်သတိပေး
ပြီးနောက် ကျန်းယွင်တီကို စတင်တိုက်ခိုက်သည်။

လူငယ်လေး၏ လှုပ်ရှားဟန်မှာ အတော်ပင် ကြည့်၍ကောင်း
သည်။

ပေါ့ပါးသွက်လက်သည်။

သို့သော် လက်ဝါးရိုက်ချက်တွေကတော့ အားပြင်းကာကြောက်
စရာကောင်းလှသည်။

အင်ဘန်လိန်၏ ပညာရပ်တစ်ခုဖြစ်သော နဂါးငွေ့သိုင်းကို
သုံးကာ ရွေ့လျားနေရာပြောင်းရင်း လူငယ်လေး၏ လက်ဝါး ရိုက်
ချက်များကို တိမ်းရှောင်နေသည်။

လူငယ်လေး၏လက်ဝါးရိုက်ချက်များမှာ တစ်စစ ပို၍
အကွက် စိပ်လာသည်။

ပို၍ သွက်လက်မြန်ဆန်လာသည်။

ကျန်းယွင်တီအနေဖြင့် တိမ်းရှောင်နေရုံဖြင့် မရတော့။

ထို့ကြောင့် ကျန်းယွင်တီက အတ္ထဝါသိုင်းကွက် (၁၂)ကွက် မှ အမှတ်တစ် သိုင်းကွက်ဖြစ်သည့် ဒီလှိုင်းလက်ဝါး သိုင်းကွက်ကို သုံးကာ တုံ့ပြန်တိုက်စစ်ဆင်သည်။

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးမှာ အတ္ထဝါသိုင်းကိုတော့ ယှဉ် ရဲဟန်မတူ။

နောက်သို့ ခြေသုံးလှမ်းခန့် ခုန်ဆုတ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ သွီးသူရန်ဘက်တွေလည်း မဟုတ်ကြပါဘူး၊ ဒီလောက် စမ်းသပ်တိုက်ခိုက်ရရင် တော်လောက်ရောပေါ့”

ကျန်းယွင်တီက ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးကို ဆက်၍ မတိုက်ခိုက်တော့ဘဲ ပြုံးရယ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလို စကားလေးတစ်ခွန်း ပြောတာနဲ့ ဒီအတိုင်း လွတ်ပေးလိုက်ရမှာလား၊ ရော ... ဟောဒါလေးကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ဦး”

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးက ဤသို့ပြောပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ တစ်စုံတရာကို နှိုက်ထုတ်ကာ ကောင်းကင်ပေါ် မြောက်တင်လိုက်၏။

“ဝိုး ... ဝိုး ... ဝိုး ... ဝိုး”

ခပ်တိုးတိုးမြည်သံနှင့်အတူ ပျံလွှားနှစ်ကောင် ကျန်းယွင်တီ ရှိရာသို့ ပျံဝဲ၍လာသည်။

ပျံလာသော နှုန်းထားမှာ မြန်သည်။ တဝိုးဝိုး မြည်နေသံကလည်း အတော်နားငြီးကာ စိတ်အာရုံ ပျံ့လွင့်ဖွယ်ရာဖြစ်သည်။

ကျန်းယွင်တီမှာ အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရပ်များကို တတ်မြောက်တားပြီး ဖြစ်သော်လည်း လက်တွေ့တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံ သိပ်မရှိသေးပေ။ ယခုလို ပျံလွှားများကို လက်နက်သဖွယ် အသုံးပြု တိုက်ခိုက်မှုမျိုးကိုလည်း ကြံဖူးရန်ပေးစွ စိတ်ပင်မကူးဖူးပေ။

ပျံလွှားများ၏ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာမှုမှာလည်း အလွန်လျင်မြန် သွက်လက်လှသည်။

မည်သို့ ခုခံတိမ်းရှောင်ရမည်ကို စဉ်းစား၍ မရသေးမီမှာပင် ပျံလွှားနှစ်ကောင်က ကျန်းယွင်တီ၏ မျက်စိကို နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဆိတ်လာသည်။

ကျန်းယွင်တီ ထိတ်လန့်သွားပြီးနောက် ကမန်းကတန်း ဆုတ်လိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်က ကျန်းယွင်တီ၏ အနီးသို့ လှစ်ခနဲ ချဉ်းကပ်လာကာ ပျော့ခွေကြောကို ထိုးပိတ်လိုက်၏။

ပျံလွှားများထံ အာရုံရောက်နေခိုက်မို့ ကျန်းယွင်တီမှာ မည်သို့မျှ တိမ်းရှောင်ခုခံခြင်းမပြုနိုင်။ အကြောပိတ်ခံရပြီး လဲကျသွား၏။

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်က လေချွန်သံတစ်ချက်ပြုကာ ပျံလွှား နှစ်ကောင်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ”

ပျံလွှားများကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပြီးနောက် ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်က မေးသည်။

“ကျန်းယွင်တီ”

ကျန်းယွင်တီက ပြန်အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းကို ဘာကိစ္စကြောင့် သွားချင်တာလဲ”

“ပျောက်နေတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ရှာဖို့”

“ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည်က”

“အင်ဘန်လိန်”

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် ထူးခြားသော အမူအရာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ခေါ်သွားမယ် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စခန်းကို ရောက်တော့မှ ခင်ဗျားက ဘယ်လို ဆက်စီရင်ရမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်မယ်”

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးက ဤသို့ပြောပြီး ကျန်းယွင်တီ၏ လည်ကုပ်ပေါ်ရှိ ကြယ်စုသွေးကြောကွက် နေရာကို အသာဖိနှိပ်ကာ သွေးကြောတစ်ဆို့သွားအောင် လုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပိတ်ထားသော ပျော့ခွေကြောကို ပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ပျော့ခွေကြော ဖွင့်သွားပြီမို့ ကျန်းယွင်တီမှာ ပြန်လည် လှုပ်ရှားလာနိုင်သည်။

သို့သော် ကြယ်စုသွေးကြောကွက်တွင် တစ်ဆို့နေသော ကြောင့် သွေးလည်ပတ်မှုမှာ ပုံမှန်အတိုင်း မဟုတ်တော့ဘဲ အနည်းငယ် နှေးကွေးနေသည်။

ဤအတွက် အတွင်းအားကိုလည်းစုစည်း၍မရ။ သိုင်းပညာကိုလည်း အသုံးမပြုနိုင်တော့။

“ကဲ ... လာ သွားကြစို့”

ဝတ်စုံဖြူဝတ်လူငယ်က ပြောကာ ကျန်းယွင်တီကို ခေါ်ပြီး ဝေလငါးမြစ်ကမ်းကွေ့မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျန်းယွင်တီကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သော ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်
သည် ကျန်းကျိုးမြို့ဆိပ်ကမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။
ထိုနေရာမှာ သီးသန့်မြစ်ဆိပ်တစ်ခု ဖြစ်ဟန်တူသည်။
ဆိုက်ကပ်ထားသည့် လှေတစ်စီးသာ ရှိသည်။

“ကဲ ... လှေပေါ်တက်”

ဝတ်စုံဖြူဝတ်လူငယ်လေးက ပြောသည်။

ကျန်းယွင်တီ လှေပေါ်သို့ အသာတက်လာခဲ့သည်။

လှေပေါ်ဝယ် လှေသမားလည်း မရှိပေ။

ဝတ်စုံဖြူဝတ်လူငယ်လေးတို့က လှေကို ကိုယ်တိုင်လှော်ကြ

ဟန် တူသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရေစီးမှာ အတော်ပင်ကြမ်းနေသည်။

လှေလေးမှာ ရေစီးအားကြောင့် တသိမ့်သိမ့် လှုပ်နေသည်။

ကျန်းယွင်တီသည် လှေပေါ်မှ ချော်မကျစေရန် မနည်းကြိုးစား

၍ လှေပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ရသည်။

ကြယ်စုသွေးကြောကွက်တွင် တစ်ဆို့နေမှုကြောင့် ကျန်းယွင်တီ

မှာ အားသိပ်မစိုက်နိုင်။

ရေစီးအားကြောင့် လူးလွန်လှုပ်ရှားနေသော လှေပေါ်သို့ တက်
လာသည်ကပင် အတော်မောသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ...

လှေပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် လှေဝမ်းထဲဝယ် ခြေပစ်လက်ပစ်
ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်နှင့် ရှောင်ဟုန်တို့မှာမူ ကမ်းပေါ်ဝယ်
ကျန်နေခဲ့ကြသည်။

“ရှောင်ဟုန် တည်းခိုခန်းကို အမြန်သွားပြီး အထုပ်အပိုးတွေ
ယူလာခဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီနေရာကနေ စောင့်နေမယ်”

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်က ရှောင်ဟုန်ကို ပြောသည်။

ရှောင်ဟုန်လည်း ခေါင်းညိတ်ဖြည်းခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွား၏။

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်က ရှောင်ဟုန်ထွက်သွားသည့်ဘက်သို့
လှမ်းကြည့်နေသည်။

ကျန်းယွင်တီ ရှိနေသည့် လှေဘက်သို့မူ နောက်ကျောပေး
ထားသည်။

ရှောင်ဟုန် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသောအခါတွင်မူ ဝတ်စုံ
ဖြူဝတ် လူငယ်က လှေရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝတ်စုံဖြူဝတ်လူငယ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

လှေငယ်မှာ ရေစုန်အတိုင်း မျောသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သောကြောင့်ပင်။

ရေစီးက ကြမ်းသည်မို့ လှေငယ်သည် လျင်မြန်စွာပင် ရွေ့ လျားသွားကာ အဝေးသို့ ရောက်သွားသည်။

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်မှာ ဒေါသလည်းဖြစ်၊ စိတ်လည်းရှုပ်နှင့် မြစ်ကမ်းပါးဝယ် အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်ကာ ကျန်နေခဲ့သည်။

မကြာမီမှာပင် ရှောင်ဟုန် အထုပ်အပိုးများ ဆွဲပြီး ရောက်လာ သည်။

“ကျန်းယွင်တီကော ...”

ရှောင်ဟုန်က ဝတ်စုံဖြူဝတ်လူငယ်ကို မေးသည်။

“လှေနဲ့ စုန်ဆင်းသွားပြီ”

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်ကပြန်ဖြေသည်။

“ဟင် ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စုန်ဆင်းသွားနိုင်တာလဲ”

“အဲဒါကိုတော့ ဘယ်သိမှာလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောနေတုန်း လှေကို ကျောပေးထားမိတယ်၊ ခင်ဗျားထွက်သွားပြီးမှ နောက်လှည့် ကြည့်လိုက်တော့ လှေက ရေစီးအားနဲ့ စုန်ဆင်းသွားတာ အတော်

ပေးပေးကိုတောင် ရောက်နေပြီ၊ ခင်ဗျားကလည်းမရှိတော့ သူ့နောက် လိုက်ရမှာ ခက်နေတယ်၊ ကဲ ... လာ တခြားလှေတစ်စီး အမြန် သွားငှားပြီး သူ့နောက် လိုက်ကြရအောင်”

“ဒီရေစီးအားနဲ့ စုန်ဆင်းသွားတာ အခုလောက်ဆို ခရီးအတော် ပေါက်ရောပေါ့၊ ပြီးတော့ သူက လမ်းမှာ ကမ်းကပ်ပြီး ကုန်းပေါ် တက်သွားရင်လည်း သွားနိုင်တယ်၊ လိုက်လို့မိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီလူ့ကို မကျောဘူး၊ တွေ့အောင် လိုက်ရှာချင်တယ်”

“ဒီလူ့နာမည်က ကျန်းယွင်တီဆိုတော့ ကျင်းစိုးမြို့က ကျန်း ယွင်လဲနဲ့ အမျိုးတော်လိမ့်မယ်၊ ညီအစ်ကိုတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင် တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကဲ ... ပြောနေကြာ တယ်၊ အိမ်ပြန်ပြီး ဗေဗေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရအောင်ပြီးမှ ကျင်းစိုးမြို့က ကျန်းယွင်လဲဆိုကို ဆက်သွားပြီး စုံစမ်းကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ် ... ဆရာကြီး လင်ပိုင်းကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရင် ဆရာကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ လမ်းညွှန် နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဝတ်စုံဖြူဝတ်လှပလေးနှင့် ရှောင်ဟုန်တို့သည် ကျန်းကျိုး မြို့မှနေ၍ တိမ်ဖြူတောင်ရှိရာသို့ အမြန်ဆုံး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်း၏ စခန်း။

တိမ်ဖြူတောင်ခြေတစ်နေရာတွင် ရှိသည်။

ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်း၏ စခန်းတွင် အိမ်ခြေ ၅၀၀ ခန့်ရှိသည်။

စခန်း၏ပတ်လည်ကို မြို့ရိုးသဖွယ် အုတ်တံတိုင်း ကာရံထားသည်။ မြို့တံခါးများ အသွင်ဖြစ်သော ခိုင်ခံ့သည့် တံခါးများလည်း ရှိသည်။

အကြောင်းမသိလျှင် ဤနေရာသည် သိုင်းဂိုဏ်းတစ်ခု၏စခန်း ဖြစ်သည်ဟု မည်သူမျှ ထင်မည်မဟုတ်။ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ဟုသာ ထင်မိကြပေမည်။

ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်မှာ ချူကုံးလျှံ ဖြစ်သည်။

လင်ပိုင်းက ဒုဂိုဏ်းချုပ်။

လင်ပိုင်းတွင် လင်စွမ်ရင်အမည်ရှိသော တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ရှိသည်။

လင်စွမ်ရင်မှာ အသက် (၁၇)နှစ်ပြည့်ပြီး ချောမောလှပသော မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမို့ လင်ပိုင်းက အလွန် အလို လိုက်သည်။

လင်ပိုင်းမှာ အသက် (၅၀)ခန့်ရှိသည်။

အရပ်က မြင့်လွန်းသည်လည်း မဟုတ်။ နိမ့်လွန်းသည်လည်း မဆိုသာ။ အနေတော်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာထားချိုသည်။ သိုင်းပညာ ကိုသာမက သစ်ပင် ပန်းပင် စိုက်ပျိုးမှုလည်း ဝါသနာပါသည်။

ယနေ့ လင်ပိုင်းအိမ်ရှေ့ရှိ ပန်းဥယျာဉ်ထဲဝယ် ပန်းပင်များကို ပြုပြင်နေခိုက် သမီးဖြစ်သူ လင်စွမ်ရင် လျှောက်လှမ်းလာနေသည် ကို တွေ့ရသည့်အတွက် လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ခေတ္တရပ်ကာ သမီးကို လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟော... သမီး ပြန်လာပြီကိုး၊ ကျန်းကျိုးမြို့ဘက် သွားလည် ရတာ ပျော်ရဲ့လား။”

“ဟင့်အင်း... မပျော်ဘူး။”

လင်စွမ်ရင်က မျက်နှာမကြည်မသာနှင့် ပြန်အဖြေပေးသည်။

“ဟော... ဘယ်လိုများ ဖြစ်လာခဲ့လို့လဲ၊ ဗေဗေကို ပြောစမ်း။”

“ကျန်းကျိုးမြို့မှာ ကျန်းယွင်တီဆိုတဲ့ လုံတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရတယ်။ သူက သမီးတို့ ဂဠုန်ပျံရိုက်ကို အထင်သေးတဲ့ စကားတွေ ပြောတယ်”

“ကျန်းယွင်တီ ... ဟုတ်လား၊ ဒီနာမည်မျိုး ဖေဖေ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါလား”

“ဒီလူက နောက်ပေါက်လူငယ်သိုင်းသမားလေးပဲ။ သူ့နာမည်ကို ဖေဖေ ဘယ်ကြားဖူးမှာလဲ”

“အဲဒီ ကျန်းယွင်တီဆိုတာနဲ့ သမီး သိုင်းပညာ ယှဉ်ခဲ့သေးလား”

“ယှဉ်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက အတော်အဆင့်မြင့်တယ်”

“သူက ဘယ်လိုသိုင်းကွက်မျိုး သုံးသလဲ”

“အဏ္ဏဝါသိုင်းပါ ဖေဖေ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ အဏ္ဏဝါသိုင်း ဟုတ်လား၊ သမီးများ မျက်စိအကြည် မှားတာလား”

“မမှားပါဘူး၊ အဏ္ဏဝါသိုင်းဟာ အဘအင်ဘန်လိန်ရဲ့ မူပိုင်သိုင်းဟပဲ။ သမီး ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ အဲဒီ ကျန်းယွင်တီဆိုတဲ့

လူက အဘအင်ဘန်လိန်ကို လိုက်ရှာနေတာ။ သူနဲ့ အဘအင်ဘန်လိန်တို့ အကြားမှာ အဆက်အစပ် ရှိနိုင်တယ်”

“ဒီကိစ္စဟာ ပေါ့သေးသေးမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ ကျန်းယွင်တီ ဘယ်မှာလဲ”

“သူ့ကို သမီးက ဒီနေရာ ခေါ်လာမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက လေကိုလှော်ခတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်”

“ဒီကိစ္စဟာ အတော်ဆန်းတယ်။ ဖေဖေ သိရသလောက် အစ်ကိုကြီး အင်ဘန်လိန်ဟာ တပည့်လက်ခံလေ့ မရှိဘူး။ သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ အမွေမပေးဘူး။ ကျန်းယွင်တီက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဏ္ဏဝါသိုင်းကို တတ်နေတာလဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် သမီးတို့ ကျန်းယွင်တီကို တွေ့အောင်ရှာရမှာ ပေါ့နော် ဖေဖေ”

“အင်း ... ပြောတော့လွယ်တယ်။ ကျန်းယွင်တီကို ဘယ်နေရာမှာ သွားရှာမလဲ”

“ကျန်းစိုးမြို့မှာ သူ့အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတာ သမီး သိထားပါတယ်”

“ဘယ်သူများလဲ”

“ကျန်းယွင်လံပါ၊ သူ့ကိုသွားမေးရင် ကျန်းယွင်တိ ဘယ်မှာ ရှိမယ်ဆိုတာ သိနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျင်းစိုးမြို့ကို တစ်ယောက်ယောက်လွတ်ပြီး စုံစမ်းကြည့်တာပေါ့”

“သမီးကိုယ်တိုင် စုံစမ်းကြည့်ချင်တယ် ဖေဖေ”

“သမီးသဘောပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် သတိတော့ထားနော်၊ ကိစ္စက မသေးဘူး”

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ”

အခန်း(၅)

ကျန်းယွင်တိအတွက် ကံကြမ္မာက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖန်တီးပေးလိုက်သည်ဟု ဆိုရမည်။

လှေပေါ်သို့ ကျန်းယွင်တိ ရောက်ရှိပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် ပြင်းထန်သော ရေစီးအားကြောင့် လှေကိုချည်ထားသော ကြိုးမှာ ပြတ်သွားပြီး လှေမှာ ရေစီးအတိုင်း စုန်ဆင်းမျောပါသွားခဲ့သည်။

ကျန်းယွင်တိမှာ ရေကြောင်းကျွမ်းကျင်သူ မဟုတ်။ လှေလည်း ကောင်းစွာမလှော်တတ်။ ရေလည်း မကူးတတ်။

ဒီကြားထဲတွင် ကြယ်စုသွေးကြောကွက်တွင် တစ်ဆိုနေ၍ အားအင်စိုက်ထုတ်ခြင်းလည်း မပြုနိုင်။

ရေစီးတွင် မျောပါလာသော လှေငယ်တစ်ခုပေါ်ဝယ် ဒုက္ခတွေ့ရတော့မည့် အခြေမျိုး ဆိုက်လာသည်။

သို့သော် ...

ဆက်မရောက် အသက်မပျောက်ဆိုသလိုပင် ရေစီးဖြင့် လျှင် မြန်စွာ မျောပါလာသော လှေငယ်သည် မြစ်ကွေ့တစ်ခုသို့ ရောက် သောအခါ ကမ်းပေါ်သို့ တင်သွားသည်။

ကျန်းယွင်တီသည် အားခဲကာ ကမ်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ အချိန်မှာ ညဗိုးချုပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ လကလည်း မသာ၊ ကြယ်ကလည်း မလင်း။

ကောင်းကင်ကွင် ဘိမ်တိုက်များ ဖုံးအုပ်ကာ မှောင်မိုက်နေ သည်။

ကျန်းယွင်တီ ရောက်ရှိနေသော အရာမှာ ပြောင်းဖူးခင်းကြီး တစ်ခု၏ အစပ်ဖြစ်သည်။

ဤနေရာသည် မည်သည့်နေရာဖြစ်မှန်း ကျန်းယွင်တီ မသိ၊ ကျန်းကျိုးမြို့နှင့် မည်မျှကွာဝေးနေကြောင်းကိုလည်း မခန့်မှန်းတတ်။

ကျန်းယွင်တီသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆွေဆွေချာချာ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ရာ ခပ်ဝေးဝေးဆီဝယ် မီးရောင်လင်းလက်နေသည်ကို

တွေ့ရသည်။ မီးရောင်လက်နေသော နေရာမှာ ပြောင်းဖူးခင်းကြီး၏ အလွန်တွင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာသို့ရောက်အောင် ပြောင်းဖူးခင်းကြီးကို ဖြတ်သွားရ မည်။

မိမိ လက်ရှိအခြေအနေဖြင့် ဤပြောင်းဖူးခင်းကြီးကို ဖြတ်သွား နိုင်ပါမည်လားဟု ကျန်းယွင်တီ၏စိတ်ထဲဝယ် စိုးရိမ်မိသည်။

သို့သော် ဒီအတိုင်းမြစ်ကမ်းစပ်ဝယ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ၍လည်း မဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ကြီးစားလုပ်ဆောင်ကြည့်ရန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်သည်။

ကျန်းယွင်တီသည် အားခဲကာ လျှောက်လှမ်းပြီး ပြောင်းဖူး ခင်းကြီးကို ဖြတ်လာခဲ့သည်။

ပြောင်းဖူးပင်များကို အတန်းလိုက် စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထား သည်မို့ အပင်များကြားဝယ် လူတစ်ယောက် တိုးသွားနိုင်သောနေရာ ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ထင်သလောက် အခက်အခဲမရှိဘဲ လျှောက်လာနိုင် ခဲ့သည်။

ကိုက် ၁၀၀ ခန့် လျှောက်လှမ်းမိပြီးသော အခါတွင်ကား ကျန်းယွင်တီမှာ ရေအိုင်တစ်ခုထဲသို့ ခြေချော်၍ကျသွားသည်။

လကလည်း မသာ၊ ကြယ်ကလည်း မလင်း၊ ပြောင်းဖူးပင် များကလည်း ဖုံးအုပ်ကာနေသောကြောင့် ကျန်းယွင်တီမှာ ရေအိုင်ကို မမြင်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ရေမကူးတတ်သော ကျန်းယွင်တီမှာ ရေအိုင်ထဲသို့ ကျသွား သည့်အတွက် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရသည်။

သို့သော် ရေအိုင်မှာ ရင်စို့သာသာလောက်သာ နက်သော ကြောင့် တော်ပေးသေးသည်။ ရေကမနက်သော်လည်း ရွံ့နွံများ ရှိနေ သောကြောင့် ကျန်းယွင်တီ အတော်ပင် ဒုက္ခတွေ့နေသည်။

ရေအိုင်ထဲမှထွက်နိုင်ရန် မနည်းပင် ကြိုးစားရသည်။

ရုန်းကန်ရသည်။

အားထုတ်ရသည်။

မောလိုက်သည်မှာလည်း မပြောပါနှင့်တော့။

နောက်ဆုံးတွင်မူ ရေအိုင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်နှင့် ကျန်း ယွင်တီသည် တင်းထားသော စိတ်ကို လျှော့လိုက်သည်။ မောဟိုက်

ပင်ပန်းလွန်းလှသောကြောင့် ကျန်းယွင်တီမှာ အခြေမဟန်နိုင်တော့ဘဲ ရေအိုင်ဘေးတွင် ခွေလဲကာ သတိလစ်သွားခဲ့ရလေတော့သည်။

ကျန်းယွင်တီ သတိပြန်ရလာသည်။

အားအင်ချိနဲ့နေဆဲပင် ဖြစ်သော်လည်း သတိပြန်ရလာပြီမို့ မိမိမှာ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက် ရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ခုတင်ဘေးနားဝယ် ပြတင်းပေါက်တစ်ခု ရှိသည်။ ပြတင်း ပေါက်အောက်ဘက်ဝယ် ဓားပွဲတစ်လုံးရှိသည်။ ဓားပွဲပေါ်ဝယ် ဖယောင်းတိုင်ကြီးတစ်တိုင် ထွန်းညှိထားသည်။

လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဖယောင်းတိုင်မီးမှာ ယိမ်းနွံ့ကစား နေသည်။

သူ့ရောက်နေသော အခန်းမှာ ခမ်းခမ်းနားနား မဟုတ်သော် လည်း အတော်ပင် သေသပ်ကာ သန့်ရှင်းသည်။

ဤအိမ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က မိမိကို ကယ်တင်လာခဲ့မှန်း ကျန်းယွင်တီ နားလည်လိုက်သည်။ ထိုသူကသာ မကယ်တင်ခဲ့လျှင် ကျန်းယွင်တီမှာ ပြောင်းဖူးခင်းထဲဝယ် အသက်ပျောက်နေလောက်ပေ ပြီ။

ယခု အချိန် မည်မျှရှိနေမှန်းမသိ။

မှောင်နေပြီး ဖယောင်းတိုင် ထွန်းထားကာ ဘာသံမျှမကြား ရဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသောကြောင့် မိုးမလင်းသေးမှန်းတော့ သိသည်။

ကျန်းယွင်တီသည် မိမိကိုယ်မှ အဝတ်အစားများကို စစ်ဆေး ကြည့်လိုက်သည်။

မူလက ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများ မဟုတ်တော့။

အဝတ်အစားသစ်များ ဖြစ်နေသည်။

သူ့ကို ကယ်တင်လာခဲ့သူက လှလှယ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပေ မည်။

ကျန်းယွင်တီ ထဲဝယ် ငွေအသပြာ ၁၀၀ နှင့် နတ်ဝတ်ရုံ အင်္ကျီလက်နက် ပါရှိလာသည်။

ငွေအသပြာ ၁၀၀ကို ကျန်းယွင်တီ အလေးမထားသော်လည်း နတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီလက်နက်ကိုမူ နှမြောမိသည်။

ဤလို ထူးဆန်းသော လက်နက်အင်္ကျီမျိုးသည် နှစ်ထည်မရှိ ဘဲ တစ်ထည်သာ ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ပြင် အင်ဘန်လိန်၏ အမှတ်တရလို ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျန်းယွင်တီ နှမြောမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကယ်တင်ရှင်နှင့် တွေ့ရသောအခါမှ နတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီလက် နက်အကြောင်း မေးမြန်းတောင်းဆိုကြည့်ရန် ကျန်းယွင်တီ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

သတိပြန်ရလားပြီဖြစ်သော်လည်း နေရထိုင်ရသည်က သိပ် မကောင်း။

အလိုလိုနေရင်း မောသလိုလို၊ အသက်ရှူရတာ မဝသလိုလို ခံစားနေရသည်။

သူ၏ကြယ်စုသွေးကြောကွက် နေရာဝယ် တစ်ဆိုနေပြီး သွေး လှည်ပတ်မှု ပုံမှန်မဟုတ်သေးသောကြောင့် ယခုလို ဖြစ်နေရခြင်း ပင်။

အချိန်တရွေ့ရွေ့ ကုန်သွားသည်။

အလင်းရောင်များ တစ်စ တစ်စ ပေါ်လာသည်။

မိုးလင်းစပြုပြီဖြစ်ကြောင်း ကျန်းယွင်တီ သိလိုက်သည်။

“ဖျတ် ဖျတ် ... ဖျတ် ဖျတ်”

သူရှိနေသော အခန်းဘက်သို့ လျှောက်လှမ်းလာသော ခြေသံကို ကျန်းယွင်တီ ကြားရသည်။

ခြေသံသည် အခန်းတံခါးဝနားဝယ် ရပ်သွားသည်။

တို့နောက်...

“လျှီ ...”

အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

အသက် (၁၆)နှစ်ခန့်ရှိ လူငယ်လေးတစ်ယောက်။

ချည်ကြမ်းဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အိမ်ကြီး၏ အမှုထမ်းလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ဟော ... အစ်ကို နိုးနေပြီကိုး၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုအတွက် မျက်နှာသစ်ရေ ယူလာခဲ့တယ်”

လူငယ်လေးက ဤသို့ပြောပြီး လက်တွင်ကိုင်လာသော ရေခဲလုံးကို ခုတင်ဘေးနားရှိ စားပွဲပေါ်ဝယ် တင်လိုက်သည်။

မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုလည်း ဧလုံနားဝယ် အသာချထားလိုက်သည်။

“အေးအေး ... ကျေးဇူးပါပဲ၊ အစ်ကိုကို ကယ်တင်လာခဲ့တာက ဘယ်သူလဲဟင်”

ကျန်းယွင်တီက မေးသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ယာခင်းပိုင်ရှင်ကြီးက ကိုကြိုမြို့က ပြန်အလာမှာ အစ်ကို သတိလစ်နေတာတွေ့ရလို့ ကယ်တင်ခဲ့တာပါ”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး၊ ဒါနဲ့ မင်းကိုရဲ့ ယာခင်းပိုင်ရှင်ကြီး နာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ ဒီနေရာကကော ဘယ်လိုနေရာလဲ”

“အခု အစ်ကိုရောက်နေတဲ့ အိမ်ကြီးက စွန်ရဲဂေဟာပါ၊ ယာခင်းပိုင်ရှင်ကြီး နေတဲ့အိမ်ဆိုပါတော့၊ ယာခင်းပိုင်ရှင်ကြီးနဲ့ နာမည်ကတော့ ကုဟွလို့ ခေါ်ပါတယ်”

စွန်ရဲဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ကုဟွ၏အမည်မှာ သိုင်းလောကတွင် အတော်ပင် ထင်ရှားကျော်ကြားသည်။

သို့သော် ကျန်းယွင်တီမှာ သိုင်းလောကနှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ နည်းသေးသောကြောင့် စွန်ရဲဂိုဏ်းအကြောင်းလည်း မသိ။

ကုဟွ၏အမည်ကိုလည်း မကြားဖူးသေး။

“ယာခင်းပိုင်ရှင်ကြီးနဲ့ တွေ့နိုင်မလား”

ကျန်းယွင်တီက မေးသည်။

“တွေ့လို့ရပါတယ်၊ အစ်ကို မျက်နှာအလျင်သစ်လိုက်ပါဦး။

မျက်နှာသစ်ပြီးရင် အစ်ကိုကို ယာခင်းပိုင်ရှင်ကြီးဆီ ခေါ်သွားပါမယ်၊
ယာခင်းပိုင်ရှင်ကြီးက အခု စားသောက်ခန်းထဲမှာ ရှိနေပါတယ်”

ကျန်းယွင်တီလည်း အိပ်ရာမှထကာ မျက်နှာကို ခပ်မြန်မြန်
ပင် သစ်သည်။

ထို့နောက် လူငယ်လေးနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့သည်။

စွန်ရဲဂေဟာ၏ စားသောက်ခန်းထဲသို့ ကျန်းယွင်တီ ရောက်ရှိ
လာခဲ့သည်။

စားသောက်ခန်း၏ စားပွဲဝိုင်းကြီးတစ်ခုပေါ်ဝယ် နံနက်စာများ
အသင့်ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်ထားသည်။

စားပွဲဝိုင်းကြီးတွင် ထိုင်ခုံ ကိုးခုရှိသည်။

ထိုင်ခုံ ရှစ်ခုတွင် အမျိုးသားခြောက်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီး

နှစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။

ထိုင်ခုံတစ်ခုမှ လွတ်၍နေသည်။

“ကျုပ် စွန်ရဲဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကုဟွပါ၊ မောင်ရင်လေးရဲ့
နာမည်ကကော ဘယ်သူလဲ”

စားပွဲဝိုင်း၏ ထိပ်ဆုံးထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသော အသက်၅၀
ခန့်ရှိ ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်း လူကြီးက ဆီး၍ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ကျန်းယွင်တီပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ကူညီကယ်တင်
ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျန်းယွင်တီက ဦးညွတ် အရိုအသေပေးပြီး ပြန်ပြောသည်။

ကုဟွက ဆက်လက်၍ ကျန်စွန်ရဲဂိုဏ်းဝင်များနှင့်မိတ်ဆက်
ပေးသည်။

စွန်ရဲဂိုဏ်းတွင် ဂိုဏ်းဝင်အင်အား သိပ်မများပါ။ အားလုံး
ရှစ်ဦးသာရှိသည်။

စွန်ရဲ (၂)၊ ယူစန်းပြန်။

အသက် (၄၀) ကျော်၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ၀၀ပိုင်ပိုင်၊
စွန်ရဲ(၃)၊ တာလင်။

အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသက် (၄၀)
ဝန်းကျင်။

စွန်ရဲ (၄)၊ ကျောင်းတု။
အရပ်ပုပု၊ အသက် (၃၅)နှစ်ခန့်။

စွန်ရဲ (၅)၊ ကိုရိုလိန်။
အသက် (၃၀) ခန့်ရှိပြီး ခန့်ချော ချောသည်။

စွန်ရဲ (၆)၊ မော်ဖန်း။
အသက် (၃၀)ခန့်ရှိသော အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။

ရုပ်ရည် အသင့်အတင့်ရှိသည်။
စွန်ရဲ (၆)၊ ချီစီစိုး။

အသက် (၂၅)နှစ်ခန့်။ စာပေသမား တစ်ယောက်၏ အသွင်
မျိုး ရှိသည်။

စွန်ရဲ (၈)၊ ပိုင်ကြင်ယုန်။
အသက် (၂၀)ခန့် ရှိသော အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တင်း အချိုးကျသည်။

ရုပ်ရည်လည်း ချောမောသည်။

သို့သော် မျက်နှာထားတည်လွန်းသောကြောင့် ချောမောလှပ
မှုမှာ မပေါ်လွင်သလို ဖြစ်နေသည်။

ကုဟွက ကျန်းယွင်တီကို စွန်ရဲ ခုနစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
ချင်းစီ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ကျန်းယွင်တီကလည်း ဘစ်ယောက်ချင်းစီကို အရိုအသေ ပေး
သည်။

မိတ်ဆက်ပေးပြီးသောအခါတွင် ကုဟွက ကျန်းယွင်တီကို
ထိုင်ခုံလွတ်တွင် နေရာပေးသည်။

ထို့နောက် အားလုံးဝိုင်းဖွဲ့ကာ နံနက်စာ စားသောက်ကြသည်။

စားသောက်နေကြဆဲဝယ် စကား သိပ်မပြော။ နှုတ်ဆိတ်ကာ
ငြိမ်သက်စွာ စားကြသည်။

မကြာမီမှာပင် နံနက်စာ စားသောက်၍ ပြီးသွားသည်။

စားသောက်ပြီးသွားသောအခါ အိမ်အမှုထမ်း မိန်းကလေးများ
က ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို သိမ်းသွားကြသည်။

ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ သိမ်းဆည်းပြီးသွားသည့်အခါတွင်မူ ကုဟွက ကျန်းယွင်တီကို စကားဆိုသည်။

“မင်းရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က နတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီလက်နက်ကို တွေ့ရလို့ ကျုပ်သိမ်းထားတယ်။ ဒီနတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီလက်နက်ဟာ သိုင်းလောကမှာ ရှာမှရှားပြီး တစ်ထည်တည်းရှိတဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းပဲ။ နာမည်ကျော် သိုင်းသမားကြီး အင်ဘန်လိန်ရဲ့ လက်နက်လည်း ဖြစ်တယ်။ မင်းဆီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီအကြောင်းကို ပြောပြရရင်တော့ ဇာတ်လမ်းရှည်ပါတယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ ...”

ကျန်းယွင်တီက ဤသို့ အစချီပြီး အင်ဘန်လိန်နှင့် တွေ့ရှိကာ သိုင်းပညာများ သင်ယူခဲ့ရုံမှ အစချီကာ မိလင်နှင့် တွေ့ခဲ့ရုံ၊ ကျန်းကျိုးမြို့တွင် ဝတ်စုံဖြူလှငယ်လေးနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရုံ၊ ပြောင်းဖူးခင်းထဲသို့ မိမိရောက်ရှိလာပြီး သတိလစ်သွားခဲ့ပုံအထိ ပြောပြလိုက်သည်။

“ဘာအင်ဘန်လိန်ကို ဘာချွဲကျုံးလျှံတို့က ဖမ်းထားတယ်လို့ ရှင်က စွပ်စွဲချင်သလား၊ ဘာချွဲကျုံးလျှံက ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်မှာမဟုတ်ဘူးရှင်”

ကျန်းယွင်တီ ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြောပြပြီးသောအခါ ပိုင်ကြင်ယုန်က မေးသည်။

လေသံက ခပ်မာမာ။

မျက်နှာထားက ခပ်တင်းတင်း။

ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းက အင်ဘန်လိန်ကို ဖမ်းဆီးထားသည်ဟု ပြောသည်ကို ပိုင်ကြင်ယုန်က မကျေမနပ်ဖြစ်နေဟန် တူသည်။

“ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ချွဲကျုံးလျှံက ကျွန်တော်တို့ဆ ရာနဲ့ သွေးသောက် အစ်ကိုပါ။ ပြီးတော့ အင်ဘန်လိန် ချွဲကျုံးလျှံရဲ့ မိတ်ဆွေရင်း တစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒီတော့ ချွဲကျုံးလျှံတို့ ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းက အင်ဘန်လိန်ကို ဖမ်းဆီးထားတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ညီမောင် သတင်းရတာ မှားနေပါလိမ့်မယ်”

ချိုစီစိုးက ဝင်ပြောသည်။

ဤအခါမှပင် ပိုင်ကြင်ယုန် မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည့်အကြောင်း ရင်းကို ကျန်းယွင်တီ နားလည်ရတော့သည်။

“ကျွန်တော် ကြားရတဲ့ သတင်း မှားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ပိုင်ကြင်ယုန် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကျန်းယွင်တိက ပိုင်ကြင်ယုန်ကို တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ရှင်ကိုကြည့်ရတာ သိပ်အားရှိပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ပိုင်ကြင်ယုန်က ပြန်ပြောသည်။

မျက်နှာထားကတော့၊ မပြောင်း။

ခပ်ထန်ထန် ခပ်မာမာပင်။

“ဟို ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးက ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြယ်စု သွေးကြောကွက်ကို ဆိုပိတ်အောင် လုပ်သွားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အားစိုက်ထုတ်လို့ မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်”

ကျန်းယွင်တိက ဤသို့ ပြန်အဖြေပေးလိုက်သည်တွင် စွန်ရဲ ရှစ်ယောက်တို့၏ မျက်နှာများတွင် ထူးခြားသော အမူအရာများ ပေါ်လာသည်။

“ရှင်က အတွင်းအားလည်ပတ်မှုနဲ့ တစ်ဆိုနေတဲ့၊ သွေးကြော ပွင့်သွားအောင် မလုပ်ဘူးလား”

ပိုင်ကြင်ယုန်က မေးသည်။

“ဟင့်အင်း... မလုပ်ဘူး”

“ဘာကြောင့် မလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်မှ မလုပ်တတ်ဘဲ”

ဤတွင် ပိုင်ကြင်ယုန်က သဘောကျရာ တခစ်ခစ်ရယ်မော လိုက်သည်။

ရယ်မောလိုက်သည့်အခါတွင် ပိုင်ကြင်ယုန်၏အလှမှာ သိသာစွာ ပေါ်လွင်လာသည်။

တကယ်တော့ ပိုင်ကြင်ယုန်သည် မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

မျက်နှာထား တည်လွန်းမှုကြောင့် အလှအပမှာ မထင်ပေါ်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ယခုလို မျက်နှာထား ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည့် အခါတွင်မူ ပိုင်ကြင်ယုန်၏ အလှအပများ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လာသည်။

ကျန်းယွင်တိမှာ ပိုင်ကြင်ယုန်ကို ဝေးမောကြည့်မိသည်။

“အင်ဘန်လိန်က မင်းကို အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရပ်တွေ

သင်ကြားပေးခဲ့တယ်ဆို ဘာကြောင့် ဒီလောက်ရိုးစင်းတဲ့ အကြောပိတ် အကြောဖွင့် သိုင်းပညာကို မတတ်ရတာလဲ”

ကုဟွက မေးသည်။

ကျန်းယွင်တီမှာ ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဟုတ်သည်။

အင်ဘန်လိန်က သူ့ကို အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာများ သင်ပေးခဲ့သော်လည်း အကြောပိတ်၊ အကြောဖွင့် သိုင်းကိုမူ သင်မပေးခဲ့ပေ။

“ဘာ အင်ဘန်လိန်က သူနဲ့ တစ်ပွဲတိုး ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရအောင်လို့ ကျန်းယွင်တီကို သိုင်းပညာသင်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သင်ရတဲ့အချိန်ကလည်း နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ဆိုတော့ တိုတောင်းတယ်၊ ရသမျှ အချိန်အတွင်းမှာ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာတွေကို ဖိသင်ပေးရတဲ့အတွက် ရိုးရိုးအကြောပိတ်၊ အကြောဖွင့် သိုင်းပညာကို သင်မပေးခဲ့မိဘဲ ကျန်သွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ယူစန်းပြန်က ဝင်ရောက်၍ ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“အင်း ... စွန်ရဲနှစ် ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကဲ ... ကျန်းယွင်တီ မင်းကို ကျုပ်မေးမယ်၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေပါ”

ကုဟွက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ”

“မင်းအနေနဲ့ ကိုယ်တတ်မြောက်ထားတဲ့ သိုင်းပညာတွေကို အမှန်တရားဘက်က ရုပ်တည်ပြီး အများအကျိုး၊ တိုင်းပြည်အကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်တဲ့ နေရာမှာ အသုံးချချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိသလား”

“ဟာ ... ရှိပါတယ်၊ ဒီရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်ပဲ သိုင်းပညာကို သင်ခဲ့တာပါ”

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်တို့ စွန်ရဲဂိုဏ်းဟာ မတရားတာကို မလုပ်ဘူး၊ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်ပြီး မကောင်းမှုဒုစရိုက် လုပ်ငန်းတွေကို ဆန့်ကျင်တိုက်ဖျက်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းမှာ တော်ရုံလူကို ဂိုဏ်းဝင်အဖြစ် လက်မခံပါဘူး၊

ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ အရည်အချင်းကိုတော့ ကျုပ်တို့ အတော် သဘောကျတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းက စိတ်ပါဝင်စားမယ်ဆိုရင် မင်းကို ကျုပ်တို့ရဲ့ စွန်ရဲဂိုဏ်းမှာ ဂိုဏ်းဝင်အဖြစ် လက်ခံမယ်၊ ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ကျန်းယွင်တီက စဉ်းစားကြည့်သည်။

တစ်ဦးတည်း ဆောင်ရွက်ရသည်ထက် အများစုပေါင်း ဆောင်ရွက်သည်က ပိုအကျိုးရှိသည်။

သိုင်းလောကတွင် တစ်ကိုယ်တော် သွားလာလှုပ်ရှားနေခြင်းထက် ကောင်းမွန်မှန်ကန်သည့် ဂိုဏ်းတစ်ခုခုတွင် ဝင်ရောက်ကာ တခြားသိုင်းသမားကောင်းများနှင့် ပူးပေါင်းလှုပ်ဆောင်လျှင် ပိုကောင်းမည်ဟု ကျန်းယွင်တီ စဉ်းစားမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျန်တော်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံပါတယ်”

ကျန်းယွင်တီက ပြန်အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဂိုဏ်းဝင်အဖြစ် လက်ခံတဲ့ အခမ်းအနားကို အခုပဲ စလို့ကြစို့။”

ကူဟွက ဤသို့ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ကျန်လူများလည်း ထိုင်ရာမှ ပြိုင်တူထရပ်လိုက်ကြသည်။

ကျန်းယွင်တီကို စွန်ရဲဂိုဏ်းတွင် ဂိုဏ်းဝင်အဖြစ် လက်ခံသည့် အခမ်းအနားကို အကျဉ်းချုံးကာ ကျင်းပပြုလုပ်သည်။

ဂိုဏ်းဝင် မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ကျန်းယွင်တီ၏အမည်ကို ပိုင်ကြင်ယုန်၏ အနည်းငယ်ဘေးတွင် စွန်ရဲအမှတ်(၉) အဖြစ် ရေးသွင်းမှတ်တမ်းတင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

ကျန်းယွင်တီကို အကြောပိတ်၊ အကြောဖွင့် သိုင်းပညာ သင်ပေးရန် ကူဟွက ပိုင်ကြင်ယုန်ကို တာဝန်ပေးသည်။

ပိုင်ကြင်ယုန်က ကျန်းယွင်တီ၏ တစ်ဆိုနေသော ကြယ်စုသွေးကြောကွက်နေရာကို အလျင်ဦးစွာ ဖြေဖွင့်ပေးသည်။

ထို့နောက် ...

ပန်းပွင့်လွှာ အကြောပိတ်၊ အကြောဖွင့် သိုင်းပညာကိုသင်ကြားပေးသည်။

မိမိနှင့် ကျန်းကျိုးမြို့တွင် ဆွေ့ခဲ့သည့် ဝတ်စုံဖြူဝတ်လူငယ်မှာ ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်း၏ ဒုဂိုဏ်းချုပ် လင်ပိုင်း၏ သမီး လင်စွမ်ရင်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပိုင်ကြင်ယုန် ပြောပြ၍ ကျန်းယွင်တီ သိခဲ့ရသည်။

ငါးရက်အကြာ ကျန်းယွင်တီမှာ ပန်းပွင့်လွှာ အကြောပိတ်၊ အကြောဖွင့် သိုင်းပညာရပ်ကို နားလည်တတ်ကျွမ်းသွားသည်။

ကျန်းယွင်တီ စွန်ရဲဇာတာသို့ ရောက်ရှိပြီး ငါးရက်ပြည့်မြောက်

ချိန်ဝယ် စွန်ရဲဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ကူဟွက ကျန်းယွင်တီကို သူ၏ ဧည့်ခန်းဝယ် ခေါ်ယူတွေ့ဆုံသည်။

“မိလင်အကြောင်းကို ကျုပ်တို့ စုံစမ်းကြည့်ပြီးပြီ၊ တကယ်တော့ မိလင်ဟာ ထင်စန်းလို စားပွဲရုံက ပျော်တော်ဆက်မယ် တစ်ယောက်ပဲ၊ အပျိုစင်တစ်ယောက်လို အယောင်ဆောင်ပြီး မင်းကို လှည့်စားလိုက်တာ”

စာကြည့်ခန်းထဲရှိ ထိုင်ခုံများဝယ် နေရာယူထိုင်မိကြပြီးသော အခါ ကူဟွက ပြောသည်။

“ဟုတ်လား... ဒီလိုဆိုရင် ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းရဲ့ လက်ထဲမှာ အင်ဘန်လိန် ရှိနေတယ်လို့ မိလင်ရဲ့ အခြွေအရံ ရီအိက ပြောလိုက်တာလည်း လုပ်ကြံသတင်းကြီးပေါ့”

ကျန်းယွင်တီက ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်... မင်းနဲ့ ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်း အထင်အမြင်လွဲပြီး အသေအကြေ တိုက်ခိုက်ကြအောင် တမင် အကွက်ဆင်လိုက်တာပဲ”

“ကျွန်တော်က မိလင်ကို အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ သနားစရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ လက်စသတ်တော့ သူက မာယာ

ရှင် တစ်ယောက်ကိုး၊ ဒါနဲ့ သူက ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းနဲ့ ရန်တိုက်ပေးရတာလဲ”

“အခုတလော တိုင်းတစ်ပါးသား နယ်ချဲ့မန်ချူးတွေက ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကြီးကို ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြံစည်နေကြတယ်၊ တိုင်းပြည်ရဲ့ အင်အားကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဖြိုခွဲနေကြတယ်၊ ငွေကြေး ဓန စည်းစိမ်ကို ဗန်းပြုပြီး မျိုးဖျက်သစ္စာဖောက် သိုင်းသမားဆိုင်းတွေကို သူတို့ဘက်တော်သားအဖြစ် သိမ်းသွင်းထားတယ်။

တိုင်းပြည်အကျိုး ဆောင်ရွက်နေတဲ့ သိုင်းအဖွဲ့အစည်းတွေကို ဖြိုခွဲဖို့လည်းကြံနေကြတယ်၊ ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းဟာ တိုင်းပြည်အကျိုး ဆောင်ရွက်တဲ့ သိုင်းအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်လို့ ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းရဲ့ ဖျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းကို ကြတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် မိလင်ဟာလည်း မျိုးဖျက်သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာအင်ဘန်လိန်ကိုကော ဘယ်သူတွေက ဘာကြောင့် ဖမ်းသွားကြတယ်လို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ယူဆသလဲ”

“အင်ဘန်လိန်ဟာ တစ်ခါတလေ သူလုပ်ချင်ရာ ဇွတ်လုပ်

တတ်တဲ့ ဉာဏ်ရှိပေမယ့် အမှန်တရားဘက် ရပ်တည်ပြီး တိုင်းပြည် အကျိုးကို ဆောင်ရွက်တဲ့ သိုင်းသမားကောင်းကြီးတစ်ယောက်ဖြစ် တယ်။ သူ့ကိုလည်း တိုင်းတစ်ပါး သြဇာခံ မျိုးဖျက်သစ္စာဖောက် သိုင်းသမားဆိုးတွေက ဖမ်းဆီးသွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘာအင်ဘန်လိန် ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ကိစ္စမှာ မိလင်ရော ပတ် သက်နိုင်မလား”

“အဲဒါကိုတော့ အတိအကျ ခန့်မှန်းဖို့ခက်တယ်။ ပတ်သက် ချင်လည်း ပတ်သက်နိုင်တယ်”

“ဘာအင်ဘန်လိန် မြားဆိပ်သင့်ရတာကတော့ ကျားနက် ဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ လက်ချက်ပဲ။ ဒီတော့ သူ့ကို ဖမ်းသွားကာ ကျားနက် ဂိုဏ်းသားတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“မင်း တွေးတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျားနက်ဂိုဏ်းဟာ ဒုစရိုက် အဖွဲ့တစ်ခုပဲ။ ဒီလို ဒုစရိုက်အဖွဲ့အစည်းမျိုးက တိုင်းပြည်အပေါ် သစ္စာဖောက်ဖို့လည်း ဝန်လေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် မျိုးဖျက်သစ္စာဖောက် သိုင်းသမားဆိုးတွေ အတော် ခြေသွက်လက်သွက် ရှိနေကြပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီရန်စွယ် မသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့

အနေနဲ့က ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ဘက်ကနေပြီး ဒီမျိုးဖျက်ရန်စွယ်ကို ရိုက်ချိုးဖယ်ရှားပစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တိုင်းပြည်အတွက် လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ဖို့ အသင့် ပါပဲ”

“မင်းအနေနဲ့ ပထမဆုံး ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းကို သွားပြီး သူတို့အပေါ် အထင်လွဲခဲ့တဲ့ကိစ္စကို သေသေချာချာ ပြောဆိုရှင်းပြပါ။ မင်းနဲ့အတူ ပိုင်ကြင်ယုန်ကို ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ကျန်တဲ့ ကျုပ်တို့တစ်တွေက တော့ သိုင်းလောကထဲမှာ လူခွဲလှုပ်ရှားပြီး အင်ဘန်လိန်အကြောင်း ကို လိုက်စုံစမ်းမယ်။”

မျိုးဖျက်သိုင်းသမားဆိုးတွေကိုလည်း ရှာဖွေနှိမ်နင်းပစ်မယ်။ မင်းတို့လည်း ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းမှာ ဖြေရှင်းပြီးရင် မျိုးဖျက်ရန်စွယ်ကို ဆက်နှိမ်နင်းကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်နဲ့ ပိုင်ကြင်ယုန် ဘယ်နေ့လောက် ခရီးထွက်ရမှာလဲ”

“မနက်ဖြန် မနက်ပဲ သွားရမယ်”

အခန်း(၆)

တစ်ခုသော နံနက်ခင်းအချိန်။

တိမ်ဖြူတောင်အနီးရှိ ဂဠုန်ပျံ့ဝိုင်း၏ စခန်းသို့ ကျန်းယွင်တီ နှင့် ပိုင်ကြင်ယုန်တို့ နှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ကျန်းယွင်တီသည် ကျေးတောသားတစ်ယောက်အသွင် ရုပ် ဖျက်ထားသည်။

ပိုင်ကြင်ယုန်ကတော့ ရုပ်မဖျက်သေး။ မူလရုပ်သွင်အတိုင်း ရှိနေသည်။

“ဟော ... ပိုင်ကြင်ယုန်ပါလား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

စခန်း၏ အဝင်ဝရှိ အစောင့်အကြီးအကဲလုပ်သူက ပိုင်ကြင် ယုန်ကို မှတ်မိဟန်ဖြင့် နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။

“ဝိုင်းချုပ်ကြီး ချုပ်ကုံးလျှံနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ပိုင်ကြင်ယုန်က ပြန်ပြောသည်။

“ဝိုင်းချုပ်ကြီး မရှိပါဘူး၊ ခရီးထွက်သွားပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒုဂိုင်းချုပ် လင်ပိုင်းရော ရှိသလား”

“သူလည်းမရှိဘူး၊ ဝိုင်းချုပ်ကြီးနဲ့အတူ ပါသွားတယ်”

“ဘယ်သူရှိသလဲ”

ဆရာကြီး ဝမ်တန်ကွက်ပဲ ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ့ကိုပဲတွေ့ပါရစေ”

“ခဏစောင့်ပါ၊ ကျုပ် သွားပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ပါ မယ်”

အစောင့်ဖြစ်သူ စခန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားသည်။

ပိုင်ကြင်ယုန်နှင့် ကျန်းယွင်တီတို့လည်း တံခါးဝနားတွင် ရပ် စောင့်နေကြသည်။

မကြာမီမှာပင် စခန်းထဲမှ ဖြူဖြူဝဝ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ဝန်တိန်ကွက်ပင် ဖြစ်သည်။

“စောင့်ရတာ အတော်ကြာသွားပြီလား၊ စခန်းထဲကို ဝင်လာရင်လည်း ရသားနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာရပ်စောင့်နေရတာလဲ”

ဝမ်တိန်ကွက်က ပြုံးရယ်ကာ ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့ သွားစရာလေးတွေ ရှိနေသေးလို့ မဝင်တော့ပါဘူး၊ ဦးရီးတော်ကို မေးခွန်းတစ်ခု နှစ်ခုလောက်သာ မေးခွင့်ပြုပါ”

ပိုင်ကြင်ယုန်က ဦးညွတ် အရိုအသေပေးလိုက်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“မေးနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ အထွေအထူး ခွင့်တောင်းစရာ မလိုပါဘူး”

“ဘာဘျူးကုံးလျှံနဲ့ ဦးရီးတော် လင်ပိုင်းတို့က ဘယ်ကိုသွားကြတာလဲ”

“ကျင်းစိုးမြို့ကို သွားကြတာပါ”

“ကျင်းစိုးမြို့ကို ဘာကိစ္စကြောင့် သွားကြတာလဲ”

“ကိစ္စ ထွေထွေဘူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက လင်စွမ်ရင် ကျန်းကျိုးမြို့ကို အလည်သွားခဲ့တာ ကျန်းယွင်တီဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်၊ အဲဒီ ကျန်းယွင်တီ

က ဂဠုန်ယုံဂိုဏ်းကို စော်ကားတဲ့ စကားမျိုးပြောလို့ လင်စွမ်ရင်နဲ့ တိုက်ခိုက်ကြတယ်။

လင်စွမ်ရင်က ကျန်းယွင်တီကို အနိုင်တိုက်ပြီး အမိဖမ်းခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ လက်လွတ်ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်၊ အဲဒါ လင်စွမ်ရင်က မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ်။

ကျင်းစိုးမြို့က သိုင်းသမား ကျန်းယွင်လံဟာ ကျန်းယွင်တီရဲ့ အစ်ကိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သကင်းရလို့ ကျန်းယွင်လံဆီမှာ မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ဖို့ သွားကြတာပဲ၊ လင်စွမ်ရင်လည်း ပါသွားတယ်၊ ကျုပ်က ဒီမှာ စခန်းစောင့်အဖြစ် ကျန်နေခဲ့တာ”

ဝမ်တိန်ကွက် ပြောသည့် စကားများကို ကြားရသောအခါ ကျန်းယွင်တီမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းပင် ထိန်းထားရသည်။

ကျင်းစိုးမြို့က ကျန်းယွင်လံဆိုသူအကြောင်းကို ကျန်းယွင်တီ ယခုမှပင် ကြားဖူးတော့သည်။

အမည်ချင်းလည်း ဆင်သဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက် ညီအစ်ကိုဟု အတွေးချော်ကြလေမှန်းလည်း နားလည် လိုက်သည်။

ကျင်းစိုးမြို့မှ သိုင်းသမား ကျင်းယွင်လံဆိုသူမှာ အလကား နေရင်း ပြဿနာရှင်းရတော့မည်ဟုလည်း တွေးမိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ ... ကျွန်မတို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”
ပိုင်ကြင်ယုန်က ဝမ်တိန်ကွတ်ကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီး ဂဠုန်
ပျံဂိုဏ်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်း၏ စခန်းမှ ထွက်လာသည်နှင့် ပိုင်ကြင်ယုန်က
သားရေပါးပါးလေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မျက်နှာဖုံးတုတစ်ခုကို
ထုတ် ယူကာ မျက်နှာတွင် တပ်ဆင်၍ ရုပ်ဖျက်လိုက်သည်။

“အင်း ... ကျင်းစိုးမြို့က ,လူတွေလည်း သူ့ကိုယ်သူ ကျန်း
ယွင်လံလို့ မှည့်မိတာနဲ့ ပြဿနာတက်နေပြီ”

လမ်းယွင် ကျန်းယွင်တီက ပြုံးရယ်၍ပြောသည်။

“ရှင်ကိုယ်ရှင် ကျန်းယွင်တီလို့ မှည့်မထားရင် အဲဒီ ကျင်းစိုး
မြို့ကလူ ပြဿနာတက်စရာ မလိုဘူး၊ အခုတော့ ရှင်နဲ့ နာမည်
တူနေတာကြောင့် သူပါရောပြီး အဆစ်ပါနေပြီ”

ပိုင်ကြင်ယုန်က ပြန်ပြောသည်။

“နာမည်က ဆင်တူနေတာတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊
ကျွန်တော်တို့ ကျင်းစိုးမြို့ကို လိုက်သွားပြီး ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်း
ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် အချိန်က သိပ်မရှိဘူး၊ မျိုးဇုက်
သိုင်းသမားဆိုတွေရဲ့ ရန်စွယ်ကို နှိမ်နင်း ချေမှုန်းဖို့ တာဝန်ရှိနေ
သေးတယ်၊ ဒီတော့ ခပ်မြန်မြန်လေး သွားဖို့တော့ လိုတယ်”

ကျန်းယွင်တီနှင့် ပိုင်ကြင်ယုန်တို့သည် ခရီးပြင်းနှင်ကာ
ကျင်းစိုးမြို့သို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျင်းစိုးမြို့သို့ ကျန်းယွင်တီနှင့် ပိုင်ကြင်ယုန်တို့ ရောက်လာ
ကြသည်။

ကျင်းစိုးမြို့မှာ ရှေးဟောင်းမြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

ဘုရားကျောင်းကန် ပေါများသည်။

ရွှေမျှော်ခင်းလည်း သာယာသည်။

ကျင်းစိုးမြစ်က မြို့ကို ကွေ့ပတ်ကာ စီးဆင်းနေသည်။

ကျန်းယွင်တီတို့ ကျင်းစိုးမြို့သို့ ရောက်ရှိသွားချိန်မှာ နေ့လယ်

စာ စားသောက်ချိန်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်သား မြစ်ဆိပ်တစ်နေရာရှိ စားသောက်
ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်၍ နေ့လယ်စာ စားသောက်ကြသည်။

ထိုနေရာမှာ မြစ်ဆိပ်ဖြစ်သောကြောင့် အသွားအလာ စည်
ကားသည်။

ခရီးသွားလှေများ၊ ကုန်တင်လှေများ၊ အပျော်စီးလှေများ မကြာ
ခဏ ဆိုက်ကပ်ထွက်ခွာနေကြသည်။

လှေပေါ်မှ ဆင်းလာသူ၊ လှေပေါ်သို့ တက်သွားသူများမှာ
လည်း အများပင်ရှိသည်။

ကျန်းယွင်တီတို့ စားသောက်ပြီးလှူအချိန်ဝယ် အပျော်စီး လှေ
တစ်စီး ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်လာသည်။

လှေပေါ်မှ ရွှေရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော မုတ်ဆိတ်မွှေး ရှည်
ရှည် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်။ မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်တို့ ဆင်းလာကြ
သည်။

မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က အနီရောင်ဝတ်စုံ၊
တစ်ယောက်က အစိမ်းရောင် ဝတ်စုံများ ဝတ်ထားကြသည်။

ဤလိုမြင်ကွင်းမျိုးမှာ မြစ်ဆိပ်ဝယ် သိပ်တော့မဆန်း။

သို့သော် ကျန်းယွင်တီကမူ ထိုလူသုံးယောက်ကို စိတ်ဝင်စား
စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ရွှေရောင်ဝတ်စုံဝတ် အဘိုးကြီးနှင့် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက် မြင်း
လှည်းတစ်စီးပေါ်သို့တက်ကာ ထွက်သွားကြသည်ကိုလည်း ငေးမော
ကာ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဟိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို အတော်
သဘော ကျနေပြီမှတ်တယ်”

ကျန်းယွင်တီ ဖြစ်ပုံကို အကဲခတ်မိသော ပိုင်ကြင်ယုန်က
ခနဲ့သလို ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကို တလွဲမထင်ပါနဲ့၊ ဟိုအစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနဲ့ မိန်း
ကလေးဟာ မိလင်ရဲ့ အခြွေအရံ ရီအိနဲ့တူလွန်းလို့ လိုက်ကြည့်နေ
မိတာပါ”

ကျန်းယွင်တီက ပြန်ဖြောသည်။

“နာမည်တူမရှား လူတူမရှားတဲ့ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ ဒီနေရာ
ကို မိလင်ရဲ့ အခြွေအရံ မိန်းကလေး ရောက်မလာနိုင်ပါဘူး”

“သူတို့စီးလာတဲ့ လှေကို ခဏငှားစီးကြည့်ပြီး မေးမြန်းစုံစမ်း
ရင် မကောင်းဘူးလား”

“အင်း... ရှင်သဘောလဲ”

ကျန်းယွင်တီနှင့် ပိုင်ကြင်ယုန်တို့သည် စားသောက်မှုကိုလက်စ သတ်လိုက်ကြသည်။

ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးပြီး မြစ်ဆိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မြစ်ဆိပ်တွင် စောစောက ရွှေရောင်ဝတ်စုံဝတ် အဘိုးကြီးတို့ လူစု စီးခဲ့သည့် အပျော်စီးလှေမှာ တခြားလူငှား မရသေးဘဲ ဒီအတိုင်း ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

ကျန်းယွင်တီတို့က ထိုလှေပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။

လှေသမားမှာ အသက် (၄၀) ခန့်ရှိ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။

ကျန်းယွင်တီက မြစ်ကွေ့တစ်ပတ် လှေအပျော်စီးလိုကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

လှေသမားသည် လှေကို ကမ်းမှခွာကာ မြစ်လယ်သို့ လှော် ထွက်လိုက်သည်။

လှေသမားနှင့် တွေရာလေးပါး စကားများ ပြောလာခဲ့သည်။

“စောစောက ဒီလှေပေါ်က ဆင်းသွားကြတဲ့ ရွှေရောင်ဝတ်စုံနဲ့

အဘိုးကြီးက တယ်ဟန်ဟိတ်အပြည့်ပဲ၊ အရာရှိတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

တွေရာလေးပါး ပြောဆိုနေရာမှ ကျန်းယွင်တီက အမှတ်မထင် မေးသည့် အသွင်မျိုးဖြင့် ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။

“အရာရှိမဟုတ်ဘူး၊ အရာရှိထက်တောင် တန်ခိုးဩဇာ ထက် တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

လှေသမားက ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်လား... ဘယ်သူများလဲ”

“သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားနေတဲ့ သံမဏိ ထန်းဝမ်ကြံ ဆိုတဲ့ လူပေါ့”

“ဟုတ်လား... သူနဲ့ပါလာတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က သူ့ သမီးတွေထင်တယ်”

“ဘယ်ကလာ သမီးတွေ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ် တားတာက သူ့မယားငယ်လေး ကြူးငှား၊ အစိမ်းရောင် ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကိုကျတော့ ကျုပ် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ထန်းဝမ်ကြံက ဒီ ကျင်းစိုးမြို့မှာ နေသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မြို့မြောက်ဘက် တစ်မိုင်အကွာက ချင်းလျှံ တောင်ခြေမှာ နေတယ်”

“ဒါနဲ့ ဒီမြို့မှာ ကျန်းယွင်လံဆိုတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆို”

“ရှိတယ် ... ကျန်းယွင်လံက မြို့အရှေ့ဘက်က နတ်ရေကန် ကြီး အနားမှာ နေတယ်၊ သူလည်း ဒီမြို့က နာမည်ကြီး တစ်ယောက် ပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမေးမေး သူ့အိမ်ကို သိကြပါတယ်”

ဆက်လက်၍ ထွေရာလေးပါး အကြောင်းများကို ပြောဆိုနေ လိုက်သည်။

မြစ်ကွေ့တစ်ပတ် အပျော်လှေစီးပြီးနောက် ကမ်းပေါ်သို့ ပြန် တက်ကာ မြို့အရှေ့ဘက်သို့ တွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျန်းယွင်လံ၏နေအိမ်ကို သိပ်မေးမြန်းရှာဖွေခြင်း မပြုရဘဲ အလွယ်တကူပင် ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ကျန်းယွင်လံက ကျန်းယွင်တီတို့ကို အိမ်ဂေဟာ၏ ဧည့်ခန်း ထဲဝယ် လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။

ကျန်းယွင်လံမှာ အသက် (၄၀)ခန့်ရှိသည်။ အရပ်မြင့်မားပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ဖြစ်သည်။

ထူးခြားသည်မှာ ကျန်းယွင်လံသည် ကျန်းယွင်တီနှင့် နာမည် ချင်း ဆင်ရုံမက ရုပ်ချင်းလည်း ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်နေသည်။

ညီအစ်ကိုဟု ပြောလျှင် ယုံကြည်စေမည်။

“ကျွန်မ နာမည် ပိုင်ဟုန်၊ ဟောဒါက ကျွန်မရဲ့ မောင်လေး ပိုင်တီပါ၊ ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ချူကုံးလျှံတို့ ဒီကိုလာသွား သလားဆိုတာကို သိချင်လို့ လာစုံစမ်းတာပါ”

ဧည့်ခန်းထဲဝယ် ထိုင်မိကြသောအခါ ပိုင်ကြင်ယုန်က မိတ် ဆက်စကားဆိုပြီး ပြောသည်။

တမင်ပင် မိမိတို့၏ အမည်မှန်များကို မပြောဘဲ အခြားအမည် များကို ပြောကာ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဂဠုန်ပျံဂိုဏ်းကလူတွေ ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာ ကြပါတယ်၊ သူတို့က ကျုပ်ဆီမှာ ကျန်းယွင်တီဆိုတဲ့ ညီငယ်တစ် ယောက် ရှိမရှိ လာစုံစမ်းကြတာပါ၊ ကျုပ်က တစ်ဦးတည်းသော သား။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်တယ်၊ သူတို့ ကလည်း လာအနှောင့်အယှက်ပေးမိတာ သည်းခံဖို့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပြောဆိုပြီး ပြန်သွားကြပါတယ်”

ကျန်းယွင်လံက ပြန်ပြောသည်။

ကျန်းယွင်လံမှာ အပြောအဆို ယဉ်ကျေးပြီး မွန်ရည်သည်။

“သူတို့တော့ ဘယ်ကိုထွက်သွားတယ်ဆိုတာကိုကော ပြောနိုင်မလား။”

“အဲဒါကိုတော့ ကျုပ်လည်းမသိဘူး၊ ဒါက သူတို့ရဲ့ ကိစ္စပို့ ကျုပ်က မေးလည်းမမေးလိုက်ပါဘူး။”

“ကောင်းပါပြီ ... အခုလို ရှင်းပြတာကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး။”

ပိုင်ကြင်ယုန်က နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။

ထို့နောက် ပိုင်ကြင်ယုန်နှင့် ကျန်းယွင်တီတို့သည် ကျန်းယွင်လံ၏ အိမ်ဂေဟာမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီည ကျင်းစိုးမြို့မှာ နားဦးမလား၊ တစ်ခါ တည်း ခရီးဆက်ထွက်မလား။”

ကျန်းယွင်လံ၏ အိမ်ဂေဟာမှ ထွက်လာကြပြီးနောက် လမ်းတွင် ကျန်းယွင်တီက ပိုင်ကြင်ယုန်ကို မေးသည်။

“ဒီညတော့ ဒီမြို့မှာပဲ နားလိုက်ကြတာပေါ့၊ မနက်ဖြန် မိုးလင်းမှ ခရီးဆက်ကြမယ်။”

“ဒါဖြင့် ဒီနေ့ည သံမဏိထန်းဝမ်ကြီးရဲ့ အိမ်ဂေဟာထဲ ဝင်ပြီး စုံစမ်းကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား။”

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ။”

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံအချိန်။

ချင်းလျှံတောင်ခြေရှိ ထန်းဝင်ကြီး၏ အိမ်ဂေဟာ ပရိဝုဏ်ထဲသို့ ကျန်းယွင်တီနှင့် ပိုင်ကြင်ယုန်တို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတူဝင်လာခြင်းတော့ မဟုတ်။ ပုန်းခိုလှုပ်ရှားရာတွင် လွယ်ကူစေရန် တစ်ယောက်ချင်းစီ လူခွဲကာ ဝင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂေဟာပရိဝုဏ်မှာ အတော်ကျယ်သည်။

ဂေဟာပရိဝုဏ်ထဲတွင် အဆောက်အအုံနှင့် အဆောင်တော်တော်များများ ရှိသည်။

ကျန်းယွင်တီသည် ဝင်းထရံအနီးတွင် ကပ်လျက်ရှိသော အဆောင်တစ်ခု၏ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တွယ်ကပ်တက်လာခဲ့သည်။

ခေါင်မိုးဝေါ်မှနေ၍ ဂေဟာပရိဝုဏ်အတွင်းရှိ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

ဂေဟာပရိဝုဏ် အလယ်လောက်တွင် အနီရောင်အုတ်များဖြင့် ဆောင်လုပ်ထားသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

ထိုအိမ်ကြီး၏အရှေ့တွင် ပန်းခြံတစ်ခုရှိသည်။

မီးရောင်များလည်း အတော်လင်းနေသည်။

ဂေဟာပရိဝုဏ်အတွင်းရှိ တခြားသော အဆောက်အအုံများ ထက်လည်း ကြီးမားခန့်ထည်သည်။

ဤအိမ်ကြီးမှာ သံမဏိ ထန်းဝမ်ကြံ နေထိုင်ရာနေရာ ဖြစ်မည်ဟု ကျန်းယွင်တီ နားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် တီအိမ်ကြီးရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍လာခဲ့သည်။

ဂေဟာပရိဝုဏ်ထဲတွင် အစောင့်များ အတော်ပင် များပြားသည်။

သို့သော် ကျန်းယွင်တီက အိမ်ခေါင်မိုးတစ်ခုမှ တစ်ခု ခုန်ကျော်၍ တစ်မျိုး၊ မှောင်ရိပ်ခိုကာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်၍ တစ်သွယ်လာခဲ့သည်ဖြစ်၍ အစောင့်များကို ကွင်းရှောင်နိုင်ခဲ့သည်။

အိမ်နီကြီး၏ အနားသို့အရောက် ချဉ်းကပ်လာနိုင်ခဲ့သည်။

အိမ်နီကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ မှောင်ရိပ်တစ်ခုတွင် အသာဝင်ကပ်ပြီး အိမ်နီကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်နိုင်မည့် လမ်းကြောင်းများကို ကျန်းယွင်တီ ရှာဖွေကြည့်နေသည်။

ထိုအခိုက် တိုးညင်းသော ခြေသံဖွဖွကို ကျန်းယွင်တီ ကြားလိုက်သည်။

ခြေသံမှာ အလွန်တိုးသည်၊ တော်ရုံလူ ကြားနိုင်မည်မဟုတ်။

ကျန်းယွင်တီမှာ အတွင်းအားကောင်းပြီး နားပါးလွန်းသောကြောင့်သာ ကြားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြားရသည်မှာလည်း ခပ်တိုးတိုးလေး။ သတိမထားလျှင် မည်မျှ အတွင်းအားကောင်း၍ နားပါသည်ဖြစ်စေ ကြားနိုင်မည်မဟုတ်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားပြီး အနက်ရောင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသည်။

အရပ်မြင့်သည်။

လှုပ်ရှားသွားလာပုံ သွက်လက်သည်။

ခြေသံလည်း လှသည်။

လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ရပြီးနောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မှောင်ထဲ

၌ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိုဝတ်စုံနက်မှာ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း

သိသာနိုင်သည်။

ထိုသူ မည်သူနည်း။

ထန်းဝမ်ကြံ ပင်လော။

ထန်းဝမ်ကြံ၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပေလား။

မိတ်ဆွေဆိုလျှင် အဘယ့်ကြောင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားရသနည်း။

ကျန်းယွင်တီ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားနေမိသည်။

ထိုအခိုက် ခြေသံ ထပ်ကြားရပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါ ကြားရသောခြေသံမှာ စောစောက ကြားရသည့်

ခြေသံလောက် မညင်သာ။

ထို့နောက် ဝတ်စုံနက် ဝတ်ပြီး မျက်နှာဖုံး မတပ်ဆင်ထား

သော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုဝတ်စုံနက်မှာ အရပ်ခပ်ပုပုဖြစ်သည်။

စောစောက တွေ့လိုက်ရသူ မဟုတ်။

ထိုဝတ်စုံနက်သည် အဖြူရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားသော မိန်းမပျို

တစ်ယောက်ကို လက်မောင်းမှ ကိုင်ကာ ဆုပ်ဖမ်းဆွဲခေါ်လာသည်။

မိန်းမပျိုမှာ အကြောပိတ်ခံထားရဟန် ရှိသည်။

ရုန်းကန်ခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ ထိုသူဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါလာသည်။

ထိုမိန်းမပျို၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျန်းယွင်တီ

မျက်လုံးဖြူးသွားသည်။

ထိုမိန်းမပျိုမှာ အခြားသူမဟုတ်။ ပိုင်ကြင်ယုန်ပင်တည်း။

ပိုင်ကြင်ယုန်ကို ရန်သူက အမိဖမ်းလိုက်လေပြီ။ ဒီအတိုင်း

ကြည့်နေ၍ မဖြစ်တော့။

ကျန်းယွင်တီသည် ပုန်းအောင်းနေသော မှောင်ရိပ်မှ ခုန်ထွက်

ကာထိုသူ၏ လည်ကုပ်ကို လက်ဝါးစောင်းပြင့် တအား ရိုက်ချလိုက်

သည်။

လည်ကုပ်ပေါ်ရှိ ကြယ်စုသွေးကြောကွက်နေရာကို ပြင်းထန်စွာ

ရိုက်မိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုသူသည် အော်ပင်မအော်နိုင်ဘဲ မြေ

ကြီးပေါ် မှောက်လျက်သား လဲကျသွားသည်။

ထိုသူ၏ ပါးစပ်မှ အော်သံမပေါ်လာသော်လည်း လက်ဝါး
ရိုက်ချက် ထိမိသည့်အသံကတော့ အတော်ပင် ကျယ်သည်။

လက်ဝါးရိုက်ချက်အသံကို အိမ်နီကြီးထဲရှိ လူများ ကြားသွား
ဟန်တူသည်။

အိမ်နီကြီးထဲဝယ် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်ကို ကျင်းယွင်
တီ မြင်လိုက်ရသည်။

အိမ်ရှေ့ဝယ် မီးရောင်များ လင်းလာသည်။

ရန်သူများ ဝန်းရံလာခြင်းမရှိမီ အိမ်ဂေဟာဝင်းအပြင်ဘက်
သို့ ပြန်ထွက်နိုင်မှ ဖြစ်မည်။

“ပိုင်ကြင်ယုန် အကြောပိတ်ခံထားရသလား။”

ကျန်းယွင်တီက ပိုင်ကြင်ယုန်ကို မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... အမှတ်လေး သွေးနီသွေးကြောကွက်ကိုအပိတ်

ခံထားရတယ်”

ပိုင်ကြင်ယုန်က လေသံလေးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

ထိုသို့ ဖြေပြီးနောက် ခေါင်းကို အသာငုံလိုက်သည်။

သွေးနီသွေးကြောကွက် ငါးမှာ အရေးကြီးသော သွေးကြော

ကွက်များတွင် အပါအဝင်ဖြစ်ပြီး ရင်ညွန့်ပေါ်တွင် ရှိသည်။

အမှတ်(၄) သွေးနီသွေးကြောကွက်က ရင်ညွန့်ညာဘက်ပိုင်း
၌ ရှိသည်။

ဝတ်စုံနက်က အသားယူပြီး အမှတ်(၄) သွေးနီသွေးကြော
ကွက်ကို ရွေးကာ ထိုးပိတ်သွားခြင်းဖြစ်မည်ဟုလည်း ကျန်းယွင်တီ
တွေးမိသည်။

ကျန်းယွင်တီမှာ အမှတ်(၄) သွေးကြောကွက်ကို ပြန်လည်
ဖွင့်ပေးရန် အတော်ပင် အားနာနေသည်။

လက်တွန့်နေသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် အိမ်ကြီး၏အတွင်းမှ လူဆယ်ဦးခန့် ပြေးထွက်
လာသည်။

“ကျန်းယွင်တီ ဘာမှအားနာမနေပါနဲ့၊ ရန်သူတွေ ရောက်
လာပြီ၊ ကျွန်မကို သွေးကြောဖွင့်ပေးပါ”

ပိုင်ကြင်ယုန်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာနှင့် ပြောသည်။

ပိုင်ကြင်ယုန် အကြောပိတ်ခံထားလျက်ဖြင့် ရန်သူများလက်မှ
လွတ်အောင် မပြေးနိုင်မှန်း ကျန်းယွင်တီ နားလည်သည်။

အကျဉ်းအကြပ် အခြေအနေ ကြုံရပြီမို့ ကျန်းယွင်တီသည်

ဘာသာညာညာ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပိုင်ကြင်ယုန်၏ ညာဘက် ရင်ဘတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပွတ်ချပြီး သွေးကြောပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

အကြောပွင့်သွားသည်နှင့် ပိုင်ကြင်ယုန်သည် ဓားရှည်ကို ဆွဲ ထုတ်ကာ အိမ်နိကြီးထဲမှ ပြေးထွက်လာသူများကို အတင်းဝင်ရောက် ခုတ်ပိုင်း တိုက်ခိုက်သည်။

ပိုင်ကြင်ယုန်မှာ အမှတ်(၄) သွေးနီသွေးကြောကွက်နေရာကိုမှ ရွေးကာ အသားယူ၍ ဆုပ်ကိုင်အကြောပိတ် ခံခဲ့ရသည်ကို အလွန် ဒေါသထွက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ထွက်ခွာပြေးရန် စိတ်မကူးဘဲ အတင်းဝင်တိုက် ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန်းယွင်တီမှာလည်း ကြည့်မနေသာ။ ပိုင်ကြင်ယုန်နှင့်အတူ ဝင်ရောက် ကူညီတိုက်ခိုက်ရတော့သည်။

ကျန်းယွင်တီနှင့် ပိုင်ကြင်ယုန်တို့က ထိုသူများကို အပြတ် အသတ် အနိုင်ယူလိုက်နိုင်သည်။

သို့သော် ...

ထိုသို့ တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူပြီးချိန်ဝယ် သူတို့၏ ပတ်ပတ်

လည်ဝယ် လက်နက်ကိုင်လူများ ဝန်းရံထားပြီး ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ သည်။

ပိုင်းထားသည့် လူအင်အားမှာ အတော်များပြားသည်။

ကျန်းယွင်တီတို့ အနေဖြင့် ထိုးဖောက်ထွက်ဖို့မလွယ်။

ဝန်းရံထားသူများ၏ ရှေ့ဆုံးဝယ် ထန်းဝမ်ကြံ ရပ်နေသည်။

ထန်းဝမ်ကြံ၏ ဘယ်ဘက်ဝယ် သူ၏မယားငယ် ကြူးစူး ရှိနေသည်။

ညာဘက်တွင်တော့ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အရပ် မြင့်မြင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။

အဘိုးအို၏ လက်ထဲဝယ် ကျာပွတ်ပျော့တစ်ခုကို ကိုင်ထား သည်။

ရိုးအိဖြစ်မည်ဟု ကျန်းယွင်တီ ထင်မှတ်နေသော မိန်းကလေးမူ ပါမလာ။

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ထန်းဝမ်ကြံက ကျန်းယွင်တီတို့ နှစ်ယောက်ကို စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်အကဲခတ်ပြီးနောက် မေးသည်။

“ကျွန်မနာမည် ပိုင်ဟုန်၊ ဟောဒါက ပိုင်တီ၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က မောင်နှမတွေ”

ပိုင်ကြင်ယုန်က ပြန်အဖြေပေးသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ကျုပ်ရဲ့အိမ်ဂေဟာဝင်းထဲ ဝင်လာပြီး ဘာကြောင့် ရမ်းကားနေရတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ ချင်းလျှံတောင်ကို ပျော်ပွဲစားထွက် လာခဲ့တာ အလည်လွန်ပြီး အပြန် မိုးချုပ်သွားတယ်၊ ဒီအိမ်ဂေဟာ နားရောက်တော့ ဝတ်စုံနက်ဝတ်ပြီး မျက်နှာဖုံးတပ်ဆင်ထားတဲ့ လူ တစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ကို ရန်ရှာတယ်၊ ကျွန်မကို အကြောပိတ် ပြီး အိမ်ထဲ အတင်းဖမ်းခေါ်လာလို့ ကျွန်မမောင်က ကျွန်မကို ကယ်ဖို့လိုက်လာရင်း အိမ်ဂေဟာထဲကို ရောက်လာတာပဲ”

“မင်းကို ဖမ်းခေါ်လာတယ်ဆိုတဲ့ ဝတ်စုံနက်ဝတ်လူက ဘယ် သူလဲ”

ထန်းဝမ်ကြီက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မေးသည်။

“အဲဒီလူကို ကျွန်တော် ဆုံးမလိုက်ပါပြီ”

ကျန်းယွင်တီက ဤသို့ပြောပြီး မိမိလက်ချက်ကြောင့် လဲကျ နေသည့် ဝတ်စုံနတ်ဝတ်လူ ရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

ထန်းဝမ်ကြီက ထိုဝတ်စုံနက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး မျက် နှာဖုံးကို ဖွင့်ကာကြည့်သည်။

ထို့နောက် ကျန်းယွင်တီဘက်သို့ လှည့်ပြီးပြောသည်။

“ဒီလူကို ကျုပ်မသိဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ဂေဟာကလူလည်း မဟုတ်ဘူး”

ထန်းဝမ်ကြီ ပြောင်ငြင်းချက် ယုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျန်းယွင်တီတို့ သိလိုက်သည်။

“ဒီဝတ်စုံနက်ဟာ ကျုပ်တို့အိမ်ဂေဟာကလူ မဟုတ်ပေမယ့် မင်းတို့ရဲ့ ရမ်းကားမှုကို ခံလိုက်ရတဲ့ တခြားလူတွေကတော့ ကျုပ်ရဲ့ လူတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ မင်းတို့ ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားချင်ကြ ရင် ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ မြွေစိမ်းကျားပွတ်ဟူတင်နဲ့ ရင်ဆိုင်ကြ၊ ဟူတင် ကို အနိုင်တိုက်နိုင်ရင် မင်းတို့ကို ကျုပ်အပြစ်မယူတော့ဘူး၊ ဒီနေ ရာကနေ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားခွင့်ပြုမယ်”

ထန်းဝမ်ကြီက ဤသို့ပြောပြီး ကျားပွတ်လျှော့ ကိုင်ထားသည့် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံဝတ် အဘိုးကြီးကို မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ... ကျွန်တော် သူနဲ့ရင်ဆိုင်ပါ့မယ်”

ကျန်းယွင်တီက ထန်းဝမ်ကြဲ၏ စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံကာ ရှေ့တိုးလာခဲ့သည်။

မြွေစိမ်းကျာပွတ် ဟူတင်က ခနဲ့သောအသွင်ဖြင့် ရယ်မောပြီး ကျာပွတ်ကိုအသင့်ကိုင်ကာ ရှေ့သို့တက်လာသည်။

ကျန်းယွင်တီနှင့် ဟူတင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဆယ်ပေခန့်အကွာတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။

ဟူတင်၏လက်တွင် မြွေစိမ်းကျာပွတ်က အသင့်။

ကျန်းယွင်တီကတော့ လက်နက်မထုတ်။ လက်နက်မဲ့ဖြင့်ပင် သိုင်းကွက်နင်းကာ အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

ကျန်းယွင်တီထံဝယ် အင်ဘန်လိန်၏ နတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီ လက်နက်ရှိနေသည်။

သို့သော် နတ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီလက်နက်ကို ထုတ်သုံးလိုက်လျှင် မိမိအကြောင်းကို တစ်ဖက်လူများ သိသွားမည်စိုးသောကြောင့် ကျန်းယွင်တီက လက်နက်မထုတ်ဘဲ လက်နက်မဲ့ ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မြွေစိမ်းကျာပွတ်ဟူတင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကျုပ်က လွယ်လွယ်

နဲ့ ရခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ မြွေစိမ်းကျာပွတ်သိုင်းက အစွမ်းမသေးဘူးနော်”

ဟူတင်က ကျန်းယွင်တီကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

ကျန်းယွင်တီက လေသံအေးအေးဖြင့်ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းက ဘာကြောင့် လက်နက်မထုတ်သေးတာလဲ”

“အခုအချိန်မှာ လက်နက်ထုတ်သုံးဖို့ မလိုသေးဘူးထင်လို့ပါ”

ဟူတင်က ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့။

လက်တွင်ကိုင်ထားသော မြွေစိမ်းကျာပွတ်ကို ဆတ်ခနဲ တွေ့ယမ်းကာ သိုင်းကွက်လှုပ်ရှား ကစားပြသည်။

သူ၏မြွေစိမ်းကျာပွတ် သိုင်းပံညာစွမ်းကို ပြလိုက်ခြင်းပင်။

ကျာပွတ်မှာ လေထဲတွင် ဝိုးဝိုးလှုပ်ရှားကာ ထက်အောက်ဘယ်ညာ ရွေ့လျားနေသည်။

အရိုက်အနှက် အဆုတ်အပင့် သေသပ်ပီရိသည်။

မြေစိမ်း ကျာပွတ် ဟူတင်မှာ နာမည်ရ သိုင်းအကျော်အမော်
တစ်ဦးဖြစ်သည်။

အတွင်းအားကောင်းပြီး သိုင်းကွက် သိုင်းဟန် လှုပ်ရှားမှုလည်း
အလွန်သေသပ်ကာ အကွက်စိတ်သည်။

မြေစိမ်းကျာပွတ်ဟု အမည်တစ်လုံးရထိုက်ကြောင်း ကျန်းယွင်
တီ၏ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ချီးကျူးမိသည်။

ဟူတင်ကို မိမိအနေဖြင့် လက်နက်မဲ့ ရင်ဆိုင်၍ အနိုင်ယူနိုင်ပါ
မည်လားဟုလည်း သံသယဖြစ်မိသည်။

“ကဲ... လာပြီ၊ အကွက်ကြည့်”

ဟူတင်သည် ကျာပွတ်ကို ရှေ့ယမ်းကာ သိုင်းကွက်လှုပ်ရှား
ကစားပြနေရာမှ ပါးစပ်က အော်ဟစ်သတိပေးပြီး ကျာပွတ်နှင့်
လှမ်းရိုက်သည်။

ကျာပွတ်ရိုက်ချက်မှာ ဆန်းပြားခြင်းမရှိ။

သာမန် ရိုးရိုး ကျာပွတ်ရိုက်ချက်သာ ဖြစ်၏။

သို့သော် အတွင်းအား အပြည့်သုံးထားသောကြောင့် ရိုက်ချက်
အားမှာ ပြင်းထန်လှသည်။

ထိမိလျှင် သက်သာမည်မဟုတ်။

ဟူတင်၏ ကျာပွတ်ရိုက်ချက်က တစ်ချက်တည်း ဝင်လာသည်
မဟုတ်ပေ။

ရိုက်ချက် ငါးချက် ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ဝင်ရောက်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုကျာပွတ်ရိုက်ချက် ငါးချက်လုံး ကျန်းယွင်တီကို တစ်ချက်
မှ မထိ။

ကျန်းယွင်တီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို မဆိုထားဘိ၊ ကျန်းယွင်တီ
ဝက်ထားသော အင်္ကျီစလေးကိုပင် မထိ။

ကျန်းယွင်တီ၏ တိမ်းရှောင်ပုံကလည်း အတော်ပင် ဆန်းပြား
သည်။

နေရာမှ ရွေ့လျားနေရာပြောင်းခြင်းမရှိ။ ခြေတစ်လှမ်းမင်
မရွေ့။

ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို နေရာတွင် မြဲမြံစွာရပ်နေပြီး ကိုယ်
ခန္ဓာကိုသာ လေတိုက်သည့်အခါ မြက်ပင်များ ယိမ်းနွဲ့သလို ယိမ်းနွဲ့
ကာ တိမ်းရှောင်နေသည်။

ဟူတင်၏ ကျာပွတ်ရိုက်ချက်များမှာ ကျန်းယွင်တီ၏ ကိုယ် ခန္ဓာဘေးမှ ပွတ်ကာသီကာ လွဲထွက်နေသည်။

ဤငါးချက် ဆင့်ကဲရိုက်လိုက်သော ကျာပွတ်ရိုက်ချက်မှာ ဟူတင်၏ မြေစိမ်း ကျာပွတ်သိုင်းမှ ထိပ်တန်းသိုင်းကွက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဒီရိုက်ချက် ငါးချက်ကို တော်ရုံတန်ရုံ အဆင့်မြင် သိုင်းသမား မရှောင်နိုင်။

ယခု ကျန်းယွင်တီက နေရာမှပင် မရွေ့ဘဲ ဆေးဆေးဆေး ဆေး တိမ်းရှောင်သွားသည်တွင် ဟူတင်မှာ အံ့ဩကာ မျက်လုံးပင် ပြူးသွားရသည်။

ဤငါးချက်ဆင့် ကျာပွတ်ရိုက်ချက်နှင့်ပင် ပွဲသိမ်းကာ အနိုင် ယူမည်ဟု ဟူတင် အပိုင်တွက်ထားခဲ့သည်။

သို့သော် အထင်နှင့်အမြင် လွဲသွားရလေပြီ။

မြေစိမ်း ကျာပွတ်ဟူတင် တွက်ကိန်းမှာခဲ့ရလေပြီ။

အသက်ငယ်ရွယ်သူ နောက်ပေါက်သိုင်းသမားတစ်ယောက်က မိမိ၏ ငါးချက်ဆင့် ကျာပွတ်ရိုက်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိမည် မဟုတ်။

အလွန်ဆုံး ရှောင်နိုင်လျှင်လည်း သုံးချက်အထိသာ ရှောင်နိုင် လိမ့်မည်ဟု ဟူတင် ယူဆထားခဲ့သည်။

ယခုတော့...

ဟူတင်အဖို့ မြေစိမ်းကျာပွတ်ဟူတင်ဆိုသော အမည်ကိုပင် ယခုပွဲတွင် စွန့်လွှတ်အရှုံးပေးလိုက်ရတော့မည့် အခြေမျိုး ဖြစ်နေ သည်။

ဒီလိုတော့ လက်နက်ချ အရှုံးမပေးနိုင်။

အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်သွားမည်ဟု ဟူတင် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

“ကျား... ယားယား... ကျား”

ဟူတင်သည် ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် မာန်သွင်းဟစ်ကြွေးပြီး ကျန်းယွင်တီကို တရကြမ်းပင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။

ကျာပွတ်ရိုက်များက ကျန်းယွင်တီကို လွှမ်းမိုးထားသည်။

ကျာပွတ်ရိုက်ချက်တိုင်းမှာ အားအင်အပြည့်ရှိသည်။

ကြည့်နေသူများ မျက်တောင်ခတ်ရန်ပင် မေ့နေကြသည်။

တိုက်ပွဲအခြေအနေ မည်သို့ဖြစ်လာမည်နည်းဟု မျက်လုံးအပြူး သားနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

ကျန်းယွင်တီသည် သိုင်းကွက် (၂၀)အထိ ခံစစ်သာ ပြုနေသည်။ တန်ပြန်တိုက်ခိုက်ခြင်း လုံးဝမပြု။

သိုင်းကွက် (၂၀) ပြည့်ပြီးချိန်တွင်မှ ကျန်းယွင်တီက တန်ပြန်တိုက်စစ်ကို စသည်။

အတ္ထဝါသိုင်းကိုသုံးပြီး လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

လက်ဝါးရိုက်ချက်က ဟုတင်၏ ရင်ဘတ်တည့်တည့်သို့ တန်း၍ ဝင်လာသည်။

ဟုတင် မည်သို့မျှ မရှောင်နိုင်။

လက်ဝါးရိုက်ချ အထိခံရကာ နောက်သို့ ခြေသုံးလှမ်းမျှ ယိမ်းယိုင်၍ သွားသည်။

ပွဲပြီးသွားပြီ။

အရုံးအနိုင်လည်း အဖြေပေါ်ပြီ။

“အင်း... မင်းက အသက်အရွယ် ငယ်သလောက် အစွမ်း

အစက တယ်လည်းထက်မြက်ပေသာကိုး၊ ကောင်းပြီ... မြေစိမ်း ကျာပွတ်ဟုတင်ကို အနိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့အတွက် မင်းတို့ကို အပြစ်မယူဘဲ ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားခွင့် ပြုလိုက်ပါ့မယ်၊ မင်းရဲ့သိုင်းပညာစွမ်းကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုပြီး အရက်ပွဲတစ်ခုနဲ့ ဧည့်ခံချင်လို့ ဧည့်ခန်းဆောင်ကို ခေတ္တကြွကြွပါ”

ထန်းဝမ်ကြံက မချိုပြီး ပြုံးပြီးပြောသည်။

ကျန်းယွင်တီတို့မှာလည်း အိမ်ဂေဟာထဲသို့ ဝင်ရောက် စုံစမ်းကြည့်လိုစိတ် ရှိနေကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို အလွယ်တကူပင် လက်ခံလိုက်သည်။

ထန်းဝမ်ကြံ၏ မယားငယ် ကြူးငှားက ကျန်းယွင်တီနှင့် ပိုင်ကြင်ယုန်တို့ကို ရွှေ့မှ လမ်းပြကာခေါ်သွားသည်။

ထန်းဝမ်ကြံမှာမူ မြေစိမ်းကျာပွတ်ဟုတင်နှင့် စကားပြောရင်း ကျန်နေခဲ့သည်။

“ဒီအထဲမှာ ခေတ္တထိုင်စောင့်ကြပါ၊ သခင်ကြီး မကြာခင် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

တံခါးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကြူးငှားက ရပ်တန့်ပြီး ပြောသည်။

ထို့နောက် နန်းဆန်ဆန်ပင် ဦးညွတ်ကာ ကျန်းယွင်တီတို့ကို လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။

ကျန်းယွင်တီနှင့် ပိုင်ကြင်ယုန်တို့ နှစ်ယောက်လည်း တံခါး ပေါက်မှနေ၍ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ကျယ်ဝန်းသော်လည်း အလင်းရောင် ကောင်းစွာ မရှိ။ ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်နေသည်။

မီးတုတ်များ ထွန်းညှိထား၍ နေ့ခင်းအလား ထိန်လင်းနေ သော နေရာမှ အလင်းရောင်အားနည်းသော အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက် ရသည်မို့ ကျန်းယွင်တီနှင့် ပိုင်ကြင်ယုန်တို့မှာ မှောင်ထဲဝယ် မျက်စိ ကျင့်သားမရသေးဘဲ အခန်းထဲရှိ မြင်ကွင်းများကို ကောင်းစွာ မမြင် နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

“ဂျိန်း...”

ထိုအခိုက်မှာပင် သူတို့၏ နောက်ကျောဘက်မှ ကျယ်လောင် သော အသံတစ်ခုကို ကြားရသည်။

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူပင် နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

သူတို့ဝင်လာခဲ့သော အခန်းတံခါးမှာ ပိတ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

“အခြေအနေ မဟန်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီအခန်းထဲမှာ ပိတ်ဖမ်းထားလိုက်ပြီ ထင်တယ်”

ကျန်းယွင်တီက ပြောသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဒီအဆောင်စုထဲကြီးထဲမှာ ကျွန်မတို့ကို ပိတ် ဖမ်းမထားနိုင်ပါဘူး၊ နံရံတွေကို ချိုးဖျက်ပြီး တွက်သွားရင် ရပါတယ်” ပိုင်ကြင်ယုန်က ပြန်ပြောသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဒီလောက်လွယ်မယ် မထင်ပါနဲ့၊ ဒီအခန်းက ရိုးရိုး သစ်သားတွေနဲ့ ဆောက်ထားတာမဟုတ်ဘူး၊ အကာအရံတွေကော၊ အမိုးအခင်းတွေကော တံခါးတွေပါ အားလုံး သံနဲ့လုပ်ထားတာ၊ ဘယ်လိုမှ ချိုးဖျက်ပြီး ထွက်လို့မရဘူး၊ ရှင်တို့ နှစ်ယောက် ဒီအခန်းထဲမှာ ဆေးဆေးဆေးဆေး နေကြဦး၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

အခန်း အပြင်ဘက်မှ ကြူးငှား၏ ရယ်မောပြောဆိုသံ ပေါ် လာသည်။

ကျန်းယွင်တိက အခန်းထဲတွင် လှည့်ပတ်သွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်သည်။

ကြူးဝှားပြောသည်မှာ မမှားပေ။

အခန်းမှာ သံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အခန်း ဖြစ်နေသည်။

ပြတင်းပေါက်တွင်လည်း သံတိုင်များ တပ်ဆင်ထားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီအခန်းထဲက လွတ်မြောက်အောင် ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

ကျန်းယွင်တိက အခန်း၏အခြေအနေကို လှည့်လည်ကြည့်ပြီး နောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသည်။

“မပူပါနဲ့၊ မကြာခင် ဒီအခန်းရဲ့ အပြင်ကို ထွက်နိုင်မှာပါ”

ပိုင်ကြင်ယုန်၏ ပြောစကားကြောင့် ကျန်းယွင်တိ အံ့ဩသွားရသည်။

“ခင်ဗျားက ရယ်စရာပြောနေတာလား၊ ဒီအခန်းရဲ့ အခြေအနေကို ကျွန်တော် လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးပြီ၊ အခင်း၊ အကာ၊ အမိုးအားလုံး သံထည်တွေချည်းပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ မြေလျှိုးပြီး မိုးပျံနိုင်တာတောင် ဒီအခန်းထဲက လွတ်အောင် မထွက်နိုင်ဘူး”

“မြေလျှိုးမိုးပျံနိုင်တဲ့ အတတ် တတ်စရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ မှာ လွတ်မြောက်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်း ရှိပါတယ်”

ပိုင်ကြင်ယုန်က ပြုံး၍ ပြောသည်။

ထို့နောက် အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ ရွှေနဂါးရုပ်လေး တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဒါ ဘာလဲဆိုတာ ရှင်သိသလား”

ပိုင်ကြင်ယုန်က ရွှေနဂါးရွှေလေးကို အသာမြှောက်ပြပြီး မေးသည်။

“ဟင့်အင်းမသိဘူး”

“မာန်စွယ်နဂါးရုပ်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဘယ်လောက် မာကျောတဲ့ သတ္တုကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမာန်စွယ်နဂါးရုပ်ကို သုံးပြီး တိုက်ဖြတ်လို့ရတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဘိုးဘွားတွေပေးခဲ့တဲ့ အမွေအနှစ်တစ်ခုပဲ၊ ဒီမာန်စွယ်နဂါးရုပ် ရှိနေမှတော့ ဒီသံအခန်းလောက်ကိုတော့ အရေးစိုက်စရာ မလိုပါဘူး”

ပိုင်ကြင်ယုန်က ရှင်းပြသည်။

“ဟုတ်လား ... ခဏပြစမ်းပါ”

ကျန်းယွင်တီက မာန်စွယ်နဂါးရုပ်ကို ခေတ္တ တောင်းကြည့်သည်။

နဂါးရုပ်လေးမှာ ခြောက်လက်မသာသာခန့် ရှိသည်။

ထုလုပ်ထားပုံ အလွန်လက်ရာမြောက်သည်။ အသက်ဝင်နေသည့် နဂါးလေးတစ်ကောင်အလား ထင်မှတ်ရသည်။

သို့သော် အသွား တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ ရှာ၍မတွေ့။

သေသေချာချာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ကျန်းယွင်တီက မာန်စွယ်နဂါးရုပ်လေးကို ပိုင်ကြင်ယုန်၏ လက်သို့ ပြန်အပ်လိုက်သည်။

“မာန်စွယ်နဂါးအရုပ်မှာ အသွားလည်းမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တိုက်ဖြတ်လို့ ရနိုင်မှာလဲ”

ကျန်းယွင်တီက မေးခွန်းထုတ်သည်။

“အသွားကို ဝှက်ထားတယ်၊ တကယ်လို့ အသွားသာ ထုတ်ထားရင် ထိမိ ရှမိကုန်မှာပေါ့”

ပိုင်ကြင်ယုန်က ဤသို့ ပြောပြီးနောက် မာန်စွယ်နဂါးရုပ်လေး၏ ညာဘက် မျက်စိကို လက်မဖြင့် အသာဖိနှိပ်လိုက်သည်။ ဤအခါတွင် မာန်စွယ်နဂါးရုပ်၏ ပါးစပ်ထဲမှ လွှဲသွားလေးတစ်ခု တိုးထွက်လာသည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ အသွားလေး ထွက်လာပြီ၊ ကဲ ... ကဲ တိုက်ဖြတ်ကြည့်စမ်းပါ”

ကျန်းယွင်တီ အားတက်သရော/ပြောသည်။

ပိုင်ကြင်ယုန်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ သွားသည်။

ပြတင်းပေါက်တွင် စိုက်ထားသော သံတိုင်တစ်ခုကို မာန်စွယ်နဂါးရုပ်၏ အသွားဖြင့် စတင် တိုက်ဖြတ်သည်။

မာန်စွယ်နဂါးရုပ်၏ အသွားမှာ တကယ်ပင် ထက်လှသည်။

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သံတိုင်သည် ပြတ်၍သွားသည်။

သံတိုင်တစ်ခု ပြတ်သွားပြီမို့ လူတစ်ယောက် တိုးထွက်နိုင်သော အပေါက် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ ... မြင်ပြီမဟုတ်လား”

ပိုင်ကြင်ယုန်က ကျန်းယွင်တီကို လှမ်းပြောသည်။

“အင်း ... မာန်စွယ်နဂါးရုပ်ရဲ့ အသွားကတော့ တကယ်ကို အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ထက်မြက်တာပဲ”

၂၀၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ကျန်းယွင်တီက ချီးမွမ်းစကား ဆိုလိုက်သည်။

ပိုင်ကြင်ယုန်က မာန်စွယ်နဂါးရုပ်၏ ဘယ်ဘက်မျက်စိကို
လက်မဖြင့် အသာဖိလိုက်ပြန်ရာ မာန်စွယ်နဂါးရုပ်၏ ပါးစပ်ထဲသို့
အသွားကလေး ပြန်ဝင်သွားသည်။

ထို့နောက် ပိုင်ကြင်ယုန်က မာန်စွယ်နဂါးရုပ်လေးကို အင်္ကျီ
အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

ကျန်းယွင်တီနှင့် ပိုင်ကြင်ယုန်တို့ နှစ်ယောက်သည် ပြတင်း
သံတိုင်ကြားရှိ အပေါက်မှ တိုးကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ပထမပိုင်း ပြီး၏

တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်